Arany-,
Gyémánt-,
Vas-, Rubin- és
Platinadiplomások
2012

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Készült a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Központi Tanulmányi Hivatalának Oklevél Csoportja gondozásában 130 példányban.

A kitüntetettek életútját csak fő vonalakban ismertettük. Ehhez azokat az adatokat használtuk fel, amelyek a karokhoz benyújtott kérelmekben szerepeltek.

A kéziratot zártuk: 2012. május 5-én

Összeállította: Megyeri Zoltán

Kiadványtervező: Rumi Tamás

ISSN 2063-3459

Tartalomjegyzék

Villamosmérnöki és Informatikai Kar – 7

Pro Progressio Alapítvány – 129

Kiadványok – 132

Tisztelt Kitüntetett Kollégáim!

Már évek óta kedves hagyomány egyetemünkön a jubileumi díszoklevelek adományozása egykori hallgatóinknak. Az arany-, gyémánt-, vas- és rubinoklevelek mellett az olvasó kezében lévő kis könyvet is átnyújtjuk volt hallgatóinknak.

A 2012. évben is szívesen követjük ezt a hagyományt, és az egykori hallgatók által benyújtott szakmai életrajzok feldolgozásával összeállítottuk a karunkon 50, 60, 65 és 70 évvel ezelőtt mérnöki oklevelet szerzett hallgatók életútját, munkásságát bemutatni hivatott könyvet. A könyv lapjain keresztül jubileumi diplomázóink visszapillanthatnak a múltba, „találkozhatnak" a régi évfolyamtársakkal, és előcsalogathatók a közös emlékek is.

A Kari Tanács 2012-ben a Villamosmérnöki és Informatikai Karon 1 rubin-, 1 vas-, 31 gyémánt- és 83 aranyoklevél adományozásáról döntött. A kitüntetettek szakmai életrajzait oklevélfajták szerint csoportosítottuk.

Az, hogy a 2012. évben a karon 116 egykori hallgatónk nyújtotta be szakmai életrajzát és kérte jubileumi díszoklevél adományozását, bizonyítékul szolgál arra. hogy mindannyiuk szívében máig helye van a Műegyetemnek, a Villanykarnak, örömmel emlékeznek vissza a régi falak között eltöltött egyetemi évekre, egykori évfolyamtársaikra, oktatóikra. A Műegyetemhez való kötődésüket szintén bizonyítja, hogy a szakmai életrajzok olvasása közben nem egy esetben találkoztunk olyan sorokkal, amelyekben régi egyetemi emlékek kerültek elő, valamint hála és köszönet rejlett egykori oktatóik iránt, akik segítették pályafutásuk elindítását, szakmai ismeretekkel, valamint szellemi és emberi értékekkel gazdagították Önöket.

Volt hallgatóinkkal való kapcsolattartást szolgálja a www.alumni.vik.bme.hu honlap is, ahol híreket olvashatnak a kar kiemelt rendezvényeiről, de segítséget nyújthat a hálózat az öregdiák találkozók szervezésében is.

Tisztelt Kitüntetettek!

Őszintén reméljük, hogy jelenlegi és jövőbeli hallgatóink is az Önök nyomdokait fogják követni, és munkásságukkal, tevékenységükkel hasonlóképpen öregbítik egyetemünk és karunk hírnevét, mint azt Önök is tették. Ezzel a kötettel szeretnénk emléket hagyni alkotó tevékenységükről a jövő nemzedéknek, és megköszönni, hogy hűek maradtak a Műegyetemhez és a Villanykarhoz.

A Villamosmérnöki és Informatikai Kar Kari Tanácsa nevében tisztelettel köszönti Önöket:

Budapest, 2012. május 22.

Dr. Vajta László

Dékán

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

2012-ben jubilálók betűrendben

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Rubindiploma

10 Kerényi A. Ödön

Vasdiploma

11 Szepessy Sándor

Gyémántdiploma

12 Arató Béla
13 Bathó József
14 Dr. Berkes István
15 Berta Kornél
16 Bolla Dezső
17 Borovszky Mihály
18 Buzay Károly
19 Csabai István
20 Dr. Fekete István
21 Futó István
22 Dr. Gedeon Sándor
23 Huszár Gyuláné Maróty Edit
24 Kálmán Gábor
25 Komlós István
26 Dr. Kovács László
27 Lajtha György
28 László Zoltán
29 Dr. Molnár István
30 Mucsi Sándor
31 Nagy Géza
32 Dr. Pallagi Dezső
33 Pasztorek József Tibor
34 Rákosi Viktor
35 Rényi Vilmos
36 Selmeczi Gyula
37 Dr. Szabó László
38 Székely Tamás
39 Dr. Szentirmai László
40 Dr. Szokolay Mihály
41 Dr. Temes Gábor
42 Vincze Pál

Aranydiploma

43 Ádám Antal
44 Árkossy Ottó
45 Dr. Ásványi József
47 Bacsó Nándor
48 Balázs János
49 Dr. Barakonyi Károly
50 Bartók Károly
51 Batári József
52 Dr. Bikfalvi István
53 Blasovszky Miklós
54 Dr. Bognár Zoltán
55 Bogosi György
56 Csala István
57 Cserteg István
58 Czifrik Imre
59 Dani István

60 Dániel István
61 Dézsi Gyula
62 Farkas László
63 Farkas Sándor
64 Dr. Flesch István
66 Dr. Forgács Lajos
67 Géczy László
68 Dr. Gedeon Tivadar
69 Gombos Márton
70 Gönczi Péter
71 Dr. Gyárfás András
72 Hargitai Miklós
73 Horváth Zoltán
74 Huszár László
75 Kardos Márton
76 Kern Sándor
77 Kiss László
78 Konsztandopulu Lemonia
79 Kótai Judit
80 Kovács Gábor
81 Dr. Lehoczky János
82 Lengyel Sándor
83 Ligeti Tibor
84 Lóska Péter
85 Mamusich György
86 Marek Tibor
87 Marjay Zoltán
88 Meiszter Mária
89 Mlinkó Tamás
90 Modok Ferenc
91 Nádory István
92 Németh Ervin
93 Nobik Lajos László
94 Papp István
95 Papp Kálmán
96 Pauli Antal
97 Pecsők László Győző
98 Perlaki István
99 Polay István
100 R. Varga László
101 Richter Nándor
102 Sitkei László
103 Somlyay Endre
104 Somos László
105 Szabó István
107 Szathmáry Csaba
108 Szigetvári János
109 Dr. Szilárd Zoltán
110 Szilvási Mihály
111 Takács Béla
112 Teőke Zsuzsanna
114 Terman Béla
115 Tiboldi János
116 Tota Jolán
117 Tóth Béla
118 Tóth Lajos
119 Dr. Tóth Sándor
120 Turay Attila
121 Újtelki Mária
122 Ungvári László
123 Dr. Veszely Gyula
124 Vidó Zoltán
125 Dr. Vittay Pál
127 Vörös István
128 Weigandt Pál
129 Weisz Sándor

Kerényi A. Ödön

Állami díjas

1919-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 701/1942

2002-ben gyémántdiplomát kapott

Tervező-szerelésvezető mérnökként helyezkedett el a Magyar Siemens Műveknél. A háború után a Magyar Postánál, ill. a Kecskeméti Gyufagyárban dolgozott. Villamosenergiaipari pályafutását 1949-ben a Mátravidéki Hőerőműben kezdte, ahol 1 év múlva már vállalati főmérnök volt. 1953-ban kinevezték a Bánya- és Energiaügyi Minisztérium Villamosenergia Igazgatóság helyettes vezetőjévé, iparági főmérnökké. Részt vett az iparág átszervezésében, az új Villamosenergia Törvény előkészítésben. 1963-tól 1984-ig a Magyar Villamos Művek Tröszt műszaki vezérigazgató-helyettese volt, majd 1984-ben történt nyugdíjba vonulását követően a Tröszt szaktanácsadója 1991 végéig. Jelentős szerepe volt az iparág műszaki fejlesztésében, az erőművi és hálózati beruházások megvalósításában, a villamos energiarendszer nemzetközi kooperációs kapcsolatainak kiépítésében, az iparág automatizálásában és számítógépesítésében. Elismert szakértőként működött nemzetközi bizottságokban, hazai és nemzetközi egyesületekben. Tagja a Világenergia Tanács Magyar Bizottságának és az MTA Energetikai Bizottságának. Főszerkesztője volt a Villamosművek Üzemviteli Szabályzatának és az MVMT Statisztikai Évkönyvének. 1963 óta szerkesztője az MVMT közleményeknek. A villamosenergiapar témáiról szóló cikkeit több hazai és külföldi folyóirat közölte.

Eredményes tevékenységéért számos magas kitüntetést kapott. Elnyerte a Déri-, a Szikla Géza-, a Szabó Imre-díjat, az MVM Ronkay-, az ETE Energiagazdálkodási, a MEE Életmű díját, kétszer kapta meg a Munka Érdemrend arany, egyszer ezüst, illetve az Állami díj ezüst fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **rubindiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szepessy Sándor

1922-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 1190/1947

2007-ben gyémántdiplomában részesült.

Mérnöki pályafutását 1947 -ben a Laub Elektromotorgyár próbatermében kezdte. 1949-ben nevezték ki a Laub-Balogh-Kollektor -Watt motorgyárak egyesüléséből alakult Dinamó Elektromotorgyár főmérnökévé. Főmérnöki tevékenysége alatt a négy gyár típusainak egységesítésével, számos korszerű konstrukciós, technológiai és szervezési módszer bevezetésével gyorsan nőtt a gyár termelékenysége. 1953-ban a Villamos Forgógép Tervező Iroda (VIFOTI) főmérnöke lett. Irányítása alatt készült el az első magyar aszinkron kismotor sorozat 10 kW teljesítményig. A VIFOTI tevékenysége 1955-ben bővült. Erősáramú Gyártmányfejlesztési Intézet (ERFI) elnevezést kapott. 1955-65 között Szepessy Sándor műszaki vezetése alatt számos korszerű gyártmányt fejlesztettek ki. 60-as években hatásosan segítette külkereskedelmünket. 1958-ban a Brüsszeli Világkiállítás magyar pavilonjának helyettes műszaki vezetőjeként több hónapon át tartott előadást egy-egy jelentősebb exponátumról. 1966-1989 az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság (OMFB) Villamosítás és Villamos Gépgyártás Szaktitkárság főosztályvezetőjeként a koordinálásban készült több mint 150 tanulmány jelentősen hozzájárult az erősáramú iparban rejlő lehetőségek feltárásához. 1950 óta végez társadalmi munkát a Magyar Elektrotechnikai Egyesületben. 1961-től ötszöri újraválasztása után 25 éven át a MEE főtitkára. Ezt követően a MEE tiszteletbeli elnöke lett.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Arató Béla

1925-ben született Pécsett
Villamosmérnöki oklevelének száma: 240/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1952-től a Bányászati Tervező Intézet villamos osztályán dolgozott tervezői, 1957-től csoportvezetői és 1963-tól osztályvezető-helyettesi beosztásban. Feladata volt a bányák külszíni és földalatti villamosenergia hálózatainak, transzformátor állomásainak és villamoshajtásainak tervezése, illetve a tervezés irányítása. 1968-ban a villamos hajtási szakosztály vezetőjévé nevezték ki. A különböző bányagépek villamoshajtásai közül elsősorban az akna szállítógépek villamos berendezéseinek tervezésével foglalkozott. Fő feladata volt a váltóáramú és egyenáramú aknaszállító hajtások műszaki fejlesztése – a vonatkozó szakirodalom és a külföldi korszerűbb gépek helyszíni tanulmányozásának segítségével. Az általa tervezett villamosberendezések az ország valamennyi bányavállalatánál megtalálhatók, néhány aknaszállítógépet exportra is terveztek (India, Ciprus). Hazai, nemzetközi bányagépész tanácskozásokon, konferenciákon előadást tartott az aknaszállítógépek villamos-hajtásai témakörében. Például a Budapesten 1978-ban tartott nemzetközi aknaszállító konferencián, amelyen a Villamoshajtási szekció vezetője is volt. Számos rövidebb-hosszabb ismertetőt írt a Bányaterv, illetve a KBFI közleményeibe. A Bányászati Lapokban jelent meg az Új típusú hazai egyenáramú aknaszállító hajtások című cikke. Pattantyús: Gépész- és Villamosmérnökök Kézikönyve 9. kötetének, Aknaszállítógépek villamos hajtása című fejezetének szerzője volt. 1985-ben vonult nyugállományba. 1999-ig tovább dolgozott korábbi szakterületén.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bathó József

1928-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 178/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Mérnöki gyakorlatát a Budapesti Elektromos Műveknél kezdte 1952-ben mint kábelmérnök. Ezt követően 1956-ig a Bánya- és Energiaügyi Minisztériumban dolgozott a villamosenergia beruházások területén. 1957-ben elhagyta az országot és Kanadában telepedett le, a British Columbia Hydro Electric-nél helyezkedett el mint relévédelmi próba és tervező mérnök. Később nagyfeszültségű soros kondenzátorokat tervezett. Végül mint beruházástervezési osztályvezetőt alkalmazták. 1988-tól villamosmérnöki szakértői feladatokat látott el. Így többek között készített technikai ajánlást 500 kV-os soros kondenzátor állomások részére, ezek technikai kiértékelését, papírgyáraknak, hőerőműveknek és alállomásoknak villamos relé védelmi terveket. Számos szakmai egyesületnek tagja, így többek között a kanadai Mérnöki Egyesületnek, a Senior Mernbernek, IEEE, a Soros Kondenzátorok Védelmi Csoportjának, IEEE PSRC K13. 2002 és 2012 között tovább folytatta villamosmérnöki szakértői munkáját. Fontosabb munkái: Védelmi koordinációs felülvizsgálat a Yukon Energy Corporation részére Kanadában; Relé védelmi vizsgálat egy tengeralatti kábelhibát követően az ExxonMobil részére Kaliforniában; Alállomás és elosztóvezetékek védelme Fortis BC részére Kanadában; Két 500 kV-os kondenzátor előírásainak és pályázati dokumentációinak felülvizsgálata Hydro One, Ontario részére Kanadában; Műszaki vélemény és korrekciók az ABB által készített tanulmányokra egy BC Hydro 3,000 MW-os erőmű energia szolgáltatás relé védelmével kapcsolatban.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Berkes István

Professzor Emeritus

1930-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 250/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1952 és 1965 között a Központi Fizikai Kutató Intézet Simonyi Károly által vezetett atomfizikai osztályán dolgozott. Ekkor elhagyta az országot, Franciaországban telepedett le. Az Université Claude Bernard-Lyon I. egyetemi tanára volt 1998-ig. Nevéhez fűződik az elektrotechnika tárgy oktatásának beindítása, amit 25 éven át tanított. Kutatási munkájának fő területe az atommag és az elektronfelhő kölcsönhatása volt (hiperfinom kölcsönhatás) ami egyaránt szolgál magnyomatékok és az azokra ható mágneses terek vagy elektromos tér-gradiensek meghatározására. Ezek a kölcsönhatások igen gyengék, a hőmérsékleti skálán 10 mK nagyság-rendűek és többek között speciális kriosztátokkal mérhetőek. Négy más európai laboratóriummal együtt felállított a CERN-ben egy izotópszeparátorral sorban működő kriosztátot, amivel rövid élettartamú radioizotópok magnyomatékait lehetett meghatározni. A mágneses és elektromos kölcsönhatások semlegesíthetik egymást. Egy ilyen rezonancia kísérletet írt le Simonyi professzor 70. születése napjára a Periodica Polytechnikában megjelent emlékkiadványban. Pályafutása utolsó öt évében a világegyetem, és ezen belül tejútrendszerünk anyag-mennyiségének meghatározásával foglalkozott, ami egy alapvető kozmológiai probléma. A lyoni laboratórium hidegtechnikai felkészültsége segítségével részt vett egy speciális detektor, a bolométer kidolgozásában, ami azóta az Alpokon átvezető Fréjus-alagúti laboratóriumban keresi a nem barionos anyagot. Tudományos munkásságát több mint 80 cikkben adta közre. 17 fiatal kutató doktorált szakmai vezetésével. 4 francia nyelven megjelent könyve közül az egyiket magyar nyelven is kiadta a Springer Kiadó „A mindennapok fizikája” címen.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Berta Kornél

1929-ben született Szombathelyen
Villamosmérnöki oklevelének száma: 216/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1952-ben a KFKI atomfizikai osztályára került kutatómérnökként. Ezzel egyidejűleg Egyetemünk Elektrotechnikai Tanszékén mint tanársegéd bekapcsolódott az oktató-kutató munkába. Ebben az időszakban részt vett többek között a dunapentelei Acél- és Vasművek földelési hálózatának kialakításában. 1956-ban külföldre távozott. Először Bécsben a Siemensnél helyezkedett el, majd áttelepült az Amerikai Egyesült Államokba. 1958 és 1963 között PhD tanulmányokat folytatott a Pennsylvaniai Egyetemen Philadelphiában. Ezzel párhuzamosan a Honeywell számítógéprendszerek osztályán dolgozott. 1966-tól a mai napig több New Jersey-beli cégnél végzett fejlesztési és projekt-menedzseri munkát. Ez alatt összesen kb. 15 évet töltött külföldön, hét európai országon kívül Mexikóban, Japánban, Indonéziában, Hong Kongban és Szingapúrban is dolgozott. Szakterületéhez tartozik a számítógépes rendszerek tervezése, a számítógéppel integrált gyártás (CÍM), a számítógépes folyamatirányítás. Eredményeit felhasználták erőművi, üveg- és papíripari, élelmiszeripari stb. rendszerekben. Aktívan részt vesz a tudományos közéletben. Tagja az IEEE-nek, részt vesz a Pardue University közvetlen digitális szabályozási és számítógéppel integrált gyártási munkabizottságainak munkájában. Számos publikációja jelent meg.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bolla Dezső

1929-ben született Győrben
Villamosmérnöki oklevelének száma: 252/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1953 januárjában a Finommechanikai Vállalatnál a lokátor technika területen kezdett el dolgozni üzemmérnökként. 1964-ben a Központi Fizikai Kutató Intézetben helyezkedett el, az ionizáló sugárzások méréstechnikájával és műszerezettségével foglalkozott tudományos csoportvezetőként. 1977-1979-ben megszerezte Villamosmérnöki Karunkon a Digitális elektronikai szakmérnöki oklevelét. Az utóbbi 20 évben. 1997-ig kábeltelevíziós vonalon, azok építőelemeinek tervezésével foglalkozott, időközben elnyerte a Híradástechnikai Tudományos Egyesület elektronikai szakértő címét. Ez alapján kap esetenkénti megbízásokat ma is.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Borovszky Mihály

1928-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 279/1953

Munkahelyei: 1953 januárjától 1954 októberéig a Rádiófelszerelések Gyára elnevezésű cég volt, amit ekkor beolvasztottak a Telefongyárba, ahol 1979-ig dolgozott. 1979-től 1988 végéig a Mechanikai Műveknél tevékenykedett. Szakmai feladatai nagyrészt – minden cégnél- méréstechnológia és a sorozatban készülő gyártmányok és részelemeikhez szükséges „Célműszerek" házilagos tervezése és a kivitelezés és legyártás irányítása volt. A Telefongyárba kerülésekor az asztali Rádiókészülékekhez maga tervezett több céleszközt. A feladatok növekedésével a Főosztály és az osztályvezető hozzájárulásával, önnálló célműszerfejlesztő és gyártó csoportot létesített, néhány végzett mérnök és technikus bevonásával. Az Átviteltechnikai berendezések gyártására történt profilváltás során az Ericsson cégnél Stokholmban folytatott licencátvételi tárgyalások során a delegációban két alkalommal mint a cég méréstecnikai szakértője vett részt (Szerepelt a KGM hivatalos szakértői listáján.) 1971-ben (a cég felsővezetésében váltás történt) a Műszerkarbantartó és Javító Üzem vezetésére kapott kinevezést, ahol 1979 közepéig a vállalattól történt kiválásig dolgozott Az asztali telefonkészülékek gyártása profilátadással a Mechanikai Művekhez került. Az MM műszaki igazgatójának meghívására a teljes telefonprofil feljesztésének irányítását vette át az 1989-es nyugdíjba vonulásáig. Ezalatt készült az első hazai nyomógombos asztali telefon, majd folyamatosan elkészült a 3 IC-s teljesen elektronikus készülék. Ezután lehetővé vált az „egykezes" készülék minta sorozat elkészítése is. Az MM-nél folytatott munkája során vett részt a „KGST REAB" 1. szekcióinak ülésein, valamint rendszeres tárgyalások voltak a Csehszlovák és az NDK telefonkészülék gyártó cégekkel is. Úgy a Telefongyári, mind a Mechanikai Műveknél folytatott tevékenysége során dolgozott több az adott szakterületre vonatkozó új szabvány kidolgozásában, valamint a meglévők átdolgozásának véleményezésében.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Buzay Károly

1930-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 198/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1952 és 1954 között az Erőmű Tervező Irodában dolgozott mint tervező mérnök, az országos villamoshálózat fejlesztési programján. Emellett az MTA ösztöndíjasaként hálózati üzemviteli számításokat dolgozott ki. 1954-től mint levelező aspiráns folytatott tanulmányokat a hálózati stabilitás és relévédelem területén. 1954-1955-ben a Mátravidéki Erőműben volt üzemmérnök. 1956-ban tagja lett az Erőmű Tröszt forradalmi bizottságának, és ezért elhagyta az országot. Svájcban telepedett le. Már 1956 decemberétől a svájci Brown Boveri cég relétervezési osztályán tevékenykedett, hálózati és erőművi védelmek tervezésével, üzembe helyezésével és fejlesztésével foglalkozott. 1960 és 1981 között Zug városában a Ríttmeyer Rt-nél a vízerőművek és a kommunális víz- gáz- és villamosművek műszerezése és automatikája területén dolgozott. 1966 januárjában a cég aligazgatójává nevezték ki. A hidraulikus mérőműszerek, vezérlések, automatikák és szabályozások konstrukciós és tervezési munkáit vezette. 1981-től a Landis & Gyr cég alkalmazta mint termékmenedzsert. Bevezette a számítógépes vezérlési rendszerek alkalmazását a vízellátási és vízerőművi hálózatok automatikus üzemeltetésére. 1995 szeptemberében vonult nyugállományba. Azóta is vállal szakértői munkákat, mint pl. egyes víz- és gázhálózatok tervezése, automatikus földzárlat-detekció, hidraulikusan szorosan csatolt vízierőművek szabályozása, software-feladatterv villamos- és gázhálózatok fogyasztásának vezérlésére. Több szakcikke jelent meg Svájcban és Amerikában, több megoldást szabadalmaztatott a védelem és automatika területén.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csabai István

1929-ben született Miskolcon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 294/1952

Diplomamunkáját az Orion Rádiógyárban készítette el, és itt kezdett dolgozni az üzemlabor osztályon. A karbantartás és egyéb kisebb feladatok mellett egy kézi kiszolgálású, de mind a hálózati, mind a hangfrekvenciás kimenő transzformátorok valamennyi paraméterét mérő és minősítő berendezést készített. 1954 elején átkerült az Egyesült Izzóba az akkor megnyílt TV létszámkeret terhére. így az ME gyáregységben a katódsugárcső osztályon tevékenykedett, amely egy sokprofilú, fejlesztőgyártó részleg volt. Eleinte elsősorban mérőműszerek fejlesztésével foglalkozott. Később mindinkább gyártmányfejlesztővé vált. Elsősorban oszcilloszkóp és monitor csövekkel foglalkozott, de tagja volt a vidikoncső fejlesztést irányító háromtagú csoportnak is. Foglalkozott még a színes nagyméretű kültéri megjelenítőkhöz való elektronsugárcsövek fejlesztésével. 1961-től osztályvezetőként dolgozott. Sokszor járt a Frankfurti Hameg gyárban, de járt Japánban a Toshiba két gyárában és a világ egyik legnagyobb és legmodernebb képcsőbúra gyárában, a Nippon Electric Glassnál is. A Kandó Kálmán Műszaki Főiskola részére jegyzeteket írt. Egy önálló és néhány közös szabadalma van.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét

Dr. Fekete István

Neveléstudomány kandidátusa

1929-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 193/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1952 és 1956 között az alumínium-, a színesfém-, az építő- és a kohóiparban tervező mérnök, ezt követően 1962-ig tudományos munkatárs Egyetemünk Különleges Villamosgépek és Automatika, majd a Villamos Gépek Tanszékén. 1962-től 1987-ig a Bánki Donát Gépipari Műszaki Főiskola tanszékvezető főiskolai tanára, majd a Pénzügyi és Számviteli Főiskola intézetigazgató tanára 1990-ig, nyugállományba vonulásáig. 1991-ben oktatáspolitikai szakértő lett a Budapesti Fővárosi Önkormányzatnál. A Keresztény Pedagógus Társaság alapító tagja és első elnöke. Ezután Zalaszentlászlón a Mindszenty József Római Katolikus Általános Iskola első igazgatója, majd a Közép-dunántúli Tankerületi Oktatási Központ igazgatója volt. 1994-től a Balaton Akadémia és a Gábor Dénes Főiskola tanára. Pályafutása során oktatott elektrotechnikát, fizikát, matematikát, automatizálást, számítástechnikát, magyar történelmet, Bibó István életművének kutatása nyomán politológiát. Megjelent 15 könyve, döntő többségben tankönyvek, kb. 30 közleménye.

Munkássága során részesült II. fokozatú akadémiai jutalomban, megkapta A Gépipar Kiváló Dolgozója, Az Oktatásügy Kiváló Dolgozója, a Kiváló Munkáért kitüntetéseket, a Pedagógus Szolgálati Emlékérmet, a Magyar Köztársaság ezüst érdemkeresztjét, 2001-ben a Bibó István Emlékérmet.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Futó István

1927-ben született Füzesgyarmaton
Hadmérnöki oklevelének száma: 5/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Az egyetem elvégzése után a HM mint mérnök-főhadnagyot személyi tartalékállományba helyezte. Ezután a Távközlési Kutató Intézetbe vezényelték. 1952 és 1957 között a TAKI-ban dolgozott kutatómérnökként. Itt először a Honvédség részére radar berendezések és alkatrészek fejlesztésével foglalkozott. Később a radar elv polgári alkalmazásának lehetőségét kutatta. 1957-ben az Elektroimpex Külkereskedelmi Vállalatnál kezdett el dolgozni mint mérnök üzletkötő. A szórakoztató elektronikai termékek exportjával kapcsolatos műszaki kérdésekkel foglalkozott. A termékek fejlesztési irányvonalának meghatározásánál és a gyártott termékek minőségi színvonalának ellenőrzésénél állandó kapcsolatban állt a gyártó vállalatokkal, így pl. az Orionnal, a Videotonnal stb. 1966-ban felkérték az Orion Rádió és Televízió Gyár prágai képviseletének vezetésére azzal, hogy mind kereskedelmi, mind műszaki téren képviselje a magyar fél érdekeit. 1969-től a Videoton Gyár is megbízta képviseletével. 1972-ben tért haza Budapestre az Elektroimpexhez, ahol Összességében 25 évet dolgozott. 1982-ben állást változtatott és a Ravill Nagykereskedelmi Vállalatnál elvállalta a beszerzési osztály vezetését. Bevezette a vállalatnál az első számítógépes készletnyilvántartást. 1988-ban vonult nyugállományba. Ezután már csak hobbijával, a számítástechnikával foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gedeon Sándor

1924-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 224/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1952-ben kinevezték az MTA Alkalmazott Matematikai Intézetének segédmunkatársává. 1954-1955-ben az Egervári professzor által vezetett matematika tanszéken volt tanársegéd, esti és levelező hallgatóknak tartott előadást, jegyzeteket írt. Racionalizálással áthelyezték a Különleges Villamosgépgyárba, ahol a szerkesztésben dolgozott. 1957-ben elbocsátották. Rehabilitálása után a KGM-be nem kívánt visszatérni, ezért egy ipari szövetkezetben helyezkedett el, mint mérnök. Egy év múlva átkerült a Budapesti Vas- és Műszeripari Szövetkezetek Szövetségéhez műszaki főelőadóként és különböző irányító szerveknél dolgozott 1973-ig. 1973-tól 1988-ban bekövetkezett nyugdíjazásáig az MTA SZTAKI műszaki tanácsadója. 1961-ben szabadalmi ügyvivői vizsgát tett. Eleinte mint mellékfoglalkozású ügyvivő, 1973 után pedig főállásában is szabadalmi ügyvivőként dolgozott. 1990-ben szabadalmi ügyvivői munkaközösséget alakított, amely 1996-ban irodává alakult át. 2004-ben irodáját egyesítette a Pintz és Társai Szabadalmi Irodával, amelynek azóta társtulajdonosa. Alapító tagja az újjáalakult Magyar Iparjogvédelmi Egyesületnek és az AIPPI magyar csoportjának. Számos tudományos konferencián vett részt itthon, Németországban, Svájcban, Ausztriában kreativitási és innovációs témakörben. 1965-ben mérnök közgazdász oklevelet szerzett, 1970-ben az ELTE-n jogi doktorrá avatták. 1969-től 1989-ig a BME gazdasági mérnök képzésben vett részt, az Iparjogvédelem gazdasági kérdéseiről tartott előadást. Két jegyzet és több mint 50 iparjogvédelmi tárgyú hazai publikációja jelent meg és külföldi előadásai közlésre kerültek külföldi kiadványokban is. Az utóbbi két évben több tanulmánya került közlésre az iparjogvédelmi rendszer problémáiról.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Huszár Gyuláné Maróty Edit

1930-ban született Balassagyarmaton
Villamosmérnöki oklevelének száma: 217/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1950-ben Egyetemünk Gépészmérnöki Karának Mechanika Tanszékén volt demonstrátor, majd óraadó tanársegéd. 1952-től 1957-ig Villamosmérnöki Karunk Mechanika Tanszékén, mint óraadó tanársegéd folytatta a még egyetemi hallgatóként megkezdett oktató munkáját. Ugyanebben az időben az Agrártudományi Egyetem Villamos Tanszékén tanított, mint tanársegéd. 1954-ben a Bányászati Villamos Szerelvényeket Előállító Vállalat alkalmazásába került. Kutatómérnökként, tervezőmérnökként sorozatban gyártott robbanásbiztos villamos készülékek típustervezésével és gyártás-előkészítésével foglalkozott, majd a MEO vezetőjeként dolgozott. 1961-től 1985-ig a Központi Bányászati Fejlesztési Intézet villamos osztályán irányító tervezőmérnök, főmunkatárs volt. Feladatköre szén- és ércelőkészítőművek diszpécser-berendezései, betonelemgyártó üzemek vezérlőberendezése, nagyteljesítményű szivattyúk és ventillátorok automatikái, vagonvontató berendezések vezérlése, nagyteljesítményű szalagautomatikák, aknajelző berendezések, szabályozott rendszerek tervezése. Munkája során két szabadalma, egy egyetemi jegyzete és számos cikke született. Két villamosmérnöki oklevelének megszerzése után 1969-ben Irányítástechnika szakos szakmérnök lett.

Munkásságának elismeréseként megkapta a Bányászat Kiváló Dolgozója kitüntetést és a Bányászati Szolgálati Érdemérem arany fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kálmán Gábor

1929-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 270/1953

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Komlós István

1929-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 212/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1952-től 1954-ig Egyetemünk Vezetéknélküli Híradástechnikai Tanszékén dolgozott mint tanársegéd és kutatómérnök, majd 1954-től 1956-ig mint aspiráns. Az oktatáson kívül rádiótechnikai valamint televíziós elméleti és gyakorlati feladatok megoldása tartozott munkaköréhez. Mint méréstechnikai tanácsadó vett részt az első magyar televíziós adóállomás létesítésében. 1956-ban Kanadában telepedett le. 1957-től 1969-ig a montreali RCA Ltd-nél televíziós adóantennák, mikrohullámú és egyéb távközlési antennák tervezésével, kivitelezésével és üzembehelyezésével foglalkozott, majd később felelős lett a műholdrendszerek földi állomásainak antenna fejlesztéséért és kivitelezéséért. Az első kanadai földi műhold állomás új típusú és rendkívüli kis zajszintű 30 méteres antennájának egyik tervezője és üzembe helyezője volt. 1969-től az Ontario Tartományi Elektromos Művek híradástechnikai osztályán mikrohullámú és az áramgerjesztéssel és az áramhálózattal kapcsolatos egyéb távközlési rendszerek tervezésével és üzemeltetésével foglalkozott. 1973-tól a Föderális Híradástechnikai Minisztérium Ontario Tartományi Hivatalában a rádió spektrum elméleti és gyakorlati alkalmazását irányította, valamint felelős volt a laboratóriumi és helyszíni mérésekért, melyek biztosították a rádió spektrum interferencia-mentes használatát. 1976-ban a Torontói Egyetemen Business Administration diplomát szerzett. 1994-ben vonult nyugállományba, de 2002-ig technikai konzultánsi minőségben a rádió spektrum jó hatásfokú kihasználását tanulmányozta és annak gyakorlati megvalósításán dolgozott. 2006 óta önkéntes docensként a kanadai Opera Társulat torontoi Operaházában épületlátogatásokat vezet.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kovács László

1930-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 221/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1960-ban műszaki doktori oklevelet szerzett a BME erősáramú szakán. 1952-től 1959-ig oktató volt Egyetemünk Villamosgépek Üzemtana Tanszékén. Ezután 1959 és 1962 között tervezőirodai irányító tervező, majd 1962-től 1967-ig szakosztályvezető főmérnök volt a Kohó- és Gépipari Minisztériumban. 1968-ban az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság állományába került, osztályvezetővé nevezték ki. 1993-ig tudományos fömunkatárs, majd szaktanácsadó volt az Ipari Informatikai Központban. 1992-től 2002-ig ügyvezető igazgató az Infotechnik-nél. Aszinkronmotoros hajtások indítása, fordulat-számváltoztatása és fékezése c. könyve 1960-ban jelent meg. Tagja az MTA Automatizálási Szakbizottságának. az Automatizálás szerkesztőbizottságának, az Automatizálási Kutató Intézet Tudományos Tanácsának. Szakcikkeinek, kutatási jelentéseinek, tanulmányainak, oktatási jegyzeteinek száma 100 fölött van.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lajtha György

a műszaki tudományok kandidátusa

1930-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 214/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1952-ben végzett a Budapest Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Villamosmérnöki Kar Gyengeáramú Szakán. 1964-ben a műszaki tudományok kandidátusa, 1977-ben a műszaki tudományok doktora. 1952-1964 között a PKI kutatómérnöke, 1964-1974 között a PKI osztályvezetője, 1974-1986 között a PKI tudományos igazgatóhelyettese, 1986-1999-ig a PKI fejlesztési tanácsadója. A BME-n a hálózattervezés szakmérnöki tárgyelőadója, címzetes egyetemi tanár. 1956-tól 1959-ig kábeleket és légvezetékeket áthallásmentesített, majd rövidtávú vivőfrekvenciás berendezéseket és tranzisztoros átviteltechnikákat fejlesztett. Hálózati tervet készített Brazília, Szíria és Irán részére. 1986 és 1997 között a Tudományos Minőségbiztosítás Bizottság Szakbizottság elnöke. 1993 és 1999 között az Magyar Tudományos Akadémia Távközlési Rendszerek Bizottságának elnöke, majd 2001 és 2004 között az Magyar Tudományos Akadémia közgyűlési doktor képviselője. 1976 és 1992 között a Nemzetközi Távközlési Tanácsadó Testület (ITU-T) átvitelminőséggel és -tervezéssel foglalkozó munkacsoportjának elnöke. 1990 és 2001 között a Magyar Távközlési című folyóirat felelős szerkesztője. 2001-2010-ig a Híradástechnika folyóirat Szerkesztőbizottságának elnöke. Főbb munkái: Távközlő hálózatok elmélete és tervezése. (Bp., 1971; románul is); PEM a távközlésben. Főszerkesztő Lajkó Sándorral. (Bp., 1978); Fénytávközlő rendszerek és elemeik című könyv társszerzője és egyik főszerkesztője Szép Istvánnal. (Bp., 1987).

Eötvös Lóránd-díj (1981), Puskás Tivadar-díj (1981, 1990), Széchenyi-díj (1992), Mihailich-díj (1992), Gábor Dénes-díj (2001), Kozma László-díj (2003) elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

László Zoltán

1930-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 211/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1952-től 1958-ig a Finommechanikai Vállalatnál hamarosan MEO gyárrészlegvezető, majd a végbemérő vezetője volt. 1958 és 1961 között a Műszeripari Kutató Intézetben ultrarövidhullámú, majd orvosi műszerek fejlesztésével foglalkozott. 1962-ben a Gyógyászat: Segédeszközök Gyára műszaki osztályvezetője lett. 1963-tói 1969-ig a Servintern ISZ-nél a Zeiss és Solartron hazai szervízelését végezte. 1957-től a KFKI spektroszkópiai osztályával együtt dolgozva, először másodállásban a spektroszkópiai műszerek elektronikáját fejlesztette, majd 1969-től már főállásban tevékenykedett, 1972-től 1984-ig szabadfoglalkozású szakértőként találmányait értékesítette, orvosi műszerek prototípusait dolgozta ki, és gyártásra értékesítette. Volt 7 megadott találmánya, a legutóbbi 1992-ig élt. 4 különböző termékét gyártotta az OMSzÖV. 1975-től 12 éven át a BNV-n szaktolmácsként működött közre. Egy svéd cég megbízásából a szocialista államokban nyugati műszerek szervízét végezte. Diplomát kapott a Coulter, ATL és több más cégtől. Négyszer volt az USA-ban kb. összesen négy hónapot, Angliában, NSzK-ban, Svédországban kb. félévet töltött el összesen. A szocialista országok 90%-ában összesen kb. egy évet töltött. 1984-ben kiváltotta iparengedélyét, és bőrhőmérő találmányát szállította az OMKER-nek. Jelenleg nyugdíjas vállalkozóként évi néhány alkalommal karbantartja korábbi termékeit. 1989 és 1992 között saját fejlesztésű világszínvonalú szilikométereket szállított az Angyalföldi, a Kőbányai, és az Ajkai Erőműveknek, melyek napjainkig működnek. A Dunamenti Erőműnek 7 db fotométerét tette digitális nagystabilitású elektronikával korszerűvé.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Molnár István

1930-ban született Gyöngyösszöllősön
Villamosmérnöki oklevelének száma: 194/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Utolsó éves hallgató korában mint demonstrátor részt vett a Gépészmérnöki Karunkon alakult Elektrotechnikai Tanszék oktatási munkájában és az oklevél megszerzése után erre a Tanszékre került tanársegédi beosztásba. Dr. Taky Ferenc tanszékvezető egyetemi tanár vezetésével részt vett a tanszék oktató-kutató munkájában. Az oktatási munka során számos egyetemi jegyzet, valamint mérnöktovábbképző intézeti jegyzet készítésében vett részt. A kutatási-fejlesztési munkákat szakfolyóiratokban publikálta. Mint igazságügyi szakértő évtizedeken át készített szakértői véleményeket a bíróságok, a rendőrség, valamint a tűzoltóság számára. 1976-ban műszaki doktori címet szerzett. A 90-es évek közepén, az egyetemi átszervezés folytán, a Tanszék beolvadt a Villamosmérnöki és Informatikai Kar Automatizálási és Alkalmazott Informatikai Tanszékébe. 1995-ben vonult nyugállományba, de mint részfoglalkozású oktató továbbra is részt vesz a Tanszék oktatási munkájában.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mucsi Sándor

1928-ban született Csanádpalotán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 13/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1952-ben a Honvédség tartalékállományába helyezték, és a KFKI Gyorsító- és Radiológiai Intézetében helyezkedett el mint kutató mérnök. Radiológiai műszerek fejlesztésén és ki-próbálásán dolgozott. 1953 őszén a Honvédség Haditechnikai Intézetébe vezényelték speciális rendeltetésű számítógépek fejlesztésére. 1955-ben a megvalósítás fázisába jutott eredmények végrehajtására a kutató csoport a Gamma Művekbe került. 1956-ban Jugoszláviába távozott. 1957-ben Zimonyban a Teleoptik elektronikai és finommechanikai vállalat szabályozástechnikai divíziójánál kapott állást. Repülő műszerek, navigációs berendezések honosításával foglalkozott. 1959-ben a Német Szövetségi Köztársaságba távozott és Münchenben a Siemens & Halske A. G-nél helyezkedett el mint kutató mérnök. Vákuumtechnikai és félvezető eszközökhöz alkalmazástechnikai áramköröket dolgozott ki és tesztelt. Az 1963-as amnesztia rendelet után elsősorban egészségi okok miatt büntetlenségi garanciával hazatért. Belépett a Gamma Művek akkor alakult folyamatszabályozási osztályára. Ennek főosztállyá szervezése után, 1968-ban kezdték el az Analcont műszercsalád kifejlesztését. Feladatuk analóg műszerek, távadók, szabályozók, műveleti egységek fejlesztése. A gyártás bevezetése 1972-re fejeződött be. 1973-ban az Analcont rendszert már nagyipari folyamatok műszerezésére használták, elsősorban az NDK-ban, erőművekben és kohászati üzemekben. Feladata itt rendszerszervezés volt. 1980-ban megalakult a rendszerfejlesztési osztály, amelynek vezetésére osztályvezetői minőségben kapott megbízást. Az 1968/69. tanévtől bekapcsolódott mint másodállású adjunktus a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán folyó oktatásba. Az irányítástechnika tárgyat, majd 1970-tői nyugdíjazásáig a folyamatszabályozás ágazati tárgyat tárgyfelelősi minőségben oktatta. Munkássága során 4 szakkönyve és 7 cikke jelent meg.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Géza

1929-ben született Debrecenben
Villamosmérnöki oklevelének száma: 195/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Egyetlen munkahelye a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat volt, ahol 1952-től 1991-ig dolgozott. Az első években mint a Debreceni Üzletigazgatóság főmérnökének a város és környéke hálózatának rekonstrukciója volt az egyik fő feladata. Debrecen akkor 3 kV-os elavult kábel- és légvezetékes hálózattal rendelkezett. A nagyobb feszültségre történő áttérés 10 kV-os szinten valósult meg. 1957-ben vállalati főmérnökké, később vezérigazgató-helyettessé nevezték ki. A vállalat teljes területére kiterjedően kellett irányítania a hálózat üzemeltetését, folyamatos bővítését. E feladatok közül kiemelkedő volt az akkoriban főelosztó hálózatnak tekintett 35 kV-os hálózat fejlesztése. Elvégezte a Közgazdaságtudományi Egyetemen mérnök-közgazdászi képzését és 1980-ban a vállalat vezérigazgatójává nevezték ki. Ezt a tisztséget nyugállományba vonulásáig töltötte be. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek mindvégig tagja, és helyi vonatkozásban sokáig vezetője is volt. A MEE két lapjában – a Villamosságban és az Elektrotechnikában – néhány, az áramszolgáltatással kapcsolatos témákat ismertető cikke jelent meg, és több vándorgyűlésen is tartott előadásokat. Az 1970-es években irányításával készült el. A Tiszántúl villamosításának története 1888-1972 című könyv. Ezt követően már nyugdíjasként főszerkesztője volt A Tiszántúli Áramszolgáltatás története 1888-1996 című könyvnek is, mely az áramszolgáltatás műszaki és egyéb tevékenységét igen részletesen tárgyalja.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Pallagi Dezső

1928-ban született Bátoron
Villamosmérnöki oklevelének száma: 17/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Az egyetem elvégzése után a Központi Fizikai Kutató Intézetben helyezkedett el, és innen vonult nyugállományba. Először impulzustechnikával, majd ferromágneses anyagok mikrohullámú viselkedésének vizsgálatával foglalkozott. 1956-ban átkerült abba a mérnökfizikus kollektívába, amelynek a leendő csillebérci kutatóreaktor fogadására való felkészülés volt a feladata. Részt vett a reaktor építésében, majd a reaktorirányítás biztonságos üzemének megszervezésében. Munkája az üzemvitel mellett elsősorban reaktorok – köztük a BME Tanreaktora – méréstechnikai problémáinak megoldására irányult, de emellett több speciális mérőláncot, illetve célkészüléket is megépített. Ilyen volt pl. az a tréning-szimulátor, amely sokáig az atomerőműi mérnökképzés egyik alapkészüléke volt Egyetemünkön. 1967-ben irányítástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett. 1972-ben megbízást kapott a KFKI Atomenergia Kutató Intézete Reaktorelektronikai Főosztályának megszervezésére. Vezetésével a Főosztály éveken át szép sikereket ért el a mérésautomatizálás, a számítógépes reaktorirányítás és a reaktordiagnosztika területén. A nyugdíjba vonulását megelőző években a Kutatóreaktor irányítástechnikai rekonstrukcióját vezette. Aktívan részt vett a műszaki-tudományos közéletben: munkahelyén végig tagja volt az Atomenergiakutatási Tudományos Tanácsnak, a Mérés- és Műszertechnikai Tanácsnak, a Méréstechnikai Tudományos Egyesületnek és az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesületnek. 35 tudományos publikációja jelent meg, ezeknek több mint a fele angol, illetve orosz nyelven.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pasztorek József Tibor

1929-ben született Kiskunmajsán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 263/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Mérnöki tevékenységét a Magyar Államvasutaknál kezdte 1953-ban és nyugállományba is a MÁV-tól vonult 1991-ben. Vasúti kiképzése után minden szolgálati helyén a villamosvontatás járműveinek az üzemével, fenntartásával, javításával, korszerűsítésével foglalkozott. Mindenütt csapattagként dolgozott. Kezdeményezései, javaslatai a szakmai közösségek határozataiban ötvöző elemként érvényesültek. Rész vett a HÉV kéttengelyes, többesvezérlésű járműveinek a villamosfékezésre alkalmas kialakításában. Tervei szerint készült el és került üzembe egy új, négytengelyes HÉV motorvonat villamos berendezése. 1963-ban került Miskolcra, ahol időszerűvé vált a villamosmozdony karbantartás meghonosítása. Itt bekapcsolódott az előkészítő munkákba, majd a helyszínen az átalakítások végrehajtásába. A gyakori beavatkozásokat előíró merev időszakos karbantartási rendszer hatásainak az elemzése után kezdeményezte az elhasználódási folyamatok ismeretére épülő rugalmas rendszer alkalmazását. A kísérleti tapasztalatokkal finomított rendszer használatával megnövekedett a mozdonyok üzemideje és mérséklődött a fenntartó szolgálat terhelése.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rákosi Viktor

1928-ban született Moszkvában
Villamosmérnöki oklevelének száma: 242/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Első munkahelye a Finommechanikai Vállalat fejlesztési laboratóriumában volt. Katonai rendeltetésű lokátorok fejlesztésével, illetve gyártás bevezetésével foglalkozott. Kezdetben beosztott mérnökként, később a fejlesztési laboratórium vezetőjeként tevékenykedett. Jelentős szerepe volt az első magyar folyami lokátor fejlesztésében és gyártásának előkészítésében. Vezette az első magyar mikrohullámú geodéziai távolságmérő műszer fejlesztését. E fejlesztések eredményeként született termékeket a Finommechanikai Vállalat több éven keresztül a Szovjetunióba exportálta. 1961 és 1972 között a Távközlési Kutató Intézetben tevékenykedett mint tudományos főmunkatárs. A varaktoros frekvenciasokszorozók fejlesztése mellett elméleti síkon az oszcillátorokkal is foglalkozott. 1972-től nyugállományba vonulásáig ismét a Finommechanikai Vállalatnál szolgált fejlesztési főosztályvezető beosztásban. 1960-ban védte meg a kandidátusi disszertációját, aminek témája a ferritek mikrohullámú alkalmazásán belül főleg a Faraday-effektus felhasználása izolátorok és cirkulátorok megépítésére. A varaktoros frekvenciasokszorozók területén végzett elméleti és gyakorlati fejlesztői munkája összegzéseként állította össze az akadémiai doktori értekezését, melyet 1974-ben védett meg. Tudományos tevékenysége folyamán több mint 20 cikket publikált különböző folyóiratokban és részt vett több tudományos konferencián. Ezen kívül az Akadémiai Kiadó gondozásában 1985-ben megjelent a Nonlinear oscillations in feedback systems és 2001-ben Disztribúciók villamosmérnöki számításokban című könyve.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rényi Vilmos

1922-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 150/1951

2001-ben aranydiplomában részesült.

1951 szeptemberében az elhelyező bizottság minden tiltakozása ellenére a Tatabányai Cementgyárba helyezte el. Hosszas alkudozás után elfogadta az üzemmérnöki kinevezést. Munkakörébe tartozott a gyár villamos berendezésének üzemeltetése és fejlesztése. 1954-ben sikerült „hozzájárulással" kilépnie a Cementgyárból és a NIKEX külkereskedelmi vállalatához lépett be, mint műszaki üzletkötő. Munkaköre súlypontja az ajánlatok műszaki kidolgozása volt. 1957-ben kezdett dolgozni a Stockholmi Elektromos Műveknél, mint igazgatóhelyettes. Operatív munkakörébe tartozott többek között a díjszabások kialakítása, a várostervezési javaslatok felülbírálása az áramellátás szempontjából, a tervezési osztály irányítása. 1987-ben nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Selmeczi Gyula

1928-ban született Földeákon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 213/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Első munkahelye az EVIG egyik jogelődjénél a Villamosgép és Kábelgyárban volt. Szerkesztő mérnökként kezdte, majd mint gépszámító mérnök dolgozott. Az EVIG megalakulása után osztályvezető volt, később a Forgógépfejlesztési Főosztály vezetője lett. 1982-től nyugállományba vonulásáig (1989) műszaki tanácsadóként dolgozott. Ebben a munkakörben 2006-ig mint nyugdíjas dolgozott tovább. Szakmai tevékenysége főleg a villamos forgógépek tervezéséhez és hajtástechnikai alkalmazásaihoz kapcsolódott. Részt vett több új aszinkron motorsor kifejlesztésében, továbbá felvonómotorok, nagyfeszültségű motorsor és egyéb különleges rendeltetésű aszinkron motor tervezésében. A Villamos forgógépek beépített hővédelme témában – nemzetközi együttműködés keretében végzett kutatómunkában – a koordinátor szerepét töltötte be. Villamosgépek tekercselésére több újítása és elfogadott szabadalma van. Számos országos és üzemi szabvány, továbbá OMFB tanulmány készítésében vett részt. Közreműködött gyártmány-katalógusok, zsebkönyvek készítésében. 1968-1995 között a BME Villamosgépek Tanszékén mellékfoglalkozású adjunktusként részt vett a villamosmérnök képzésben. Számos végzős hallgató diplomatervének elkészítésénél konzulensként vagy opponensként is közreműködött. A Magyar Elektronikai Egyesületnek 1952 óta tagja. Aktív munkát végzett a Villamosgépek Munkabizottságában. Több cikke is megjelent az Elektrotechnika és a Villamosság c. folyóiratokban.

Szakmai munkája elismeréseként több alkalommal kapott kitüntetést, 1986-ban Déri-Díjat, 1999-ben Liska-Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szabó László

1928-ban született Helesfán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 307/1952

2002-ben aranydiplomában részesült. 1952-ben a miskolci Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Általános Géptani Tanszékére helyezték egyetemi tanársegédi beosztásba. A Tanszék a kohászati elektrotechnikát is oktatta. 1953-ban az Elektrotechnika Tanszékre került. 1959-ben egyetemi adjunktussá nevezték ki. 1966.10.17-1967.02.6-ig Wroclawban az Odra 1013 számítógép hardverével kapcsolatos tanfolyamon vett részt. A gépet üzembe helyezte, ezzel az Egyetemen megindulhatott a számítástechnika érdemi oktatása. 1971-ben műszaki doktori oklevelet szerzett. Az Egyetemen nappali és levelező kohó-, bánya- és gépészmérnök hallgatók számára Kohászati elektrotechnika, Bányavillamosságtan és Gépészeti elektrotechnika c. tantárgyakat adott elő, számítási és mérési gyakorlatokat vezetett és vizsgáztatott. Kutatásokat végzett jelentős eredményekkel: Az 50 Hz frekvenciájú indukciós hevítés, Nagyfrekvenciás ipari generátor számítása, Ponthegesztő és karusszel eszterga automatikája, Tirisztoros hajtások, Tranzisztorokkal nagy egyenfeszültség kapcsolása, Tranzisztorok nagy jelű villamos helyettesítő képének mérése, Bányabeli robbanásbiztos fénycsővilágítás, Nagysebességű digitális számláló, Kis ellenállás-változás regisztrálása témákban. 1980 szeptemberétől a Yolai (Nigéria) Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kara számára fejlesztési koncepciót és technológiát dolgozott ki a Villamosgép Labor kiviteli tervezéséhez: a laboratóriumi mérőhelyeket megtervezte, a mérőhelyek kivitelezését vezette, a mérőhelyek oktatási technológiáit kidolgozta, ill. a kidolgozást vezette. A munkák eredményét a Svájci Minőségellenőrző Intézet vette át. A Tanszék laboratóriumait, a yolai munka nyomán, korszerűsítették. 1983-tól a Komplex teljesítmény, munka és tárolt energia téma kutatását kezdte. 9 ipari szerződéses munkában vett részt és 9 szerződéses munkát készített és vezetett. Az oktatással kapcsolatosan 8 egyetemi jegyzete és 7 publikációja jelent meg. 1990-ben vonult nyugállományba. Munkásságát két alkalommal Kiváló Munkáért elismerésben részesítették. Ez után Szabó László: Komplex teljesítmény, munka és tárolt energia I., Szabó László: Általános komplex teljesítmény és munka II., Szabó László: Az Elektrotechnika komplex alapjai c. könyveket megírta. A könyvek nemzetközi jelentőségűek. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Székely Tamás

1925-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 247/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Pályafutását a MÁV Vezérigazgatóságán kezdte. Fő feladata volt a rádiótechnika alkalmazásának kiterjesztése a vasútüzemben. Irányítása mellett jöttek létre a MÁV új korszerű rádió rendszerei és hálózatai, pl. a MÁV rendezőpályaudvari, és az országos kiterjedésű vonali rádió-rendszer, rádiós távvezérlő rendszerek, valamint számos egyéb vasúti vezeték nélküli távközlési és információátviteli rendszer, berendezés és prototípus. Irányította rádiós fejlesztési koncepciók kidolgozását, a vasúti frekvenciagazdálkodást, elektroakusztikai, távverzérlési, és más elektronikus berendezések és rendszerek kifejlesztését. Egyik szabadalmát, a MÁV országos üzemi utasításadó rendszerét, MAVOX néven országosan alkalmazták a vasútüzemen kívül ipartelepeken és a bányászatban is. Évtizedekig oktatott a MÁV Tisztképző Intézetben rádiótechnika és egyéb távközlési témájú tantárgyakat. 1963-tól dolgozott nemzetközi vasúti fejlesztési és kutatási intézmények (UIC, ORE) bizottságaiban, részben azok elnöki tisztjét is ellátva. Évtizedekig képviselte különféle nemzetközi tárgyalásokon a vasutat bel- és külföldön. 1985-ben a Vasúti Tudományos Kutatóintézet tudományos főmunkatársa, majd 1990-től a Motorola USA cég magyarországi igazgatója volt 1999-ig, végeleges nyugállományba vonulásáig. Szakértőként dolgozott a MÁV-on kívül, számos közlekedési és bányászati intézmény részére. Rendszeresen publikált, több szakcikke és szakkönyve jelent meg. Egyik alkotása az 1974-ben teljesen új technikával létrehozott ún. MÁV szignál mely azóta is minden vasútállomáson elhangzik a bemondások előtt. A dallam megkomponálása is nevéhez fűződik.

Több kitüntetést kapott. Szabadalmaiért megkapta a Kiváló Feltaláló kitüntetés arany fokozatát is.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szentirmai László

1930-ban született Nagykanizsán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 283/1952

1952-ben jeles minősítésű villamosmérnöki oklevelet szerzett erősáramú szakon a Budapesti Műszaki Egyetemen; 1976-ban a műszaki tudományok kandidátusa, 1977-ben műszaki egyetemi doktor (BME). A Ganz villamossági Művekben és a Bányászati Tervező Intézetben töltött vezető mérnöki évek mellett óraadó és másodállású oktató volt a műszaki felsőoktatásban. Külső szakértőként államközi egyezmények alapján új műszaki egyetem létesítésében (Algéria 1970, 72), oktatók szakmai munkájának fejlesztésében (Egyiptom 1968-73 között 10 szakértői úttal) vett részt. Az UNESCO alkalmazásában vezető tanácsadóként új műszaki egyetem alapításában és oktatók továbbképzésének vezetésében működött közre Iránban (1974-77 és 1991-92). 1979-től egyetemi tanár a Nehézipari Műszaki, majd névváltoztatása után a Miskolci Egyetemen, az Elektrotechnikai Tanszék vezetője (1979-95), professor emeritus (2000-től). Hat Európai Unió egyetemközi projekt koordinátora mikroelektronika, számítógépes villamos hajtások, energetika, mechatronika, PhD programok angol nyelven és technológia transzfer tudományterületeken 10 ország 15 műszaki egyetemének együttműködésével (1991-2002). Vendégprofesszor, nemzetközi konferenciák szekcióelnöke, meghívott előadó négy kontinens számos országában. Az MTA Miskolci Akadémiai Bizottság Automatizálási és Informatikai szakbizottságának vezetője (1985-1997), az Elektrotechnika szakfolyóirat Szerkesztőbizottságának elnöke (1995-2010), a brüsszeli székhelyű Európai Mérnökképzési Társaság (SEFI) Igazgatótanácsának választott tagja (1993-2002), négy nemzetközi tudományos bizottság tagja (1990-től); kandidátusi és PhD doktori értekezések opponense, bizottsági elnök, vizsgáztató. Könyvek, könyvrészletek, egyetemi jegyzetek, tanulmányok nemzetközi publikációi főleg angol nyelven a villamos gépek, hajtások, méréstechnika, megújuló energiaforrások tudományterületein meghaladják a 200-at. Kutatási és ipari innovációs világkiállításon megosztott aranyérem megújuló energiaforrások új kifejlesztéséért (Brüsszel, 1994); Signum Aureum Universitatis aranyérem (1993) és Szent-Györgyi Albert Díj (1997) kitüntetettje. Kutatási és ipari innovációs világkiállításon megosztott aranyérem megújuló energiaforrások új kifejlesztéséért (Brüsszel, 1994), Signum Aureum Universitatis aranyérem (1993) és Szent-Györgyi Albert Díj (1997) elismerésben részesült. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szokolay Mihály

1930-ban született Szarvason
Hadmérnöki oklevelének száma: 21/1952

2002-ben aranydiplomában részesült. Egyetemi doktor (BME, 1965. summa cum laude.) 1952-től nyugdíjba vonulásáig egyetemi tanársegédként, adjunktusként ill. docensként a BME Villamosmérnöki és Informatika Kar Szélessávú Hírközlő Rendszerek Tanszéke ill. annak jogelődjeinél dolgozott. Oktatási területei: Rádió adástechnika, Rádió rendszertechnika, Digitális műsorszórás, Műholdas műsorszórás ill. ezen tárgyak angol nyelvű változatai. Oktatási együttműködés: 1967-tól a győri Széchenyi István Egyetemmel, 1970-72 között a Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskolával, 2003-tól a Miskolci Egyetemmel, a záróvizsgákon ill. kutatási feladatokban való részvétel. Tudományos ill. kutató munkássága: Rádiócsatornák matematikai modellezése, adatátviteli csatornák hibajavító kódolása, adattömörítő eljárások vizsgálata, beszédjel analízis, rádiólokációs-, navigációs-, valamint analóg és digitális műsorszóró rendszerek EMC vizsgálata. Ipari munkái: Hibajavító kódoló, továbbá adattömörítő eljárások realizációja, részvétel az első hazai űrtávközlési földi állomás, továbbá az első hazai digitális műsorsugárzás létesítési munkáiban, szelektív személyhívás megvalósítása a hazai FM műsorszóró adóhálózaton. A nevezett területeken több hazai és külföldön is megadott szabadalom tulajdonosa. Részvétel különféle elektronikus orvosdiagnosztikai eszközök kidolgozásában. Tagja volt az MTA Távközlő Rendszerek Bizottságának, az Űrkutatási Kormánybizottságnak, a Híradástechnika Tudományos Egyesület Űrtávküzlési Szakorsztályának, valamint DAB körének alapító tagja és első elnöke volt. Publikációs tevékenysége: Több egyetemi jegyzet, szakcikk, könyvrészlet szerzője, a „Die theoretische und praktische Anwendung der Datenübertragung" c. könyve külföldön jelent meg. Az elmúlt években digitális TV adások szubjektív minősítésére alkalmas eljárások kidolgozásával, a minősítő eljárások általánosításával, valamint a szubjektív minősítés más technikai területen történő alkalmazásával foglalkozott. Munkásságát, eredményeit a Budapesti Műszaki Egyetem, a Széchenyi István Egyetem, a Magyar Rádió, a Magyar Televízió, a Magyar Posta, az MTA Interkozmosz Tanácsa elismerte, több állami kitüntetésben is részesült. Megkapta a Híradástechnikai Tudományos Egyesület 60 éves jubileumi emlékérmét, valamit az Egyesületi Aranyjelvény kitüntetést. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Temes Gábor

díszdoktor

1929-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 210/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Villamosmérnöki oklevelét követően 1954-ben fizikusi oklevelet is szerzett az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen. 1954-től 1956-ig Egyetemünkön Simonyi Károly professzor vezetése alatt volt aspiráns. 1961-ben szerzett doktorátust Kanadában, az Ottawai Egyetemen. 1991-ben Egyetemünk tiszteletbeli doktorrá avatta. 1952-ben tanársegédként kezdte oktató-kutató pályafutását Villamosmérnöki Karunk Elméleti Villamosságtan Tanszékén. 1957-ben elhagyta az országot és 1964-ig Kanadában mint ipari kutató mérnök dolgozott, 1964-tól 1966-ig a Stanford Egyetemen volt kutató. 1966 és 1969 között az Ampex Corporation konzultánsa volt. Ezt követően 1991-ig az UCLA (Kaliforniai Egyetem, Los Angeles) tanáraként és 1975-től 1979-ig a villamosmérnöki tanszék vezetőjeként végzett értékes oktató, kutató, irányító munkát. 1991-ben az Oregoni Állami Egyetem (OSU) egyetemi tanára lett. 1991 és 1995 között itt is ellátta a tanszékvezetői tisztet. Több könyve és kb. 300 cikke jelent meg, főleg áramkörelméletről és integrált áramkörök tervezéséről. Tiszteletbeli tagja (Life Fellow) az Institute of Electrical and Electronic Engineers (IEEE) egyesületnek, ahol különféle tisztségeket is betöltött.

Kutatási eredményeiért és oktatási tevékenységeiért az IEEE-től, valamint számos más mérnöki egyesülettől kapott elismeréseket.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vincze Pál

1930-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 200/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

Mérnöki pályafutását a részére kötelezően kijelölt munkahelyen, a Maszolaj Csepeli Ásványolajipari Vállalatnál kezdte. Megtervezte és vezette a központi kapcsoló berendezés átalakítását, amellyel lehetővé tette, hogy az üzem egy részét csúcsidei korlátozások idején az országos hálózattól különválasztva a helyi generátorokról lássák el. Emellett vezette az üzem villanyszerelő csoportját, tervezte a kisebb üzemi hálózatbővítéseket és elvégezte a kábelhálózaton fellépett meghibásodások kimérését. 1954-ben az Országos Villamostávvezeték Vállalat alkalmazásába lépett, és innen vonult nyugállományba 1991-ben. A nagy/középfeszültségű alállomások üzemzavarainak nyilvántartása, kivizsgálása, majd a vállalat transzformátorállományának felderítése után, 1959-től 1962-ig vezette a déli alállomások üzemvezetőségét, 1970-ben elvégezte a gazdasági mérnök szakot és kinevezték a beruházási osztály vezetőjévé. A hazai tervezőkkel, gyártókkal, kivitelezőkkel való tárgyalások mellett külföldi tárgyalásokra is kapott megbízást. Az általa vezetett beruházási osztály, majd főosztály 1970-től 1991-ig tizenegy 400 kV-os és egy 750 kV-os alállomás, valamint kb. 900 km 400 kV-os és 260 km 750 kV-os távvezeték létesítését valósította meg. 1989-ben főosztályvezetői kinevezést kapott. 1991-től 2000-ig mint nyugdíjas különféle fejlesztési tanulmányokat készített, külföldi tárgyalásokon tolmácsolt és az ezzel kapcsolatos levelezést végezte.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ádám Antal

címzetes egyetemi docens

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 153/1962

1962-ben szerzett kitüntetéses diplomát a BME Villamosmérnöki Kar Műszer- és Finommechanikai Szakán. 1975-ig műegyetemi oktató. 1964-ben a Folyamatszabályozási (ma Irányítástechnika és Informatika) Tanszék egyik alapító tagja. Oktatási és tudományos kutatási szakterülete az ipari folyamatok méréstechnikája és automatizálása. Több új tantárgy tematikájának és laboratóriumának kidolgozója, számos egyetemi és főiskolai jegyzet társszerzője valamint szakmai cikk és előadás szerzője. 1991-től a BME Villamosmérnöki és Informatikai Kar Kari Tanácsának – több ciklusban – volt választott külső tagja. 2001-2005 között a BME tudományos és nemzetközi igazgatója volt, majd rektori illetve dékáni nemzetközi tanácsadóként dolgozott 2012-ig, címzetes műegyetemi docens (1983), jelenleg nyugdíjas tanácsadó. Ipari műszaki fejlesztési vezetői tevékenységét a műszeriparban fejtette ki. 1982-1986 között a Medicor Művek műszaki igazgatója és a vállalat Fejlesztési Intézetének irányítója volt. A Medicorban kezdeményezte a Minőségi Körök bevezetését japán mintára. 1986-2001 között az államigazgatásban dolgozott középvezetőként (Ipari Minisztérium, Ipari és Kereskedelmi Minisztérium, Oktatási Minisztérium és OMFB) a műszaki fejlesztés, az innováció és a nemzetközi tudományos-technológiai kapcsolatok területén. Az OMFB-ben eltöltött 12 év alatt sokat tett hazánk két- és sokoldalú tudományos és technológiai (TéT) nemzetközi együttműködési kapcsolatainak kiszélesítéséért.

Felsőoktatási tevékenységének elismeréseként az Oktatásügy Kiváló Dolgozója miniszteri kitüntetés (1968) és a BME 200-éves jubileuma (1982) alkalmából adományozott emlékérem díjazottja. Ipari szakmai vezetői és tudományos egyesületi munkája elismeréseként MTESZ-díjat (1982) és „Szabványosítás és Minőség” (1985) emlékérmet kapott. 1989-ben a Munka Érdemrend ezüst fokozata, 1998-ban „A Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztje” kitüntetés majd 1999-ben a Francia Akadémiai Pálmarend elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Árkossy Ottó

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 270/1963

Munkahelye: 1961-től 1987-ig fejlesztőmérnök, fejlesztési csoport- majd osztályvezető és főosztályvezető helyettes Esztergomban ugyanannál a vállalatnál. (A vállalat neve és hovatartozása ezalatt kétszer is változott: „Labor MIM Relé Gyáregység”-ről „EMG Esztergomi Gyáregység”-re, majd „MEDICOR ELFI” névre.) A vállalat alapításakor szovjet fejlesztésű orvosi műszercsalád (EEG, fény és hang stimulátor valamint integrátor) honosítására, gyártásba vitelére és továbbfejlesztésére jött létre. Eleinte ezen kívül még reléket és AC feszültség stabilizátorokat is gyártott a vállalat, azonban később saját fejlesztésű elektronikus ipari és orvosi elektronikai eszközök domináltak. Ezek fejlesztésében vett részt (EEG. kisfrekvenciás generátorcsalád, elektrostimulátor) valamint a KFKI által kifejlesztett Sztochasztikus Analizátor dokumentálásában és null sorozatának legyártásában. Két hazai szabadalma volt. 1987-től 1998-ban történt nyugdíjba vonulásáig Budapesten a Finommechanikai Vállalatnál dolgozott a Távlati Fejlesztési osztályon előadóként, osztályvezetőként, majd a vállalatból kivált gyártmányfejlesztési részleggel együtt a „HM RADAR Rádiótechnikai Rt.” munkatársa lett marketing menedzserként. Közben másfél évig a telephely vezetésére is megbízást kapott. Feladata volt az OMFB-vel való kapcsolattartás és szerződések kezelése. Eredményes pályázatot készített a Világbank felé fejlesztés finanszírozására. Önképzés: a BME Mérnöktovábbképző Intézetének tanfolyamait látogatta. Érdeklődési köre: számítástechnika, történelem, pszichológia, zene.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Ásványi József

1939-ben született Sopronkövesden
Villamosmérnöki oklevelének száma: 133/1962

1962 és 1964 között a Mecseki Ércbányászati Vállalat, MÉV Ércdúsító Üzemének villamos művezetője. 1964-től a Pécsi Felsőfokú Vegyipari Gépészeti Technikum adjunktusa, 1970-től a jogutód Pollack Mihály Műszaki Főiskola, majd a Pécsi Tudományegyetem oktatója 2006-ig, nyugdíjba vonulásáig. Főiskolai tanárként számos vezetői feladatot látott el: 1982 és 1987 között a főiskola oktatási főigazgató-helyettese; 1987-ben megbízott főigazgatója; 1986 és 1988 között a Gépészeti és Épületvillamosítási Intézet igazgatója; 1988 és 2003 között a Villamos Intézet, majd a Műszaki Informatika és Villamos Intézet intézetigazgatója; 1995 július 1-től 2002 június 30-ig a Pécsi Tudományegyetem Pollack Mihály Műszaki Főiskolai Kar főigazgatója (két cikluson keresztül). "Felvonó szakértő" képesítést 1976-ban szerzett. Egyetemi doktori disszertációját a BME-n a felvonó-berendezések forgalmi képességének meghatározása témakörben védte meg 1984-ben. Németül beszél, angolból felsőfokú állami nyelvvizsgája van. Oktatói pályafutása során számos tantárgyat oktatott és 1973-tól a felvonós ágazat munkájába kapcsolódott be. Szűkebb szakmai területe a felvonó berendezések villamos vezérlése, működése és forgalmi viszonyainak elemzése. Kutatási tevékenysége 3 terület köré csoportosítható: a felvonó-berendezések komplex vizsgálata; korszerű vezérlések ipari alkalmazása; a műszaki felsőoktatás és ezen belül a villamosmérnök képzés fejlesztése. Többek között projektvezető koordinátora volt a régió műszaki felsőoktatásának fejlesztésére irányuló két Phare tükörprogramnak, két Tempus-JEP projektnek számos külföldi és hazai felsőoktatási partner részvételével, egy mikroprocesszoros felvonóvezérlő kifejlesztésére irányuló projektnek. Az elmúlt évtizedek során számos tudományos és szakmai szervezetben tevékenykedett tagként, elnökségi tagként, illetve elnökként: Pécsi Akadémiai Bizottság, Magyar Elektrotechnikai Egyesület, Magyar Felvonós Szövetség, Internationale Gesellschaft für Ingenieurpedagogik, Műszaki Felsőoktatás Rektori-Főigazgatói Konferenciájának elnöke (1997-98.), Alpok-Adria Munkaközösség "Scientific and Technological Cooperation" munkacsoportjának soros elnöke (1999-2001.).

Szakmai és közéleti tevékenységének elismeréseként számos díjat és kitüntetést kapott. Így többek között: Pécs Város Tudományos Díja (2002.), Pollack Emlékplakett Arany fokozat (2004.), Kiváló Munkáért – MM (1985. és 1987.), Magyar Felsőoktatásért Emlékplakett (1994.), Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt (2004.), Bláthy Ottó Díj (Magyar Elektrotechnikai Egyesület), Sváb János Életműdíj (Magyar Felvonós Szövetség).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bacsó Nándor

1936-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 70/1961

A diplomaterve egy katetométer megtervezése és gyártástechnológiájának kidolgozása volt, a műszert a KFKI-ban megvalósították. Az 1992-ben történt nyugdíjazásáig a magyar villamosenergia-iparban az erőművek hőirányitástechnikájával, a nagyfeszültségű erőművi és hálózati berendezések ellenőrző méréseivel foglalkozott. Munkahelyei voltak: Ajkai Hőerőmű, Borsodi Hőerőmű, Magyar Villamos Művek. Ajkán két évig gyakorló- illetve üzemmérnök, Kazincbarcikán öt évig üzemvezető volt, majd az MVM-ben 25 éven át dolgozott kiemelt mérnök és szakági főmérnök beosztásban. A BME Villamosmémöki Karán 1966-ban szerezte meg a folyamatszabályozási szakmérnöki oklevelét (száma:208). Részt vett az Ajkai Hőerőmű bővítésében, a Borsodi Hőerőmű irányítástechnikai rekonstrukciójában, és megvalósította az első célszerűen megtervezett hőirányítástechnikai üzemet. A valósidejű infravörös hőláttató berendezést az országban elsőként vette üzemi, valamint orvosi használatba, és dolgozta ki mérési alkalmazásának technikáját. Tíz évig dolgozott a Paksi Atomerőmű folyamatirányításának, ezen belül a reaktorok szabályzó- és biztonságvédelmi rendszerének létesítésén és üzembe helyezésén. Ipari méréstechnikát és vezérléstechnikát oktatott a kazincbarcikai Felsőfokú Vegyipari Automatizálási Technikumban. Több évig előadásokat tartott a BME Továbbképző Intézete tanfolyamain. Az IMECO IX. Világkongresszusán 1982-ben az infravörös képalkotó méréstechnika tárgyában tartott előadást angolul. 1962-től tagja az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesületnek, ugyancsak tagja a Méréstechnikai, Automatizálási és Informatikai Tudományos Egyesületnek és a Magyar Nukleáris Társaságnak. Nyugdíjazása óta az energia áremelés miatt súlyos helyzetbe kerülőket támogató HÉRA Alapítvány ügyvezető igazgatója, valamint az MVM SE természetbarát szakosztály vezetője.

Kiváló dolgozó, a Nehézipar Kiváló dolgozója, Munka Érdemrend bronz fokozata, ETE kiváló aktíva, Ronkay-díj (MVM emlékérem), Villamosenergia Sportjáért Díj elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balázs János

1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 99/1962

1955-ben a budapesti Piarista Gimnáziumban érettségizett jeles eredménnyel. 1955-1957. Autóvillamossági műszerész szakmát tanult és ebből a szakmunkás-bizonyítványt is megszerezte. 1957-1962. Nappali tagozatos egyetemi hallgatóként tanult a BME fenti szakán. 1962. A BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán diplomázott. 1962-1989. Tudományos főmunkatársként dolgozott a Villamosipari Kutató Intézet (VKI) Zárlati Laboratóriumában. 1989-1997. Tudományos főmunkatársként dolgozott a Központi Bányászati Fejlesztési Intézet (KBFI) Villamos Vizsgáló Állomásán. 1997. április 1-én öregségi nyugdíjba ment, egyidejűleg egyéni vállalkozóként megkezdte szakértői tevékenységét a Magyar Bányászati Hivatal szakértői engedélye alapján. 1997-1998. Az ERB Villamosipari Kft-nél szakértőként dolgozott a fenti szakterületen. Szakterülete a kőolaj- és földgázipar robbanásbiztos villamos berendezései voltak. 1998-2006. A MILE Ipari Elektro Kft-nél mint szakértő dolgozott. 2006. Nyugdíj melletti – egyéni vállalkozóként folytatott – szakértői tevékenységét befejezte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Barakonyi Károly

Professzor Emeritus, MTA Doktora

1938-ban született Pécsett
Villamosmérnöki oklevelének száma: 325/1962

Tanulmányok: a BME-n 1962-ben villamosmérnöki, majd 1968-ban kitüntetéses gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. Orosz és angol nyelvű állami nyelvvizsgák. Munkahelyek: 1962-74 között a DÉDÁSZ üzemmérnöke, majd a hálózatszerelés vezetője, később a gazdasági tervezés irányítója. 1974-től a Pécsi Tudományegyetem oktatója (adjunktus, docens, 1990-től professzor). 2006-tól a Szegedi Tudományegyetem másodállású professzora. 1994 és 1997 között a Pécsi Tudományegyetem rektora. Tudományos fokozatok, pozíciók: 1974-ben egyetemi doktori, 1978-ban kandidátusi, 1988-ban akadémiai doktori fokozatot szerez. 1986-tól 2008-ig a Stratégiai Management Tanszék alapítója és vezetője. 1990-től két évig az USA-ban Fulbright Visiting Professor (University of Pennsylvania, Wharton School of Business), számos európai egyetem vendégprofesszora. Kutatási és oktatási területei: menedzsment, stratégiai menedzsment, stratégiai döntések, vállalati kultúra, egyetemek menedzsmentje. 226 közleménye jelent meg, köztük 29 könyv. Fontosabb könyvei: Bologna 'Hungaricum' (2009), Vállalati kultúra (2004), Stratégiai döntések (2004), Stratégiai management (1991-től 2008-ig 6 bővített kiadás). Tudományos közéleti tevékenység: az MTA Vezetés- és Szervezéstudományi Bizottság elnöke (2006-2011), az MTA Gazdasági Minősítő Bizottság tagja, a Felsőoktatási és Tudományos Tanács tagja (1994-2010). World Bank szakértő, EAIR, ASHE és más tudományos társaságok tagja. Fontosabb ösztöndíjak: Soros ösztöndíj (1989-90), Fulbright Visiting Professor (University of Pennsylvania, Wharton School, 1991-92), Széchenyi professzori ösztöndíj, Jean Monnet Professor. Fontosabb elismerések: Szent-Györgyi Albert díj (2003), Magyar Köztársaság Érdemérem Tisztikeresztje (2006), a Pécsi Közgazdászképzésért Aranyplakett (2008). 2008-tól a Pécsi Tudományegyetem Professor Emeritusa. Szent-Györgyi Albert díj (2003), Magyar Köztársaság Érdemérem Tisztikeresztje (2006), a Pécsi Közgazdászképzésért Aranyplakett (2008). 2008-tól a Pécsi Tudományegyetem Professor Emeritus elismerésben részesült. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bartók Károly

1939-ben született Székesfehárvárott
Villamosmérnöki oklevelének száma: 248/1962

Gyakorló éveit a Telefongyárban töltötte energetikusként. Ezután áramszolgáltatói területen tevékenykedett: ÉMÁSZ (1963-1968): elosztóhálózatok tervezése, kivitelezése. Magyar Vill. Művek (1968-1980): 120-220-400 kV-os hálózatok tervezés irányítása, majd beruházása. ELMŰ (1980-1985): gazdasági tanácsadóként az első hangfrekvenciás központi adó (Göd) beruházása. 1973-ban Energiarendszerek szakmérnöki diplomát szerzett. 1981-ben felsőfokú tervgazdasági és beruházói oklevelet kapott. 1982-ben az ELMŰ keretén belül Vgmk-t alakítva (munkaidő után) 7 majd 23 fős csapattal a hangfrekvenciás vevők telepítését végezték. 1985-ben a Posta Beruházó Intézetéhez ment, melynek folyamatos átszervezése következtében a TÁVBER, MATÁV beruházási igazgatója, TELECOM-nál tevékenykedett (1985-2001) nyugdíjba vonulásáig. A TÁVBER keretében a Tengizi Kőolajberuházás hírközlő rendszerének beruházását irányította. 2001-ben a TETRA cég- melyet a kormányszintű hírközlés kialakítására hoztak létre – meghívta a beruházásban való közreműködésre (2001- 2002). 1986-ban – mellékfoglalkozásban – egyéni vállalkozói tevékenységbe kezdett melyet napjainkig folytat. Főbb tevékenység: Érintésvédelmi szabványossági felülvizsgáló (PTG 04081/2002) és Erősáramú berendezések időszakos felülvizsgálója (PTI 579315/2005), valamint lakossági szolgáltatás.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Batári József

1939-ben született Bonyhádon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 270/1962

A Székesfehérvári Videoton gyárban 1962-tól 1995-ig televízió készülékek áramköri fejlesztésével foglalkozott. A folyamatos szakmai tanulást e nagy félvezető gyárak fejlesztéseivel tartott kapcsolatok tették lehetővé. Törekedett, arra, hogy a gyári szakembereket is továbbképezze. 1960-1969 közöt a székesfehérvári Főiskola esti tagozatán tanított. A fejlesztési munka során munkatársaival négy szabadalmat is kidolgoztak. 1979-1983 között németországi kiküldetése a Videoton export televíziókészülékek biztonság és zavarsugárzási jóváhagyásával foglalkozott. 1993-1995 között osztályvezetőként irányította a fejlesztést. Nyugdíjazása után a Flextronics cégnél 2003-2009 között LCD monitorok és televíziókészülékek hazai gyártásával kapcsolatos technológiai szoftver és termékfejlesztésekkel és ezzel kapcsolatos problémamegoldásokkal foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bikfalvi István

a műszaki tudományok kandidátusa

1939-ben született Kolozsvárott
Villamosmérnöki oklevelének száma: 136/1962

1962-ben a Vegyiműveket Szerelő Vállalatnál kezdett dolgozni üzembe helyező mémökként. Részt vett az első hazai földgázbontó (Kazincbarcika) üzembe helyezésén, majd a Nitrokémia klórüzemének műszeres üzembe helyezési munkáit végezte. Dolgozott a Péti Nitrogénművek, a Peremartoni Vegyiművek, a Budapesti Vegyiművek különböző létesítményeinek üzembe helyezési munkáin. 1965-től kezdődően a Vegyiműveket Szerelő Vállalat Műszer-Automatika részlegének tervezési osztályvezetője. Ezzel párhuzamosan 1962-től a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratórium külső munkatársaként az ipari fiziko-kémiai mérőműszerek fejlesztési munkáiban vett részt, és a műszerek hitelesítési kérdéseivel foglalkozott. 1966-1969 között ösztöndíjas aspiránsként a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratóriumban dolgozott. 1969-től kezdve a Mélyépítési Tervező Vállalatnál üzembehelyező mérnökként folytatta a szennyvíztisztítási területen a kutatómunkát. Kandidátusi értekezését ennek során dolgozta ki, és 1971-ben a műszaki tudományok kandidátusa fokozatot kapta meg. Csoportvezetőként, majd osztályvezetőként számos galvánüzerni és egyéb ipari szennyvíztisztító irányítástechnikai üzembehelyezését irányította. Szolgálati szabadalmakat nyert, alkotótársaival együtt, folyamatirányító rendszerekkel kapcsolatban. 1985-től az akkor létrehozott Közműtervező Vállalat osztályvezetője, az RPC folyamatirányító programrendszer kifejlesztője. 1990-től 2007-ig a Restart Kft. ügyvezető igazgatója és vezető tervezője. Irányításával történt az RPLC folyamatirányító kifejlesztése és gyártása. 1994-től kezdve a vízügyi igazgatóságokon az árvízvédelrni és vízrajzi távmérő rendszerekkel foglalkozott. Az ESZTER fantázianevű programmal nyert pályázat alapján hét igazgatóságon történik jelenleg is a távmérés. Ezzel párhuzamosan a Békés megyei regionális vízmű rendszerek irányítástechnikai megoldásait dolgozta ki és az ESZTER program alkalmazásával alakult ki a jelenleg is működő központi távmérés, mely a megye területének jelentős részét fedi le. 2007-től kezdve egyéni vállalkozóként az ESZTER program továbbfejlesztési munkáin dolgozik, a DELTA Zrt-vel és a DATAQUA Kft-vel közös munkák során részt vett a GPRS alapú távmérés elterjesztésében a vízügyi igazgatóságok területén. Jelenleg is aktív munkát végez ezen a területen. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Blasovszky Miklós

1935-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 12/1963

1961-től a Magyar Tudományos Akadémia KFKI Mérés- és Számítástechnikai Kutató Intézetében 1964-ig tud. segédmunkatársként, 1964-től mint tud. munkatárs. 1976-tól folyamatosan a Laboratóriumi Automatizálási osztály (1992-től főosztály) vezető helyettese nyugdíjazásáig. Kutatási területe kezdetben a nukleáris méréstechnika, így 1961-től a lassú neutron repülési-idő analízis, majd 1964-től orvosbiológiai jelek analízise. 1970-től a CAMAC real-time periféria rendszer orvosbiológiai funkcionális modulcsalád kutatás-fejlesztés irányítása. 1980-tól egyidejűleg részvétel a perinatális intenzív őrzés eszközeinek kutatás-fejlesztési munkáiban. Együttműködés a SOTE I. Női Klinika Perinatális Intenzív Centrumával (prof. Kiszel János, prof. Machay Tamás, Kégl János, stb. közös előadások, publikációk). Jelentősebb eredményei: 1964-ben tranzisztoros időanalizátor plug-in (NE241), 1965-ben az első magyar tranzisztoros orvosbiológiai analizátor plug-in (NE243), 1968-1970 komplex neurokibernetikai és pszichofiziológiai mérőrendszer tervezése a Csehszlovák Tudományos Akadémia MBU intézete számára. 1970-75 IC-s sokcsatornás analizátor (ICA70) kidolgozása (1973-ban KFKI Intézeti Díjjal kitüntetve), és orvosbiológiai célú CAMAC funkcionális modulcsalád és néhány egyéb modul kidolgozása és realizálása. Az 1980-as években egy többprocesszoros sokcsatornás analizátor (ICA80) kifejlesztésének irányítása, és ezzel párhuzamosan a SOTE I. Női Klinika Perinatális Intenzív Centrumával közösen CAMAC-alapú koraszülött intenzív őrző rendszer kidolgozása. 1988-92 között részvétel a PC-bázisú sokcsatornás analizátor kidolgozásában. 1989-től PC-bázisú perinatális őrző rendszerek kialakítása. (SOTE I. Gyermekklinika). Publikációk: Kutató/fejlesztő tevékenysége során létrehozott 11 magyar 3 külföldi (angol, osztrák, olasz) szabadalom szerzője ill. társszerzője. Sikeres szabadalmi tevékenységéért MTA Kiváló Feltaláló (arany fokozatú) kitüntetést kapott. Kutatási eredményeiről, munkájáról több mint 30 publikációja jelent meg (előadás, cikk, tanulmány), ezen kívül számos az osztályon kifejlesztett berendezés magyar, angol orosz, ill. német nyelvű dokumentációját készítette el. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bognár Zoltán

1938-ban született Pusztaszentlászlón
Villamosmérnöki oklevelének száma: 261/1962

Első munkahelye 1962-től az ORION Gyár volt, ahol a mikrohullámú szakmában dolgozott. Vezetett egy technikus csoportot, akikkel dolgozott a Finommechanikai Vállalatnál, majd a Távközlési Kutató Intézetben. Résztvettek a Druzsba rendszer fejlesztésében. 1965-66-ban elvégezte a BME-n a Mikrohullámú Szakmérnöki szakot, melynek révén 1973-ban műszaki doktori címet szerzett rádió rendszertechnikából. 1971-től dolgozott a Posta Vezérigazgatóságon 1980-ig. Ez alatt is a mikrohullámú rendszerekkel foglalkozott. Ez idő alatt 2 évig dolgozott Zambiában ENSZ szakértőként, ahol oktatás volt a feladata. 1980-tól vezette a Vezeték nélküli Távközlési Tanszéket a győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán 1992-ig. Ez alatt jegyzet írásokban, szakdolgozat konzultációkban vett részt. Ez idő alatt kb. 400 üzemmérnöki oklevelet adtak ki. Közben Adenben ENSZ szakértői munkát végzett. Másfél évig dolgozott az Antenna Hungáriánál, majd 1994-től a Pannon GSM-nél dolgozott csoportvezetőként, majd igazgatóhelyettesként. Munkája a vidéki GSM hálózat tervezési munkáinak vezetése volt. Sokat foglalkozott az elektromágneses tér biológiai hatásával, erről számos előadást tartott, méréseket végzett. Számos alkalommal működött közre államvizsgáztatásban elnökként vagy bizottsági tagként a Széchenyi István Egyetemen. Ehhez kapcsolódóan diplomamunkák bírálatát végezte a BME, a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola és a Széchenyi Egyetem részére. Tagja a Mérnöki Kamarának és a HTE-nek. 2004 óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bogosi György

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 134/1962

1962 – 1965 között az Egyesült Izzó Vákuumtechnikai Gépgyára elektromos osztályán üzemmérnökként dolgozott. 1966-tól a Villamosipari Kutató Intézet 2. Főosztályán mint segédmunkatárs, munkatárs, majd főmunkatárs dolgozott témafelelősi beosztásban kutatási- fejlesztési célprogramokban (frekvenciaváltós aszinkron motoros járművek – villamos és autóbusz). A villamos hajtások ipari alkalmazása területén részt vett mint tervező, fejlesztő, üzembe helyező és szervizelő az alábbi fő helyeken: Dunai Vasmű: kohó- és bakdaru hajtások, meleghengermű készsori és csévélői hajtások, a készsori kormányos és hengerész-pultok felújítása, az érctéri körzetek felújításának előtervei, stb. DIGÉP: huzalgyártó gépsorok húzógép- lágyitó gép, – és csévélő hajtásai, ezek üzembe helyezése albán, cseh, orosz kábelgyárakban, itthon Tatabányán, Inotán, Kisteleken- LKM: hengersori görgőhajtások, blokksori főhajtás – Ganz Villamossági Művek: pörgető hajtások üzembe helyezése és kb. 25 évi szervizelése. A VKI megszünése után a 2. Főosztályból alakult VHJ Kft-ben folytatta a munkát, amely 1998-tól kiegészült az ISO 9001-el kapcsolatos minőség megbízotti feladattal. Ezt 2011. 04. hó végéig látta el. A VKI közleményeiben rendszeresen jelentek meg cikkei – részben társszerzőként. Az Elektrotechnika 1980/3-4 és 1985/9-10, valamint az Automatizálás 1979/1 számában publikált frekvenciaváltós hajtások témában. Lefordította németről a W. Böhm: Villamos hajtások – és társfordítóként a R. Schönfeld: Villamos hajtások kézikönyve c. könyveket a Műszaki Könyvkiadó kiadásában. A Kassán megrendezett „Erősáramú elektronika” konferencián németül előadást tartott tranzisztoros frekvenciaváltókról. Ebben a témában 1 db szabadalma jelent meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csala István

1939-ben született Badacsonytomajon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 211/1962

Tanulmányai: Villamosmérnöki Kar Erősáramú szak Budapesti Műszaki Egyetem 1962 Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szak Budapesti Műszaki Egyetem 1966 Tanfolyamok: MINSZK-32 programozás a minszki számítógépgyár 1970 Programtervezői tanfolyam Nemzetközi Számítástechnikai Oktató Központ 1973 RSX-IIM PLUS operációs rendszer BME Mérnöki Továbbképző Intézet 1986 Munkahelyek: Magyar Néphadsereg Országos Légvédelmi Parancsnokság erősáramú mérnök 1962-1973 Villamosenergiaipari Kutató Intézet programfejlesztő1973-1982 Vízgazdálkodási Intézet programfejlesztő 1982-1986 MEDICOR MEDORG RT. programtervező 1986-1990 Magic Onyx Magyarország Kft. programfejlesztő 1990-2001.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Cserteg István

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 318/1962

A BME Villamosmérnöki Karán a diplomát az Egyesült Izzó ösztöndíjasaként szerezte, így a végzés után ott kezdett dolgozni a Fejlesztési Főosztályon. Feladata a fényforrások és rádiócsövek gyártásához szükséges célmüszerek kifejlesztése és előállítása volt, hasznosítva a közben megszerzett automatizálási szakmérnöki diplomát is. Néhány év múlva átkerült a gyár Kutatóintézetébe, ahol hasonló munkakörben dolgozott fejlesztő mérnökként. A célberendezéseken túl többek között true-rms teljesítménymérőt, quadrupol tömegspektrométer elektronikát tervezett. 1978-tól tervezője volt az első magyar gyártású orvosi és ipari szén-dioxid lézerek elektronikájának is. Ezekből jutott BME Fizikai Intézetébe, az Orvostovábbképzőbe, stb. A Kutató megszűnte, illetve a Lézer részleg (ma Lasram Kft) kiválása után visszakerült a Fényforrás Fejlesztésre, ahol a kompaktfénycső-elektronika kifejlesztésében vett részt a GE Nela Parki fejlesztőivel karöltve. 1992-ben az akkor már GE Tungsramban ezekkel gyártották le az első magyar-amerikai ECFL-eket. A továbbiakban elsősorban a kisülőcsövek és ballaszt elektronikák kompatibilitásával foglalkozott, segítve ezzel az olcsóbb és hosszabb élettartamú lámpák előállítását, illetve a nemzetközi (IEC) szabványosítást. Ezzel a tevékenységgel a Tungsram még nyugdíjba vonulása után is, egészen a legutóbbi évekig konzultánsként foglalkoztatta. Mindeközben a BME és a Kandó Főiskola számos hallgatójának volt ipari konzulense illetve szakdolgozatának bírálója.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Czifrik Imre

1938-ban született Győrszentivánon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 220/1962

Pályakezdő mérnökként 1962-ben az ÉDÁSZ V. Székesfehérvári Üzletigazgatóságára került, ahol a Hálózat szerelési Osztályra helyezték. A gyakorlati idő letelte után hálózati tervezőként dolgozott. 1963-ban tervezési csoportvezetőnek nevezték ki. Kis és középfeszültségű hálózatok és transzformátor állomások kiviteli terveit készítették. 1970-ben vállalati átszervezés keretében szakszolgálati csoport vezetésével bízták meg az Üzemviteli Osztályon, ahol hálózati fejlesztésekkel, alállomási védelmek üzemeltetésével foglalkoztak. 1982-től 1998-ig nyugdíjba vonulásáig az Üzletigazgatóság igazgatója volt. 1992-től a Délmagyarországi Áramszolgáltató Rt. igazgatóságának tagja lett. A MEE Székesfehérvári csoportjának 1965 óra tagja, 12 éven át elnöke. 1992 óta vesz részt a MEE Elektrotechnikai Alapítvány munkájában.

Az egyesületi munkáját 1999-ben Kandó Kálmán díjjal méltányolták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dani István

1939-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 96/1962

1962-1989: VILATI Automatika Vállalat tervező mérnök, majd vezető tervező Főleg élelmiszeripari (malmok, kenyérgyárak) és mezőgazdasági (takarmánykeverők, terménynszárítók) technológiai berendezéseinek automatizálása. 1989-1990 HUNGAROINVEST Fővállalkozási Kft. létesítményvezető Beruházások villamos berendezéseinek irányítása, műszaki ellenőrzése. 1990-1992 FORD HUNGÁRIA Kft. Székesfehérvár létesítmény főmérnök A FORD alkatrészgyártó csarnok (zöldmezős beruházás) létesítése. 1992-1995 EUREX Kereskedelmi Kft. Kereskedelmi igazgató Szünetmentes áramellátó berendezések, biztonságtechnikai berendezések forgalmazása, szervizelése. 1995-1998 TÁVISZ Távközlési Ipari és Szerelő Kft. Áramellátási üzemvezető helyettes Telefonközpontok létesítése, áramellátásának tervezése, kivitelezése 1998 – jelenleg is (2001-től nyugdíjas munkavállalóként) Budapesti Értéktőzsde Zrt. Biztonsági és üzemfenntartási főmérnök. A Tőzsde technikai hátterének (kivéve informatika) biztosítása (áramellátás, klímatechnika, videó és beléptető rendszer stb.). 1974-től hivatásszerű szakértői tevékenységet folytatott „gépipari technológiák automatizálása" szakterületen. 1989-től vezető tervezői tevékenységet végzett épület villamossági szakirányú építéstervezési körben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dániel István

1939-ben született Sopronban
Villamosmérnöki oklevelének száma: 214/1962

1962. szeptember 1-től negyven éven át dolgozott Győrben az Északdunántúli Áramszolgáltató különböző beosztásaiban. Az első tíz évben a győri erőművekben, mint villamos üzemvezető az üzemeltetés és karbantartás mellett a villamos berendezések teljes rekonstrukcióját és bővítését irányította. Majd a Műszaki Fejlesztési Főosztály csoportvezetőjeként műszaki-gazdasági vizsgálatokat, létesítési tervtanulmányokat, városi és területi távlati fejlesztési terveket készített, valamint külső tervezőkkel tartotta kapcsolatokat, terveket zsűriztetett. 1989-től önálló csoportvezetőként kilenc belső, üzemigazgatósági tervezőcsoport szakmai irányításáért volt felelős. Közben magántervezőként ipari és kulturális létesítmények kiviteli terveit készítette és esetenként a Magyar Szabványügyi Testület munkabizottságaiban tevékenykedett. Megszerezte az erősáramú berendezések tűzvédelmi, érintésvédelmi, villámvédelmi időszakos felülvizsgáló szakképesítést is. Az utolsó tíz évben főmunkatársként, szakértőként főleg nagyfogyasztók (ipari parkok) energiaellátásában, projektekben dolgozott. A MEE keretén belül szakértői szinten tervezést, oktatást, stb. végzett nyugdíjasként is. 1981-től a Győri Fotóklub vezetője, aranydiplomás fotóművész (Révai Új Lexikona V. kötet 2000.).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dézsi Gyula

1939-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 80/1963

Angol középfokú nyelvvizsga 1973. Munkahely: Országos Mérésügyi Hivatal (OMH)-1963. 09-17, ahol 1971. 10. 01. Hő- és Optikai Osztály Fotometria Laboratórium vezetője, majd 1980. 07. 01-2002. 06. 30-ig az Optikai Osztály, majd a Hő- és Optikai Osztály vezetője. Hazai és nemzetközi tevékenység: Az OMH keretein belül a fotometria, radiometria, spektrofotometria, spektroradiometria, színmérés, refraktometria, polarimetria, pirometria (sugárzásos hőmérsékletmérés), dioptriamérés területein az etalon fenntartási és leszármaztatási mérési feladatok ellátása az ipar és a kutató intézetek részére. Egyedi nagypontosságú mérőrendszerek létrehozása az említett területeken.A hazai detektor alapú fotometria megteremtésében való vezetőkutatói részvétel. Részvétel különböző nemzetközi összehasonlító és leszármaztató mérésekben. 15 magyar és 6 angol nyelvű műszaki publikáció, 12 előadás több hazai és külföldi szimpóziumon ill. rendezvényen. A Magyar-Amerikai Közös Alapnál (MAKA) elnyert két pályázat alapján 4 alkalommal 3-5 hónapos vendégkutatói státus 1990 és 1998 között a NIST – National Institute of Standards and Technology- Optical Technology Division szervezetében. Majd a MAKA témák befejeződése után a NIST meghívására további 10 alkalommal vendégkutatói munka 1999 és 2010 között. UNIDO szakértő a Török és az Iráni Mérésügyi Hivatalban (1988, 1989, 1991). Oktatás a minőségbiztosítás hazai bevezetésében a méréstechnika területein, részvétel különböző magyar szabványosítási munkákban. 1971-től a CIfi, Nemzetközi Világítás Technikai Bizottság 2. Divíziója hazai, majd 1995 és 2012 között 2. Divíziója magyarországi képviselője. Aktív részvétel a CIE több technikai bizottság munkájában. A BIPM (Nemzetközi Súly és Mértékügyi Hivatal) Párizs, Sevres, CCPR (Fotometriai és Radiometriai Konzultatív Bizottság) tagja, Magyarország képviselője. A mai napig tartó szakértői tevékenység a NAT (Nemzeti Akkreditálási Testület) részére.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Farkas László

1937-ben született Kassán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 44/1963

Szakmai munkáját a Beloiannisz Hiradástechnikai Gyár Átviteltechnikai Fejlesztési Osztályán kezdte és 1961. október 26-án és a Mikrohullámú Fejlesztési Osztályán folytatta. Kivitelezést is igénylő diplomamunkájának megvédése alapján a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának hiradástechnikai szakán villamosmérnöki oklevelet szerzett, ennek kelte 1963. március 29. A Beloiannisz Hiradástechnikai Gyár Mikrohullámú Fejlesztési Osztálya közreműködésével történt a PM28-as mikrohullámú átviteltechnikai berendezés kifejlesztése, aminek gyártásával az Orion Rádiótechnikai Gyár nagyon nagy értékben exportált. 1964-től a Magyar Dohányipar automatizálási és műszerezési fejlesztését irányította. Ennek során hat hónapot töltött tanulmányúton a Szovjetunióban több kutatóintézetben. Elvégezte a Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász tagozatának Ipar szakát, ipari közgazdász-mérnöki oklevele 1969. december 31-én kelt. 1968-tól a Magyar Tudományos Akadémia Automatizálási Kutató Intézetében dolgozott tudományos munkatársként, majd annak Magyar Tudományos Akadémia Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézetté (MTA SZTAKI) történt átnevezése után főosztályvezetőként. 1989-től az MTA SZTAKI műszaki fejlesztő leányvállalatának, az MTA SZTAKI COSY-nak vállalkozásvezetője. Még abban az évben a HI-TE-LAP Nyomtatott Huzalozású Áramköri Lapokat Tervező és Gyártó Rt. MEO-vezetőjeként, majd főosztályvezetőjeként folytatta a munkáját 1992-ig. Ezután nyugdíjbavonulásáig és utána egyéni vállalkozó. Tevékenysége nyomtatott huzalozású áramköri lapok tervezése, gyártatása, exportja, valamint műszaki tolmácsolás és szakfordítás volt. Nyelvismerete: orosz felső fokú nyelvvizsga, német felsőfokú, szakfordítói nyelvvizsga angol felső fokú, konferencia szintű akadémiai nyelvvizsga.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Farkas Sándor

címzetes főiskolai docens

1938-ban született Kákicson
Villamosmérnöki oklevelének száma: 132/1962

1962 augusztus 1. és 1964 január 15. között Komlón a Mélyfúró Vállalatnál tervezőként és energetikusként dolgozott. 1964 január 16-tól a Mecseki Szénbányáknál tervezőként, vezető tervezőként, szakági főmérnökként dolgozott a 2003. január 1-i nyugdíjba vonulásáig. A tervezői tevékenysége kiterjedt külszíni illetve mélyszinti villamos létesítmények tervezésére, és a kivitelezés során történő művezetésre. A Bányászat lapban bányavillamosság témakörben szakcikkeket írt. A tervezői munkája mellett folyamatosan oktatói tevékenységet is végzett. A Pollack Mihály Műszaki Főiskola Pécsre költözése (1969) óta gyakorlat vezetőként, előadóként folyamatosan tanított 2010. júliusáig A Pécsi Tudományegyetem Pollack Mihály Műszaki- és Informatikai karon óraadó tanárként villamos energiarendszereket tanított. Oktatói munkája elismeréseként címzetes főiskolai docensi kinevezést kapott. Az oktatáshoz szükséges jegyzetek összeállításában, mint társszerző működött közre. (Fázisjavítás a gyakorlatban; Villámvédelem) A MEE pécsi csoportjának 1966 óta tagja. A MEE keretében rendezett országos szintű Villámvédelmi tanfolyamok jegyzetének és a vizsgakérdéseinek összeállításában társszerzőként vett részt. (Villámvédelem és felülvizsgálata c. jegyzet a MEE kiadásában 1991.) Továbbá a Pécsett rendezett tanfolyamokon oktatóként vett részt. A Magyar Mérnökkamara tagjaként tervezői és szakértői tevékenységet folytatott a kis- és középfeszültségű szabadvezetékek és erősáramú kábelek tervezése, létesítése és üzemeltetése valamint a bányászati külszíni – mélyszinti létesítmények tervezése területén. A szakma iránti szeretetét nyugdíjasként az oktatásban realizálta. A Pécsi Tudományegyetem Pollack Mihály Műszaki kar óraadó tanáraként villamosenergiarendszereket tanított 2009-ig.

Szakmai munkája elismerésként 1995-ben a MEE által adományozott Verebélÿ díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Flesch István

1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 216/1962

Diplomák: Technikusi diploma (Kandó) 8/1954/55, Villamosmérnöki diploma (BME) 216/1962, Mérnök-tanár diploma (BME) 119/1968, Műszaki doctor 716/1968, Angol nyelvvizsga középfok 35/1970. Munkahelyek: Bp. Távbeszélő Igazgatóság, BME Vezetékes Híradástechnika Tanszék, Híradástechnikai Elektronika Intézet, Távközlési és Telematikai Tanszék, Távközlési és Médiainformatikai Tanszék. Oktatás: Előadások: Logikai kapcsolástan B/műsz. fizika, Logikai hálózatok levelező, Távbeszélőtechnika levelező, Digitális technika levelező-kiegészítő, Elektronikus áramkörök szakmérnökképzés. Gyakorlatok: Logikai kapcsolástan, Logikai hálózatok, Távbeszélőtechnika, Digitális tervezés, Digitális technika. Egyetemi jegyzetek: Kapcsoláselmélet példatár (J5-552), Távbeszélőtechnika példatár (J5-553), Logikai kapcsolástan (J5-680), Logikai kapcsolástan példatár (J5-1041), Logikai rendszerek tervezése példatár (J5-1251). Néhány publikáció: A vizsgáztató gépek hazai fejlesztése és alkalmazása (tanulmány), Programozható áramkör vizsgáló automata (Híradástechnika, XXIII. (1972) 10. sz. 302-306), Távhangosító rendszer (kutatási jelentés), Vegyes logika alkalmazása logikai hálózatok tervezésében (Híradástechnika, XXVIII. (1977) 11. sz. 321-325), Hívás szimulátor távbeszélő központok vizsgálatához (kutatási jelentés), Szállodai alközponttal telepített információs rendszer (kutatási jelentés). Kutató-fejlesztői munkák: Programozható áramkörvizsgáló automata, Célszámítógép tenisz eredményjelző vezérlésére, Univerzális Koncentrátor Rendszer, Távhangosító rendszer, Programozható forgalomkeltő berendezés, Szállodai alközponttal telepített információs rendszer, SISTER nővérhívó telefonrendszer. Szakértések, szabadalmak: Import jelfogók hazai felhasználása, Gépi visszakérdezés (oktatófilm), Eljárás és készülék mozgásérzetet keltő képsorozat megjelenítésére (bejegyzett szabadalom). Bizottsági tagságok: HÍRADÁSTECHNIKA c. folyóirat operatív szerkesztőbizottság, BME Programozott Oktatási Bizottság, Kari- és Egyetemi Jegyzetbizottság, Alapítvány a Távközlési és Telematikai Felsőoktatásért Kuratórium, Villamosmérnöki és Informatikai Kar Tanácsa.

Oklevél a KNEB-től, Oklevél a HTE elnökségtől, BME törzsgárda I., II., III. fokozat, Oklevél TDK díjazott dolgozat szakmai irányításáért, BME törzsgárda II. fokozat, Puskás Tivadar díj, BME törzsgárda III. fokozat, Rektori dicséret, Kozma László emlékérem, HTE Jubileumi emlékérem. Dékáni dicséret elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Forgács Lajos

1939-ben született Kiskunhalason
Villamosmérnöki oklevelének száma: 304/1962

Villamosmérnöki oklevelet szerzett 1962-ben a Műszer és Finommechanika Szakon, a Mérnöktanári Szakot 1967-ben fejezte be. 1985-ben egyetemi doktori fokozatot szerzett. 1994-ben EUR. ING. PAED (Európai Mérnökpedagógus) elismerést kapott Prágában. Dolgozott az Egyesült Izzóban (Tungsram Rt.), majd 18 évig a Kandó Kálmán Villamosipari Főiskolán. Később a Medicor Művek Továbbképzési Központjában tevékenykedett, ahol részt vett egy ENSZ (UNIDO) által finanszírozott továbbképzési projekt munkájában. Az orvostechnikával 1969 óta foglalkozik mint oktató és mint kutató is- 1990-1997 között az ORKI (Orvos- és Kórháztechnikai Intézet) munkatársa volt, majd 1997- 2001 között az Egészségügyi Minisztérium főosztályvezetője, mint az Orvostechnikai Iroda vezetője. Ebben a beosztásában több orvostechnikai eszközbeszerzési program irányítója volt és eközben az orvostechnikai kérdések szakértője az Európai Uniós csatlakozási tárgyalások során. 1990-től kezdve 2005- ig a Haynal Imre (2000-től: Semmelweis) Egyetem Egészségügyi Főiskolai Karán, az Orvostechnikai és Számítástechnikai Tanszék oktatója, egyidőben megbízott tanszékvezetője volt. A klinikai/kórházi mérnök szakirányú továbbképzés kidolgozója, és szakvezetője volt. Németül és angolul beszél. Több mint 100 hazai és nemzetközi konferencián vett részt. Szakmai és tudományos publikációinak száma 136 db, 14 főiskolai jegyzete és tankönyve jelent meg.

1999-ben a MEDING (Magyar Orvostechnikai Egyesület) által alapított „Dr. Katona Zoltán" emlékérem első példányának kitüntetettje. 2001-ben az egészségügyi minisztertől megkapta a „Pro Sanitate" kitüntetést. 2006-ban a „Mérnökök az egészségügyért" Emlékplakett kitüntetettje, 2010-ben a „Magyar Mérnöki Kamara Tiszteletbeli tagja" kitüntetéssel jutalmazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Géczy László

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 221/1962

1962 és 1971 között EMG (Elektronikus Mérőkészülékek Gyára): Digitális fejlesztésen; fejlesztő mérnök, ahol a Kocka áramkörök technológiai fejlesztésével, ill. ebből kialakított EDS 6000-es sorozat gyártásba vitelével foglalkozott. Majd az Egyedi automatika osztály; műszaki, szakmai helyettes, digitális nagy berendezések tervezése, kivitelezése volt a feladata. Felügyeletével a BV30 (villamos hálózati állapot adatainak gyűjtése) – az ELMŰ részére, EDINA (Egykristály diffraktométer) és HELÉNA (Háromtengelyű neutron spektrométer) – KFKI-beli üzemelésre; ERIKA (Erőművi adatgyűjtő rendszer), amely GYÖNGYÖSI ERŐMŰ-ben az EMG 830-10 számítógéppel, a blokkvezérlőt szolgálta ki; ROBOTEL – HADITECHNIKAI INTÉZET felhasználásra a telefonállomások automatikus hívása és rövid audió üzenetet közvetített. 1971-1974 között Kandó Kálmán Műszaki Főiskola, Számítástechnikai Tanszékén főiskolai adjunktus, ahol Digitális technika, Perifériák tárgyak tartalmát alakította ki, fejlesztette és oktatta, 1974-től főiskolai docens. 1978-85 között Számítástechnikai Intézet igazgató helyetteseként vezetői feladatai mellett a Mikroszámítógépek üzemmérnök továbbképzőt szervezte. 1989 után a Xilinx FPGA alkalmazási labort alakította ki. 1998-ban Anyagismeret erősáramú és gyenge áramú szakok részére tankönyvet írt Dr. Pályi Bertalan szerző társsal. Fuzzy laboratórium számára – fizikai modellt készített. A 2000-es évi Intézményi összevonás után Budapesti Műszaki Főiskola Informatika Karán a Perifériák, Multimédia eszközök multimédia technikával elektronikus könyvet írt és szerkesztett. 2007-ben NJSZT MMO (Multimédia az Oktatásban) szakosztály létrehozásában tevékenyen részt vett, illetve az évi konferenciát a BMF-en megszervezte, ekkor kapta az NJSZT MMO konferencia örökös tagja címet.

2008-ban NJSZT elismerést kapott a számítástechnika és a multimédia kultúra és ismeretek terjesztéséért.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gedeon Tivadar

1938-ban született Miskolcon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 312/1962

Pályafutását az egyetem befejezése után, mint gyakorló mérnök a Budapesti Elektromos Műveknél kezdte el. 1965-1973 között az Energiagazdálkodási Intézetben, majd az Erőmű-és Hálózattervező Vállalatnál tervezőként dolgozott, ahol hőközpontok és különféle erőművi villamos berendezések tervezési feladatait látta el. 1972-ben iratkozott be a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karára, ahol 1975-ben gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. 1973-1976 között a NIM Ipargazdasági és Üzemszervezési Intézetében főmunkatársként, munka- és üzemszervezéssel, szervezetfejlesztéssel, majd 1976-80 között főelőadói beosztásban a NIM Továbbképző Intézetében szervezési-vezetési kérdésekkel foglalkozott. A fenti időszakban a felnőttképzés keretében a szervezési-vezetési ismeretek témaköréből, meghívott előadóként továbbképző tanfolyamokon oktatói tevékenységet is folytatott. 1980-tól a Központi Bányászati Fejlesztési Intézetben, mint tanácsadó volt alkalmazásban, ahol különféle iparági műszaki-fejlesztési elgondolások megvalósításában vett részt. 1981-ben egy kutatási téma kapcsán dolgozta ki az értékelemzés módszerének újszerű alkalmazását a szervezetfejlesztés területén. Ezt követően 1982-ben a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen „Az értékelemzés módszerének alkalmazási lehetőségei a tudományos műszaki kutatás és fejlesztés területén" című értekezés alapján doktori címet szerzett. 1986-ban az „Április 4." Építőipari Szövetkezetnél számviteli területen kezdett el dolgozni, mint gazdasági igazgató, majd az 1988-ban végrehajtott adóreform után az új számviteli törvény 1992-ben történt hatálybalépése után könyvvizsgálói képesítést szerzett. Ezek után 1995-ben egy könyvvizsgáló céget alapított,-MEGAPOLISZ Könyvvizsgáló és Adótanácsadó kft- amelynek az 1998-ban történt nyugdíjba vonulása után is még 2007-ig ügyvezetője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gombos Márton

1939-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 279/1962

1962-1982. A Fémipari Kutató Intézet, később ALUTERV-FKI tudományos munkatársaként Magyar Alumíniumipari Tröszt tagvállalatai számára, különösen a timföldgyártás és alumíniumkohászat számára szükséges speciális mérések végzése, a műszeripar által nem gyártott különleges mérőműszerek fejlesztése, felszerelése és alkalmazása. E munka során elért legmagasabb rang: A speciális mérés-, szabályozás-, és számítástechnikai eszközök fejlesztésének iparági koordinátora. A fenti időszakban a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Folyamatszabályozási Tanszékén egyetemi tanársegédként másodállású oktatói tevékenység végzése. 1982-1991. Az Állami Fejlesztési Bank és a Kisiparosok Országos Szervezete által alapított NOVIKI Innovációs Rt. Műszaki igazgatójaként egy újonnan alapított cég szervezeti kialakítása, budapesti központú irányítással minden megyeszékhelyre kiterjedő 120 fős országos kirendeltség-hálózat létrehozása és vezetése. A Társaság tevékenységi köre szerint újdonságok és találmányok megvalósítását célzó projektek kidolgozásának irányítása, e projektek finanszírozása. Újdonságok, találmányok, szabadalmak adásvételére illetve hasznosítására irányuló szerződések létrehozása. 1991-1998. Az Ipari Minisztérium által alapított COVENT Ipari Kockázati Tőke Befektető Rt-ben osztályvezetői beosztásban újdonságok, találmányok, szabadalmak adásvétele, ilyenek hasznosítását célzó projektek kidolgozása, hasznosítási szerződések létrehozása, a szerződések teljesülésének ellenőrzése. Új gazdasági társaságok létrehozása illetve meglévő gazdasági társaságok üzletrészeinek adásvételére, törzstőke emelésére irányuló szerződések létrehozása, az egyes társasági befektetések működésének folyamatos ellenőrzése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gönczi Péter

1939-ben született Vácott
Villamosmérnöki oklevelének száma: 192/1962

Iskoláit Budapesten végezte: 1957: érettségi a Bláthy Ottó Technikumban, 1962 Diploma a BME Villamosmérnöki Karán. Első munkahelye az Erőmű Beruházó Vállalat, ahol 1962-67 – ig a Bokodi, majd a Százhalombattai Erőműben üzembehelyezőként dolgozott. 1967-72-ig a Villamos Automatika Intézetnél automatika tervező mérnök volt, ezután felkérésre elvállalta a vitorlázórepülő válogatott keret edzői állását az MHSz-nél. 1978-ban átment a Malévhez, ahol nyolc éven át másodpilóta, majd kapitány lett Tu-134-es, illetve Boeing-737-es gépeken, 2001-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig. Azóta a mai napig folytatta az edzősködést immáron társadami munkában napjainkig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gyárfás András

1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 72/1963

1962-től 1967-ig a BHG Telefonfejlesztési Osztályán, központtervezésen dolgozott. 1967-68-ig a Híradástechnikai Kutatóintézetben fejlesztőmérnökként tevékenykedett. 1969 óta nyugdíjba vonulásáig a Budapesti Műszaki Főiskola (az Óbudai Egyetem jogelődje) docense 1985- 1988-ig az algériai-magyar államközi együttműködés keretében az oráni híradástechnika egyetem (ITO) előadója. 1990-től 1996-ig a Budapesti Műszaki Egyetem francia tagozatának képzésében vesz részt óraadó ként Oktatási tevékenysége az Elektronika, az Automatika és a Fénytávközlés területére terjed ki. Több tantárgy kifejlesztésében vesz részt. Együttműködik a francia Telecom Lille 1 (volt ENIC) és az Angers-i egyetemmel. Az Óbudai Egyetem megbízott óraadó tanára. Kezdetben a közlekedésautomatizálás területén alkalmazható rövid távú vezeték nélküli összeköttetések vizsgálata képezi szakterületét. E területen több előadása, publikációja és szabadalma volt. Ennek eredményeként szerez 1980-ban műszaki doktori címet a „Tömegközlekedési járművek azonosítása optoelektronikai módszerekkel" CÍmen. Később a Budapesti Műszaki Főiskolán a Fénytávközlés tantárgy és laboratóriumi méréseinek kifejlesztésében szerez érdemeket 1965-től HTE tag. Részt vett a Távközlési szakosztály munkájában. A Franciatanárok Országos Egyesületének elnökségi tagja volt.

Tevékenységéért 1992-ben egyesületi ezüst jelvényt, majd 2007 -ben Puskás Tivadar díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hargitai Miklós

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 302/1962

1962-től 1970-ig a rádiócső fejlesztés megszüntetéséig a Fejlesztési Főosztály Rádiócső Mérési és Kezelési labor vezetője volt. A rádiócsövek megszűnése után, 1970-ben, a Fejlesztési Főosztály Fénycső Fejlesztési Osztályán kapott munkát, mint a mérési csoport vezetője, később, fénycső főkonstruktőrnek nevezték ki. A Tungsram vezette be elsőként a szocialista országok közül az ún. energiatakarékos fénycső családot. A mérési és kezelési eljárások kidolgozása és specifikálása volt a feladata, melyeket az akkori szocialista országbeli gyártókkal is meg kellett ismertetnie. (Narva, Tesla, Szvetlána stb.) Kapolyi Lászlótól az akkori ipari minisztertől, miniszteri kitüntetést kapott, mint az energiatakarékos fénycső termékcsalád bevezetésének egyik műszaki irányítója. Az energiatakarékosság a Tungsramtól további energiatakarékos fényforrásokat, várt. Hossza miatt a hagyományos fénycsövek nem voltak a lakásokban „felhasználó barátok", ezért kezdtek fejleszteni a kompakt fénycsöveket. 1990 körül, – tulajdonosváltások után – a TUNGSRAM RT a GE Lighting egyik vállalata lett. Az átmeneti időszak előtt, alatt, és után, több – ma kompakt fénycsőként ismert – terméket terveztek. Az ún. egyfejű (2, 4, 6 és 8 csöves) kompakt fénycsövekben több világszabadalmat adtak be, melyek közül az első ma is a világ – ilyen tárgyú és bejegyzett – 3 kompakt alapszabadalmának egyike. A nyugdíjazása előtt és után is, – a GE alkalmazottjaként – több megbízást kapott külföldi és hazai cégeknél auditálásra, illetőleg műszaki tanácsadásra és előadásokra. Feladata az eltérő vizsgálati eljárások kompatibillitásának kidolgozása és ismertetése volt. Hasonló feladat egyeztetési céllal kellett a Tajvani HN céget, a Costa Ricai Sylvaniát és néhány kevésbé ismert távolkeleti céget is felkeresnie. A Lighttech Rt. is több alkalommal kérte fel műszaki tanácsadásra és műszaki viták eldöntésére. Több teljesen automatizált fénycső és gyújtómérő továbbá kezelő berendezéseket kellett terveznie, melyek némelyike szabadalomképes is volt és – a GE marketing tájékoztatása szerint – többel a vezető fénycső és/vagy gyújtógyártó cégek sem rendelkeztek. Ipari Miniszteri kitüntetés elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth Zoltán

1938-ben született Pécsett
Villamosmérnöki oklevelének száma: 296/1962

1962-1964 között a Transzformátor és Villamoskészülékek Gyárban dolgozott, ahol a gyakorlatot követően a központi laboratórium csoportvezetője lett. A középfeszültségű gyártmányok, fejlesztési és típusvizsgálatát végezte csoportjával és a kiértékeléseket, jegyzőkönyveket állított össze. 1964-ben a Budapesti Elektromos Művek próbaállomására került, ahol az ELMÜ által felhasználásra kerülő mindenfajta elektromos berendezés minősítő vizsgálatait irányította és a kiértékeléseket végezte. Külön kiemelést érdemel a nagyfeszültségű és főképpen a nagyteljesítményű ún. zárlati vizsgálatok. Zárlati vizsgálatokat abban az időben 1964-1970 között Magyarországon csak itt lehetett végezni, mivel a VEIKI és VKI zárlati laboratóriumai még nem épültek ki. Így a kutatóintézetek megbízásából is itt végezték a zárlati vizsgálatokat külső munkatársként. 1969-ben családi okok miatt Pécsre költözött és a Déldunántúli Áramszolgáltató Vállalat Központi Igazgatóságán helyezkedett el. A Szakszolgálat laborvezetője volt 3 éven keresztül, ahol a vizsgálatok, mérések, minősítések képezték feladatát. 1974-től a Beruházási és Létesítményi Főosztály létesítményi szakfőmérnöke lett. Az áramszolgáltatók ekkor kezdték meg a 120 kv-os állomások és távvezetékek beruházását, létesítését. DÉDÉSZ vonatkozásában ezt a munkát az általa vezetett csoport végezte a létesítményi tanulmányoktól az üzembehelyezésig. Munkája kapcsán sokirányú kapcsolatot kellett tartani tervező cégekkel, építészeti és villamostechnológiai kivitelezőkkel, hatóságokkal. Pénzügyi ügyek is munkáját képezték 1974-től 2000 évi nyugdíjba vonulásáig, 15 db 120 kV-os vezeték létesítésének és 21 db 120 kV-os állomás megépítésének munkálatait irányította. Oktatási tevékenységet is végzett óraadóként a Pollack Mihály Műszaki Főiskolán 22 éven keresztül.

Hivatalos munkái mellett újítói tevékenységet is folytatott, a Nehézipari Minisztérium „Kiváló Újító" aranyfokozatú kitüntetését kétszer kapta meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Huszár László

1927-ben született Jászberényben
Villamosmérnöki oklevelének száma: 214/1959

A gimnáziumi érettségi után az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen 1952-ben matematika-fizika szakos tanári diplomát szerzett. Tanársegédi állást kapott a Budapesti Műszaki Egyetemen, ahol a Gépész kar V. Matematika Tanszékén tanított. Egyetemi oktatóként felvették a Villamos- kar Erősáramú tagozatára levelező hallgatónak, itt a második diplomáját 1959-ben kapta meg. A tanszéki munka után villamosmérnökként munkáját a Magyar Villamos Műveknél kezdte el. Az MVM-en belül az Országos Relévédelmi Szolgálatnál (OVRAM), a nagyfeszültségű hálózatok villamos-védelmi rendszereinek fejlesztési és üzemeltetési munkáit végezte. Következő munkahelye az MVM erőműveket építő vállalata az ERBE. Százhalombatta, Visonta, Inota, Tiszapalkonya, Paks mindegyike egy-egy jelentős villamos-energia termelő üzemet is jelent ezek építésében vett részt. Az Export erőmű-építési munkák mellett az import berendezések beszerzéseiben, külföldi gépek gyári vizsgálataiban jelentős munkái voltak. A Minőség-ellenőrzés és Átvételi osztályt vezette, majd az Üzembehelyezési Osztály vezetője volt. Ez után megbízták a Nagymarosi Vízerőmű beruházásának irányításával. Ennek leállása után ment nyugdíjba 1990-ben. Nyugdíjban 15 évig Mérnök Irodája volt, ahol elsősorban minőségbiztosítási munkákkal foglalkozott. Tagja az ETE-nek és a Mérnök Kamarának. Szakmai folyóiratokban, napi és hetilapokban ma is jelennek meg pubilkációi.

Örökös Mérnöki Kamarai Tag elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kardos Márton

1923-ban született Hajdóböszörményben
Villamosmérnöki oklevelének száma: 124/1962

1962-ben, a műegyetem elvégzése után a Dorogi Erőműben dolgozott, mint villamos üzemvezető. 1964-ben Dr. Lévai András miniszterhelyettes kérésére a Nehézipari Minisztériumba jött, ahol a Villamosenergiaipari Műszaki Főosztályon dolgozott, mint előadó, majd, mint osztályvezető 1967-ig. Ezt követően egy évig az Országos Villamos Teherelosztó működését tanulmányozta. Majd 1968 végétől 1972-ig Prágában a KGST országok Egyesített Villamos energia rendszerének Központi Teherelosztójában tevékenykedett, mint energiagazdálkodási szakértő. Innen hazatérve az Atomerőmű Beruházás titkárságán dolgozott. Itt többek között ő készítette elő a Paksi Atomerőmű szervezeti és működési szabályzatának első változatát. 1974 őszétől 1980-ig a Mátravidéki Hőerőmű Vállalat igazgatója volt. Nyugdíjazása után, mint tanácsadó dolgozott a Gagarin Hőerőműben, később ugyanilyen munkakört töltött be az épülő Lőrinci gázturbinás erőműnél.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kern Sándor

1939-ben született Pakson
Villamosmérnöki oklevelének száma: 268/1962

Munkahelyek, beosztások: Országos Villamostávvezeték Vállalat Tarabányai Üzemvezetősége – alállomási csoportvezető; Hajdúsági Iparművek – fejlesztő mérnök; Hajdú megyei Állami Építőipari Vállalat Házgyár – panelüzem vezető; Paksi Atomerőmű Vállalat – villamos karbantartás vezető; Paksi Atomerőmű Rt. – minőségbiztosítási vezető mérnök. Nyugdíjas 2006.09.01 óta. Nyugdíjasként megbízás alapján a BÉDUS Kft.-nél minőségbiztosítási és környezetvédelmi vezető 2007-től. Atomerőművi, illetve nukleáris területen végzett auditori gyakorlat: 1998 és 2006 között 158 minősítő audit, vizsgálat vezetése a Paksi Atomerőmű részére. Auditori képzettség: TÜV Rheinland InterCert: Minőségirányítási vezető auditor Nr: TRI-AKI04/12643 TÜV Rheinland InterCert: Környezeti belső auditor Nr: TRI-AKI05/15895. Szakmai szervezetekben tagság: Tolna Megyei Mérnöki Kamara.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss László

1939-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 267/1962

Az egyetem elvégzése után 1962-ben az Egyesült Villamosgépgyárban (EVIG) kezdett dolgozni és 38 év után innen ment nyugdíjba. Nyugdíjasként még dolgozott öt évet. Mindvégig a gyártmányfejlesztés területén tevékenykedett, részlettervezőként kezdett majd csoportvezető, osztályvezető, főkonstruktőr és műszaki igazgató volt. Új motorsorokat és speciális motorokat fejlesztett az ipar különböző területei számára hazai és külföldi felhasználásra. Ezeknek a motoroknak nagy része ma is működik itthon és a világ több országában. Nagyon sok szakmai egyeztető konferencián vett részt külföldön és itthon. MEE tagként részt vett az egyesületi munkában. A Magyar Szabványügyi Hivatal felkérésére az évtizedek alatt folyamatosan sok szakmai szabványt dolgozott ki. Másodállásban 1968 és 1980 között folyamatosan tanított a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola erősáramú szakán, mint óraadó tanársegéd majd adjunktus. Itt villamos gépek és hajtások tervezését és mérését oktatta. 1966. és 1968. között sikeresen elvégezte a BME-en az Irányítástechnikai Szakmérnöki Szakot. Visszatekintve szakmai munkájára elmondhatja, hogy megtalálta a képességeinek és a végzettségének megfelelő munkaterületet, ezért sikeresnek ítéli meg pályafutását, ami sok örömöt és kiegyensúlyozott életet eredményezett számára.

Miniszteri kitüntetés, BNV díjakat és formatervezési díj elismerésben részesült

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Konsztandopulu Lemonia

1935-ben született Dorotheában
Villamosmérnöki oklevelének száma: 161/1962

1948-ban került a polgárháború miatt Magyarországra. Itt magyar nyelvet tanult, majd a Beloiannisz Híradástechnikai Gyárban ipari tanulóként, műszerész szakmát szerzett. Jó tanulmányi eredménye miatt két éves szakérettségire küldték. Ennek sikeres elvégzése után az 1953-54-es tanévre felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetemre. Az 1956-os forradalom eseményei következtében tanulmányait csak 1959-ben fejezte be a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai és gyengeáramú szakán. 1959-1960 között, mint gyakorló mérnök, a Helyközi Távbeszélő Igazgatóságon kezdett el dolgozni, majd a Telefongyárba került, ahol az Átviteltechnikai Kísérleti Laboratóriumban dolgozott, ahol a Vállalat új fejlesztésű alkatrészeinek, szerelvényeinek bemérését végezte, majd innen a Tekercselő Üzembe került, ahol üzemmérnök volt 1965-ig. 1962-ben férjhez ment, és házasságából két gyermeke született (1963-ban fia, 1968-ban lánya) Diplomáját 1962-ben szerezte meg a híradástechnikai szakon. Mivel vonzotta az oktatási munka, 1965-ben jelentkezett a Bólyai János Híradástechnikai Szakközépiskolába, ahol mérnök tanárként 1984-ig tanított. Miután a férje elhunyt, 1984-ben hazatelepült a lányával együtt Görögországba. Ahhoz, hogy Görögországban elismerjék a mérnöki végzettségét, a diplomáját honosíttatni kellett, ami azt jelentette, hogy a diplomatervét le kellett fordítani görög nyelvre, és a Vizsgabizottság előtt újra meg kellett védenie. A honosított diplomája villamosmérnökként lett elismerve. Ahhoz, hogy mérnök tanárként dolgozhasson, el kellett végeznie a pedagógiai főiskolát is. Ennek sikeres elvégzése után tanított erős és gyengeáramú tantárgyakat 1995-ig nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kótai Judit

1937-ben született Lovasberényben
Villamosmérnöki oklevelének száma: 308/1963

1962-ben végzett a Budapesti Műszaki Egyetem, Villamosmérnöki Karának erősáramú szakán. Diplomáját 1962. július 5-én védte meg. 1962. szeptember 1-én kezdett a Magyar Hajó és Darugyár Óbudai Gyáregységében dolgozni. 1962-től 1965-ig a villanyszerelő műhelyben mérnökként, majd az Elektromos Szerkesztésben, mint csoportvezető tervező, 1977-től 1991-ig a Hajógyár bezárásáig az Elektromos Szerkesztés osztályvezetőjeként dolgozott. A tervezési időszakban a 2000 LE-s dunai tolóhajók korszerűsítése, a 16T-s önjáró úszódaru és 25T-s önjáró úszódaru villamos tervezése, majd a 2000 LE-s szibériai tolóhajók tervezése volt a feladata. 1977-től a tutajvontató hajók, és a Duna-Majna-Rajna tolóhajók, a 2400 LE-s szibériai tolóhajók a Mahart részére készített tolóhajók, a Széchenyi jégtörőhajó és a Csehszlovák megrendelésére készült vontatók tervezési munkáit vezette. 1991. júniusában a hajógyár bezárása miatt 54 évesen nyugdíjba ment. Munka nélkül maradt kollégáival megalakította a Hajóvillamossági Kft-t, ahol 2009. júliusáig a Dunai hajók javításával, felújításával és a hajók villamos részének tervezésével foglalkozott. Összeszámolva, élete során kb. 400 hajó, illetve úszómű építésében és tervezésében vett részt. A Hajózási Kézikönyv (főszerk. Kom Ferenc) munkáiban, mint lektor vett részt.

Szakmai munkája elismeréseként a Ganz Ábrahám díjat 1979-ben, 1988-ban és 1989-ben, a Konstrukciós szakterület Nivó DIJ I. fokozatát 1988-ban kapta meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Gábor

1932-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 347/1962

1954-61 között elvégezte Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakát. 1952-64-ig a Röntgen és Orvosi készülékek gyár próbatermében dolgozott. Munkaköre: röntgenkészülékek beállítása és a felhasználóknak történő helyszíni átadása volt. 1964-68 között a Medicor Művek bukaresti vevőszolgálatát és szervízét vezette. 1968-77 között a vállalat Vezérigazgatóságán osztályvezetői, majd főosztályvezetői munkakört töltött be. 1977-81 között a Medicor limai képviseletének, és szervizvállalatának volt a vezetője. A szervezet tevékenysége Peru mellett, Bolíviára és Ecuadorra is kiterjedt. 1981-89 között a Medicor Művek Vezérigazgatója mellett, műszaki és gazdasági tanácsadó volt. Negyvenéves munkaviszony után, a Medicortól 1989. december 31-én távozott. 1990-92 között, a CO-NEXUS Kft. cégvezetőjeként találmányok értékesítésével és műszaki együttműködéssel foglalkozott. 1992-ben nyugdíjba ment, de vállalkozóként 2009-ig tovább dolgozott. Tevékenysége elsősorban a dán Oticon hallásjavító készülékek és a német Maico gyártmányú audiométerek hazai bevezetése, értékesítése és szervizelése volt. Az elmúlt évtizedekben több hazai és külföldi továbbképzésen vett részt. Szakmai tapasztalatairól számos cikket publikált. Angol és francia nyelvből felsőfokú vizsgája van, spanyolul olvas és beszél. A MATE tagja.

A „Külkereskedelem Kiváló Dolgozója” miniszteri kitüntetésben kétszer részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Lehoczky János

1939-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 215/1962

1962-1964. Elektromos Művek Próbaállomás. Az ELMÜ hálózaton működő erősáramú berendezések mérései. Zárlati áramok termikus és dinamikus hatásainak vizsgálata. VEIKI -vel közös kutatás. 1964-1990 Budapesti Műszaki Egyetem Automatizálási Tanszék. Dr. Csáki Frigyes professzorral az Erősáramú szakon a „Szabályozástechnika" tárgy kialakítása, jegyzetek és könyvek írása, a tárgy előadása. 1970. Egyetemi doktori cím. Oklevél száma: 997/1970. Téma: Abszolút stabilitás frekvencia módszereinek mérnöki alkalmazása. 1990. Építőipari speciális célú vállalkozások irányítás Magyarországon és Németországban. Elméleti kutatások: Lineáris szabályozási rendszerek dinamikus viselkedésének analízise és szintézise. Nemlineáris szabályozási rendszerek stabilitás-elméletének vizsgálata, különös tekintettel a frekvencia módszerek gyakorlati hasznosítására. Szabályozástechnikai célú szoftverek fejlesztése (OMFB). Jelentősebb ipari kutatások: Szervo rendszerek, helyzet és követő szabályozások kutatása, fejlesztése (egyenáramú, vivő frekvenciás és digitális rendszerek kifejlesztése); Biztonságtechnikai vezérlési rendszerek fejlesztése (Debreceni Atomkutató Ciklotron Vezérlése); Folyamatirányítási rendszerek fejlesztése (Dunaújvárosi meleg hengermű számítógépes hűtésszabályozása). Épületfizikai modellek kidolgozása rétegszerkezetek páradiffúziós viselkedésének vizsgálatára Publikációk. Jelentősebb szakcikkek: The Determination of Simple Quadratic Integrals by Routh-Coefficieate. Periodica Polytechnika. 1966.; Comment on „A remark on Routh's Array" IEEE Transaqction of Automatic Control. 1967.; Korszerű helyzet szabályozó rendszerek. KGM MTTI Automatizálás 1968. Tankönyvek: Nemlineáris szabályozási rendszerek. Tankönyvkiadó 1966.; Szabályozástechnika I-II. Tankönyvkiadó 1969; Automatika példatár Tankönyvkiadó 1972. Szakkönyvek: Szabályozástechnika kézikönyv, Műszaki Könyvkiadó, 1970; Irányítástechnika kézikönyv, Műszaki Könyvkiadó 1977.; Szervrendszerek, követő szabályozások, Műszaki Könyvkiadó. 1977.

Nívódíj elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lengyel Sándor

1939-ben született Hajdúnánáson
Villamosmérnöki oklevelének száma: 128/1962

Első és egyetlen munkahelyén, az Egyesült Izzóban (később Tungsram) 1962. szeptember 1-jén állt munkába, a Mintagépgyár Elektromos Tervező Osztályán, mint tervező mérnök. 1965-ben belső átszervezéssel a cég Vákuumtechnikai Gépgyárába került át, ahol rövidesen megalakult a szovjet-magyar együttműködésben tevékenykedő Nagyteljesítményű Lámpagyártó gépsor Fejlesztési Osztály, ahol az Elektromos tervező csoport vezetésével bízták meg. Többéves fejlesztő munkája eredménye lett a Cég első, teljesen automatizált, 3500db/óra teljesítményű normál izzólámpát gyártó gépsora, ahol már integrált áramkörökből épített vezérlő rendszert alkalmaztak. A továbbiakban az itt kidolgozott, és szabadalmi bejelentésekkel védett elvek alkalmazásával egyéb fényforrásgyártó berendezések automatizálását is elvégezték, illetve a gépsor továbbfejlesztésével elérték az 5000 db/óra sebességet. A japán CKD céggel közösen kifejlesztett fénycsőgyártó gépsor tervezése során a CKD és a Tungsram tervezők munkájának koordinálása, illetve egyes gépek vezérlésének tervezése volt a feladata. A programozható logikai vezérlőket (PLC) 1984-ben kezdték alkalmazni a vezérlésekben. Ettől kezdve a gyártó berendezések erősáramú kiszolgálása mellett a programozásuk is feladatai közé tartozott. A privatizáció során 1989-től a GE vette át a cég irányítását, ettől kezdve a halogén-autólámpa, a kompakt fénycső és a különböző kisülő lámpa gyártó berendezések vezérlésének a tervezése, a gyártás művezetése, az elkészült berendezések üzembe helyezése és átadása volt a feladata. Ennek során a volt Szovjetunió számos városában, később főleg a GE fényforrásgyáraiban dolgozott, Fribourgtól (Svájc) Jiading-ig (Kína), Oakville-től (Kanada) Rio de Janeiro-ig, de dolgozott Surabayában (Indonézia), Odomolában (Nigéria) és a GE USA-beli gyáraiban is. Közel 47 éves pályafutása után, 2009.08.19-én vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ligeti Tibor

1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 190/1962

1962-1965 Egyesült Izzó Képcső gyártás Televízió-képcsövek vizsgáló-áramköreinek tervezése, üzembe helyezése 1965-1978 VILATI Adagoló és mérlegelőautomaták tervezése, üzembe helyezése. Magas raktári célra vezérlő berendezés tervezése, üzembe helyezése 1979-1983 Villamosipari Kutató Intézet Tudományos munkatárs Analóg és digitális méréstechnikai fejlesztések. Mágneses ajtózár meghatározott kód szerinti felmágnesezésére alkalmas áramkörök kifejlesztése és beüzemelése. (Elzett Gyár) 1983-1985 VILATI Többszínnyomatú nyomdagépek színszabályozására alkalmas elektronika kifejlesztése és beüzemelése. 1985-1991 Mikroelektronikai Vállalat Integrált áramkörök paramétereinek mérésére alkalmas digitális mérő automata (ICOMAT) bemérése és külföldi üzembe helyezése. 1991-1997 Számítástechnikai és Ügyvitelszervezési Vállalat (SZÜV) A cég országos üzlethálózatának forgalmi, kereskedelmi adatainak gyűjtése és számítógépes feldolgozása, monitorozása. 1997-től nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lóska Péter

1939-ben született Füleken
Villamosmérnöki oklevelének száma: 330/1962

1962-töl 1968-ig a Mechanikai laboratóriumban dolgozik, mint haditechnikai konstruktőr, 1968-1969 Egri Dohánygyár: energetikus, fejlesztőmérnök, 1969-1971 Villamos Automatika Intézet tirisztortechnikai fejlesztőmérnök, 1971-1988 Egri Tanárképző Főiskola Számítóközpont üzemeltetésvezető, oktatási tevékenység. 1988-2000 Magyar Szabadalmi Hivatal szakfőtanácsos, újdonságkutató. 1974.04.10. Integrált Áramkörös Elektronikai Szakmérnöki diplomát szerez. A fenti időszakban tagja volt többek között a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek, a Gépipari Tudományos Egyesület Automatizálási szakosztályának és a Magyar Rovartani Társaságnak. 1973 és 1992 között kb. 8 éven keresztül tartott előadássorozatot a BME Mérnöki Továbbképző Intézetének rendezésében, teljesítményelektronikai témakörökből. Ekkorra tehető a publikációs tevékenysége is. 9 monográfia szakkönyv, 4 egyetemi jegyzet, 21 Évkönyv társszerző, 14 cikksorozat, számos önálló szakcikk. 1968-ban nősült, 2 gyermeke és 3 unokája van.

1973-ban KFKI Intézeti díjat kapott, MTA Kiváló Feltaláló elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mamusich György

1933-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 149/1962

Okleveles villamosmérnök, külkereskedelmi mérnök közgazdász abszolutórium 1968, Állami nyelvvizsgák: angol, spanyol felsőfok, francia középfok. „B" gépkocsi jogosítvány. 1991-1995 között a Külkereskedelmi Minőségbiztosítási Oktatási Központban volt előadó és vizsgaelnök. Vállalkozói Igazolvány (2003-2010): Üzletviteli tanácsadás. Számos osztrák, norvég, svéd szakmai tanfolyamok 2003-ig.

1986-ban Déri díj, 1999. ben Liska díj elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Marek Tibor

1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 43/1963

1963-ban nanoszekundumos impulzusgenerátor tervezésével, bemérésével Kitüntetéses oklevelet szerzett. 1961-től a Beloiannisz Híradadástechnikai gyár mikrohullámú fejlesztésén kezdett dolgozni az impulzus helyzetmodulált kísérleti mikrohullámú lánc terepméréseiben, majd a kis csatornaszámú mikrohullámú lánc deltamodulációs multiplex rendszerének tervezése volt a feladata. A fejlesztés az Orion rádió és Villamossági Vállalatnál folytatódott. 1968-tól az új, számítástechnikai profil indításával bízták meg, és ezen belül az Orionban végig az önálló rendszertechnikai csoportot vezette. Távfeldolgozó rendszerek, modemek és képernyős terminálok fejlesztése, nemzetközi egyeztetése, bevizsgálása volt feladata. Közben 1965-től levelező aspirantúra keretében a beszédátviteli csatorna kapacitás igényével, majd digitális átviteli automatikus kiegyenlítőkkel foglalkozott. A vizsgákat sikeresen letette, de a kandidátusi cím megszerzésére családi okok miatt nem került sor. 1970-től 1995-ös nyugdíjazásáig a Szociális és Egészségügyi Minisztérium ill. csatolt vállalkozásaiban dolgozott számítástechnikai lokális hálózatok kialakításában és üzemeltetésében. 2002-ben alapításától az Energitech Egyesületben, 2006-tól vezetőjeként, megújuló és új típusú energetikai kutatásával és fejlesztésével foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Marjay Zoltán

1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 353/1962

1962-ben az egyetemi vizsgák befejezése után az Egyesült Izzó Villamossági Rt-nél (melynek társadalmi ösztöndíjasa volt) helyezkedett el. A gyár Mintagépgyárában, mint fejlesztő mérnök dolgozott. Feladatköre a gyár termékeinek ellenőrzésére szolgáló műszerek fejlesztése volt. A villamosmérnöki diplomát 1962-ben védte meg. 1965-től 1973-ig a Fővárosi Szerelőipari Vállalatnál önálló tervezőként dolgozott. Feladatai közé tartozott a fővárosi lakóépületek és üzemek felújításához szükséges villamos berendezések gyártási és kivitelezési terveinek elkészítése, a gyártmányok beépítésének és üzembe helyezésének ellenőrzése. 1973-tól 2005-ben történt nyugdíjazásáig a Magyar Televízió Műszaki Igazgatóságánál önálló villamosmérnökként a létesítmény teljes körű villamos beruházási ellenőre volt. Feladatköre kiterjedt a 0,4 kV-os (hálózat, elosztó-berendezés, ehhez tartozó automatikák, szünetmentes áramellátás) gyengeáramú (épületfelügyelet, tűzvédelem, vagyonvédelem) rendszerek terveztetése, kiviteleztetése, valamint ezek ellenőrzése és üzembe helyezése. 2003-ban Építési Műszaki ellenőr I. Építmény- és épületvillamosság szakképesítést szerezett. 2001-től egyéni vállalkozóként az alábbi kiemelkedőbb létesítmények kivitelezésénél villamos szakági ellenőrzést végezte (Millenáris Park, Papp László Sportaréna, RTL Klub székház, Millenáris Park felújítás, MTV új székház, Medimpex székház felújítás, bővítés, Zelnik István Arany Múzeum)

Kitüntetései: MTV területén végzett munkája elismeréseként öt alkalommal kapott technikai Nívó Díjat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Meiszter Mária

1937-ben született Várpalotán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 199/1962

1962 évi diploma szerzéstől 1991 évi nyugdíjazásáig a Várpalotai Szénbányák alkalmazottja. Foglalkozott: Villamos hálózatok karbantartásával, szükség szerinti módosításával, mind külszíni, földalatti területeken, villamos motorok tekercselésével; a vállalat energiaellátásának irányításával; a vállalat főenergetikusaként lett nyugdíjas. A bányai munkavégzéshez szükséges biztonságtechnikai továbbképzéseken vett részt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mlinkó Tamás

1938-ban született Egerben
Villamosmérnöki oklevelének száma: 195/1962

1962.09.01-én belépett a Villamosipari Kutató Intézetbe, ahol 1990. június 30-ig dolgozott. Utolsó beosztása osztályvezetőhelyettes tudományos főmunkatárs volt. Egy évig a jogutód EPOS PVI Rt-nél dolgozott. Ebből az Rt-ből 1991-ben kivált és megalakult a Villamos Hajtások és Járműelektronika Kft, amelynek mind a mai napig dolgozója, 1998-tól nyugdíjas tagja. Hosszú pályafutása során elsősorban szabályozott félvezetős egyenáramú villamos hajtások fejlesztésével, gyártásával, üzembe helyezésével foglalkozott. Ezek a berendezések a kohászatban, hengerművekben, cukoriparban, külföldi szennyvíztisztítókban ma is üzemelnek. A Mérésügyi Központ etalonként fogadta el a háromfázisú precíziós fogyasztásmérőt, amelyet a gödöllői Ganz Árammérőgyárban gyártottak. 1969-ben Irányítástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett. Rendszeresen publikált 13 hazai és külföldi folyóiratban. 7 hazai és 4 külföldi tudományos konferencián tartott előadást. Szabályozott villamos hajtások c, főiskolai jegyzet társlektora. Főállású munkája mellett oktatott: Kecskeméten a Gépipari és Automatizálási Főiskolán, részt vett a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola tantervének kidolgozásában és óraadó tanárként is közreműködött, 1965-1980 között a Budapesti Műszaki Egyetem Állami Vizsgáztató Bizottságának megbízott tagja. 1975-1976 között előadásokat tartott a Mérnöktovábbképző Intézetben. A BME és az Óbudai Egyetem 105 hallgatójának diplomaterv illetve szakdolgozat konzulense és 68 főnek bírálója volt. 1977 óta a villamosság szakterület bejegyzett igazságügyi szakértője. Pályafutása során 6 elfogadott szabadalma született, amelyből 5-öt folyamatosan gyártottak.

Magyar Elektrotechnikai Egyesület Nívódíj (1965), Gépipar Kiváló Dolgozója (1967), Kiváló Ifjú Mérnök (1968), Kiváló Feltaláló arany fokozat (1980) elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Modok Ferenc

1939-ben született Kiskunhalason
Villamosmérnöki oklevelének száma: 119/1962

1962.07.01-től a Magyar Honvédségnél vállalt szolgálatot. A Magyar Honvédség (MH) Fegyverzeti Szolgálatának szervezetében beosztott mérnök tiszti és különböző szintű vezetői beosztásokat látott el, majd 1987-től 1994-ig az MH Fegyverzeti Szolgálatának főnökeként tevékenykedett mérnök ezredesi rendfokozattal. Fő tevékenységi területe volt az MH tűzfegyvereinek és lőszereinek, műszereinek, rádiólokátorainak és automatizált vezetési rendszereinek, páncéltörő- ballisztikus- valamint légvédelmi rakétakomplexumainak és rakétáinak beszerzése, tárolása, ellátása, rendszerbeállítása, üzemeltetése, üzemi javítása, rendszerből való kivonása, selejtezése és hasznosítása. Felelőse volt a fenti logisztikai folyamatok és a hozzájuk kapcsolódó gazdálkodás szabályozásáért, tervezéséért, szervezéséért, irányításáért és ellenőrzéséért, valamint szolgálatfőnöki beosztásában az MH Fegyverzeti Szolgálatfőnökség, a központi fegyver és lőszer bázisok, raktárak, valamint javítóüzemek katonai vezetéséért. Ezen felül fontos feladata volt a szükséges mérnöki és szakállomány biztosítása, képzése és továbbképzése, valamint önképzéssel és különböző tanfolyamokon saját katonai, technikai, idegen nyelvismereti és informatikai felkészültségének fejlesztése. Szolgálati ideje alatt a munkáját az egyetemen megszerzett és továbbfejlesztett képzettsége birtokában, megfelelő emberi képességével, tevékenységével sikeresen tudta végezni, amelyért sok elismerésben és több magas kitüntetésben részesült. Nyugdíjazását követően 1995-től 2008-ig a Honvédelmi Minisztérium egyik részvénytársaságánál dolgozott, ahol alapvetően automatizált harcvezetési rendszer fejlesztésével és nagy informatikai rendszerek információvédelmével foglalkozott. 2009-től nyugdíjas, különös figyelemmel kíséri a műszaki fejlődés eredményeit és a gazdasági eseményeket.

1994 Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztje elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nádory István

1932-ben született Sopronban
Villamosmérnöki oklevelének száma: 70/1962

1965-ban Közgazdaságtudományi Egyetemen mérnök-közgazdászi oklevelet szerzett. 1968-ban az Országos Tervhivatalban a híradástechnikai iparág főmérnökévé, majd a villamos iparágak csoportvezetőjévé nevezték ki. Részese lehetett annak a jelentős fejlődésnek, amely az ezt követő években ezeknél az iparágaknál bekövetkezett, így többek között a svéd Ericsson cégtől vásárolt, telefonközpontokra és átviteltechnikai berendezésekre vonatkozó gyártási licenc, valamint egy francia cégtől vásárolt számítógép licenc honosításának. 1974-től 1988-ig a Minisztertanács Nemzetközi Gazdasági Kapcsolatok Titkárságán dolgozott, a magyar-szovjet gépipari, híradástechnikai, közlekedési kapcsolatok területén, majd 1979-től a fejlett nyugati országokkal folytatott gazdasági kapcsolatok felelőse volt, többek között részese volt a Magyar Tudományos Akadémia és a Soros Alapítvány közötti együttműködési szerződés létrehozásának. 1988-tól 1990-ig a Magyar Gazdasági Kamara tájékoztatási főosztályát vezette, majd 1990-től nyugalomba vonulásáig, 1995-ig, a Magyar Nemzeti Banknál hasonló feladatokat látott el. A Magyar Nemzeti Bank főtanácsosi címmel ismerte el munkásságát. 1994-ben szervezője volt a Magyar Nemzeti Bank 70 éves fennállása alkalmából rendezett nemzetközi konferenciának. Publikációi néhány telekommunikációs téma mellett főleg gazdaságpolitikai jellegűek. Nyugdíjasként is dolgozik, egyéni vállalkozóként, mint gazdasági tanácsadó, szakfordító.

1971 Gépipar Kiváló dolgozója, 1975 Közlekedés Kiváló Dolgozója elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh Ervin

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 202/1962

Az egyetem elvégzése után 1961-ben a Magyar Elektronikai Ellenőrző Intézetben (MEEI) kezdett dolgozni. Az intézet a kereskedelmi forgalomba kerülő villamos készülékek élet- és vagyonbiztonsági ellenőrzésével foglalkozott. A vizsgálatok elsősorban laboratóriumi, később a gyártási helyre történő tevékenységre is kiterjedtek. Vizsgáló ügyintézőként, először a Motoros Készülék osztályon, majd a Híradástechnikai Készülék és a Kisfeszültségű Készülék osztályokon dolgozott. 1967-ben esti tagozaton elvégezte a Műegyetem híradástechnikai szakát (abszolutórium). 1967-től 1970-ig NDK-ban a VEM vállalatnál, mint tervező mérnök dolgozott. 6 kV-os berendezéseket gyártottak erőművi alállomások részére. Magyarországra visszatérve középfokú német nyelvvizsgát tett. Ismét a MEEI-ben dolgozott. Tíz évig a Fejlesztési osztályon mint osztályvezetőhelyettes egyedi vizsgáló készülékek tervezését és gyártását irányította. 1981-ben kinevezték az Akkumulátor és Szárazelem Szakosztály vezetőjének. Itt dolgozott 1995-ig, amikor korengedménnyel nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét

Nobik Lajos László

1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 39/1962

Első munkahelye 1960-ban a BHG Mikrohullámú fejlesztési osztálya volt, ahol fejlesztőmérnökként dolgozott. 1965-ben a mikrohullámú profillal átkerült az ORION-ba, ahol előbb a számítástechnikai fejlesztésen csoportvezető, majd osztályvezető lett, s végül a főosztály vezetője lett. Főbb szakmai tevékenysége előbb félvezetős impulzustechnikai áramkörök és berendezések, majd adatátviteli modemek fejlesztése volt. Utóbbi területen a csoportja által kifejlesztett AM-12TD modem az 1981 évi Lipcsei Tavaszi Vásáron aranyérmet nyert, majd a BNV-n nagydíjat kapott. Ennél a fejlesztésnél sikerült hasznosítania a telefonvonalas adatátviteli modemek nemzetközi szabványosításában 1970 óta végzett aktív tevékenységét, amit a jelenleg is érvényben lévő ITU (korábban: CCITT) V. 14 Ajánlás (Genf, 1987) létrehozásának kezdeményezőjeként és kidolgozójaként fejezett be 1991-ben, amikor az ORION beszüntette a számítástechnikai fejlesztést, s ezzel az ezen a területen végzett munkája is befejeződött. Ezzel párhuzamosan részt vett az ESZR programban is. Majd 1991 és 2010 között az IBM Magyarországi Kft-nek dolgozott tanácsadói minőségben a termék-megfelelőség és a szabványosítás területén. Öt éven át irányította a régióban hasonló feladatot ellátó IBM-es kollégák tevékenységét is. A BME HEI-ben végzett másodállású oktatói munkája során két félévben is volt saját fakultatív tárgya a végzős évfolyam részére, „Adatátviteli összeköttetések hardver elemei” címmel.

Munkája elismeréseként Kiváló Dolgozó kitüntetést, Kiváló Újító bronzérmet, Puskás Tivadar díjat és a Híradástechnikai és Informatikai Tudományos Egyesület ezüst és arany csillagát kapta meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Papp István

1938-ban született Mezőkövesden
Villamosmérnöki oklevelének száma: 112/1962

Egyéb végzettségei: gazdasági mérnök (Budapesti Műszaki Egyetem, Gépészmérnöki kar, 1977 oklevélszám: 80/1977) Certified Energy Manager (AEE Magyar Tagozat, 1998 oklevélszám: H-049/1998) Nyelvtudás: angol (középfok „A"), orosz (alapfok) Szakmai tevékenysége: 2008.10.01-töl Béres Befektetési Zrt., Üzletház Projekt Kft – föenergetikus; 2006-2008 egyéni vállalkozóként egyedi megbízások; 2000-2005 egyéni vállalkozóként energetikai vezető; 1992-1999 MOL Rt. US üzletcsoport – főenergetikus; 1969-1992 Nagyalföldi Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalat – energetikai osztályvezető, majd főenergetikus; 1965-1969 Zománcipari Művek Kecskeméti Zománc- és Kádgyára – villamos és irányítástechnikai műszaki ellenőr, főmechanikus, főenergetikus; 1962-1965 Erőmű Tröszt, Mátravidéki Hőerőmű (Lőrinci) – gyakorló, majd önálló mérnök.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Papp Kálmán

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 123/1962

Már tanulmányai alatt dolgozni kezdett a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratóriumban. Az idők során számos átszervezés, átalakulás, stb miatt állásváltoztatás nélkül hét intézet munkatársa volt. Végül a Műszeripari Kutató Intézetből annak gyakorlati megszűnésekor ment nyugdíjba. A tervező munkát egyéni vállalkozóként folytatta. A villamosmérnöki diploma megszerzése után elvégezte a félvezetőtechnikai szakmérnöki tanulmányokat is, 1966-ben szakmérnöki diplomát kapott. Mindkét diplomája kitüntetéses. Szűkebb szakterülete az igen alacsony jelszintek pontos mérése, elsősorban nyúlásmérő bélyeges elektronikus mérlegekben. Kezdetben analóg műszereket, kompenzátorokat tervezett. A digitális technika és később a mikroprocesszorok elterjedésével műszerei a közvetlen mérésen felül egyre bővülő járulékos feladatokat is ellátták. Műszereit a Metripond Mérleggyár hazai felhasználásra és KGST részére sorozatban gyártotta. A gyár megszűnése után számos kisebb cég részére tervezett. Szaktudását angol, holland és kínai cégek is igénybe vették. Jellegzetes, ismertebb készülékei, berendezései: postai díjszámítós mérleg, patikamérleg (II. osztály pontosság), keverő rendszerek (betongyárak, állattartó telepek), portai mérlegek (üzemvezetési feladatokkal, könyvelési alapadatokkal), nehézipari mérlegek (kohászat, acélipar, öntödék). Néhány speciális alkalmazás: fajsúlymérés (porkohászat, sonkapácolás), ágymérleg művese kezeléshez, mozgás közbeni mérés (csecsemők, kisállatok), repülőgép súlypontjának monitorozása rakodás közben. A legfontosabb áramköri megoldásokra több szabadalmat kapott.

MTA 1973 akadémiai díj. A díjat Kovács Sándorral és Kemény Tamással közösen kapta, akik a teljes mérlegrendszer más részeinél értek el kimagasló eredményeket. Szuperérzékeny kompenzátora Kovács Sándor HSP mérőcellájával erőetalonként a Lipcsei Vásáron 1972-ben aranyérmet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pauli Antal

1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 130/1962

1961. szeptember 1-től a Magyar Adócsőgyárban vállalt munkát, ahonnan 1958-tól már tanulmányi ösztöndíjat is kapott. Mivel mikrohullámú tagozaton végzett, elsőként két évig a mikrohullámú elektroncső-szerelés művezetője volt. Ezután az elektroncső-fejlesztési osztályra került, ahol több csőtípus kifejlesztésében és gyártásba vitelében vett részt. 1973-ban a Budapesti Rádiótechnikai Gyárba lépett át. Itt speciális magnetofonok fejlesztésével foglalkozott. 1977-ben áthívták a rózsadombi Távközlési Kutató Intézetbe a mikrohullámú vevőkészülékek fejlesztési osztályára tudományos főmunkatársnak. Itt szélessávú mikrohullámú vevők fejlesztésén dolgozott 1996-ig nyugdíjazásáig. Feleségével egy leány és egy fiú gyermeket nevelt fel, s jelenleg 3 kisgyermek nagyszülei.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pecsők László Győző

1931-ben született Rimaszombaton
Villamosmérnöki oklevelének száma: 254/1962

Iskolái: Egyesült Protestáns Gimnázium Rimaszombat, 3. sz. Kohó- és Gépipari Technikum Budapest, Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar, Országos Vezetőképző Központ, Budapest. Szakmai képesítései: Okl. Általános Gépésztechnikus, Okl. Villamosmémök, Okl. Komplex Vállalatvezető. Szakmai munkahelyei és beosztásai: Ganz Vagon és Gépgyár tervező és szerkesztő, kutatómémök, Ganz-Mávag Méréstechnikai Laboratórium vezető, Ganz-Mávag Gyártmánykutatási és Kísérleti Osztály vezető-helyettes, Magyar Filmlaboratórium Vállalat igazgató, Műszeripari Kutató Intézet műszaki igazgató, majd igazgató, MIKI Méréstechnikai Fejlesztő Vállalat vezérigazgató. Tudományos Egyesületi tagságai és funkciói: MATE főtitkárhelyettes, SZVT elnökségi tag, GTE tag, OP AKFI tag. Oktatói munkái: Középfokú és Felsőfokú Technikumi tanár, Műszaki Főiskolai adjunktus, majd címzetes docens. Oktatott tárgyai: Villamos Gépek és Berendezések, Méréstechnika, Mechatronika. A tantárgyak oktatása mellett a tankönyv és jegyzetírás, államvizsga bizottságban rendszeres részvétele szintén a feladatai közé tartozott. Szakmai alkotó tevékenysége negyven év alatt: Diesel motorokat vizsgáló laboratóriumok, analóg és digitális érzékelők fejlesztése, tervezése, gyártása, hitelesítésük biztosítása. Gépészeti diagnosztikai rendszerek fejlesztése, tervezése, gyártása, üzembe helyezése. Vállalati Méréstechnikai Laboratórium megtervezése, kialakítása, üzembe helyezése. Méréstechnikai Oktató Laboratórium tervezése, kivitelezése, üzembe helyezése, oktatói segédletek megírása. MIKI szakmai főirányok szerinti működésének irányítása. Elöadásai: Számos szakmai konferencián tartott előadást, számos szakmai tanulmányt készített, melyek megtalálhatók szaklapokban, konferencia kiadványokban ill. a volt Ipari Minisztériumban.

Szakmai kitüntetései: Bánki Donát díj, Kolos Richárd dij, IMEKO kitüntető oklevél, SZVT Emlék Érem, Bánki Donát Főigazgatói díszoklevél. Állami kitüntetései: Munka Érdemrend Ezüst fokozat, Munka Érdemrend Arany fokozat, Honvédelmi Érdemérem Arany fokozat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Perlaki István

1939-ben született Celldömölkön
Villamosmérnöki oklevelének száma: 252/1962

Az egyetem elvégzése után – nem volt elhelyezkedési kötelezettsége – az Északdunántúli Áramszolgáltató Vállalat (ÉDÁSZ V. Győr) székesfehérvári üzletigazgatóságánál kezdett el dolgozni 1962. szept. 3-án. Fél évig mint gyakorló mérnök a Hálózatszerelési Osztályon, majd végig, nyugdíjba vonulásáig az Üzemviteli Osztályon dolgozott, felfelé haladva a ranglétrán: 1963-1966 beosztott mérnök, 1966-1970 csoportvezető mérnök (szakszolgálat), 1970-1972 műszaki ellenőr, 1972-1982 csoportvezető mérnök (fogyasztói csoport), 1982-1994 üzemviteli osztályvezető, 1994-1998 főmérnök. 1998-ban az üzletigazgatóság és vele a főmérnöki státusz megszűnt, és nyugdíj helyett üzemvezetői státuszt választott 2000.12.31-ig, nyugdíjba vonulásáig. Aktív pályafutása alatt tehát egy munkahelye volt, az ÉDÁSZ, később jogutódja az E.ON. Aktív évei alatt az áramszolgáltató minden műszaki és jogi részletével foglalkozott. Oktatta és vizsgáztatta a fiatalokat. Kiváló újító volt, az MVM által elfogadott, országosan bevezetett újítása is volt. Szervezte a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Székesfehérvári Csoportját, annak első titkára lett, majd 2001-ig folyamatosan titkára és végül elnöke volt. Az Északdunántúli MEE szervezetek koordinációs szervezetének (ÉDUKÓ) első, és 2002-ig többször is megválasztott elnöke is volt. Nyugdíjba vonulása után 2010-ig egyéni vállalkozóként az energiagazdálkodás területén segítette a székesfehérvári üzemeket. 2011-ig az Országos Névjegyzékben szereplő „Vizsgaelnök" jogosítvánnyal Pápától-Dunaújvárosig vizsgáztatott villamos szakképzettségre készülő diákokat. 2010-2011-től már csak 2-3 kisebb szakértői munkát vállalt havonta, főleg szakmai szeretetből, elhivatottságból. Végezetül annyit, hogy a 40+10 év aktív pályafutása alatt érzése szerint becsülettel helytállt és tisztességgel szolgálta és fejlesztette a villamos elosztói szakmát.

2000-ben Bláthy-díj, az ÉDUKO-tól, 2005-ben Gotthard Jenő díj elsimerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Polay István

1939-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 208/1962

1962 és 1968 között műszaki gyakornok, előadó, üzemvezető, feladata volt a folyamatirányítás (automatizálás) üzemeltetése, beruházás ellenőrzése. 1968-tól 1980-ig tudományos segédmunkatársként, munkatársként, majd főmunkatársként dolgozott, a NEVIKI vegyipari automatizálása, környezetvédelme területen a cég kutatási programjának összeállításán, megvalósításán dolgozott. Feladatai közé tartozott a szerződéses tárgyalások vezetése, a kutatási munka összehangolása, irányítása, számonkérése, valamint a munkáltatói jogok gyakorlása is. 1980 és 1985 között főosztályvezető volt a Környezetvédelmi Intézetnél. Feladata volt a környezetvédelem területére műszaki szabályozási előírások (szabvány, műszaki irányelvek) kidolgozása. Az ágazat területén ez a tevékenység az ő irányításával kezdődött. Feladata volt továbbá a környezetvédelmi információs rendszer kialakítása. A kialakított rendszer egyes elemei jelenleg is működnek. Természetesen a mai műszaki technológiai szintnek megfelelően. 1985-től 1989-ig igazgatói tanácsadó, főosztályvezető-helyettes volt az Államigazgatási Számítógépes Szolgálatnál. Feladata volt a kidolgozott környezetvédelemi információrendszer üzemeltetése új rendszerek kidolgozása azon belül a hulladékkal (VEHUR), valamint a levegőtisztaság-védelemmel (EMIR) kapcsolatos információrendszerek fejlesztése. A fejlesztés az adatrögzítést és az információszolgáltatást foglalta magába. 1989 és 2001 között főpolgármesteri tanácsadó, ügyosztályvezető volt a Főpolgármesteri Hivatal Környezetvédelmi Ügyosztályán. Feladata volt a város környezetvédelmi (levegő, hulladék, víz, talaj, természetvédelem) problémáinak megoldására javaslatok kidolgozása, a környezetvédelmet szolgáló beruházások előkészítése, lebonyolítása. Zöldfelület-gazdálkodás keretében a Főváros kiemelt parkjainak fenntartása, felújítására vonatkozó beruházások irányítása. Természetvédelem területén az első fokú természetvédelmi hatósági feladatok ellátása. A természetvédelmi területek fenntartása. A levegőtisztaság-védelem területén a rendkívüli levegőszennyezettség elérésekor (szmog) elrendelt riadó jogszabályi kidolgozása, lebonyolítása, az ezzel kapcsolatos intézkedések megtétele. A főváros környezetvédelmi programjának kidolgoztatása. 2002-től nyugdíjas, szakértőként dolgozik tovább. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

R. Varga László

1937-ben született Mezőtúron
Villamosmérnöki oklevelének száma: 113/1962

Egyetemi tanulmányai előtt a TITÁSZ vállalatnál dolgozott egy évet, mint villamosenergiaipari technikus. Mérnöki tanulmányai után az ERBE vállalatnál kapott állást, mint beruházó. Munkaköre a pécsi Erőmű vállalat építéséhez kötődött, ahol a műszerezettség beruházását intézte (3 hónapig). Következő munkahelye a HÁTERV tervező vállalat, ahol az állomástervezési főosztályon közép/közép ill. közép/kis feszültségű transzformátor állomásokat tervezett. Feladata volt még egyes térségek távlati energiaellátásának tervezése. A vállalat egy év múlva az Erőterv vállalat része lett. Itt az országos alaphálózat és nemzetközi kooperációk tervezése volt a feladata. Innen 1969-ben a Magyar Villamos Művek Tröszthöz (MVM) ment az üzemviteli főosztályra. Itt az egész ország kisfeszültségű hálózatának felügyelete volt a feladata (üzemeltetés, rekonstrukció, éves feszültség mérések, típustervek, baleseti helyszínelés). 1982-től 1992-es nyugdíjazásáig az Üzemzavar és Baleseti Felügyelet munkavédelmi osztályán dolgozott főelőadóként. 1992-től 2007-ig, mint vállalkozó villamos szakértőként dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Richter Nándor

1932-ben született Szabadkán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 81/1962

Az ELTE aranydiplomát 2004-ben kapta meg. Az Európa Mérnök EUR Ing. diploma birtokosa. Több évi középiskolai tanári gyakorlat után 1960-1964 között az Országos Mérésügyi Hivatal Elektronikus és Sugárfizikai Mérések Osztályán kezdett el orvosi nukleáris berendezésekkel, műszerekkel dolgozni. 1964-1991 között a Medicor Műveknél volt alkalmazásban. Az első években elektromedikai készülékek fejlesztésével foglalkozó osztálynak volt a vezetője. Később megalapította a vállalat brazíliai kirendeltségét, ahol 1972-ig dolgozott. Visszatérése után egészségügyi rendszerek tervezésével foglalkozó irodának lett a vezetője. Ennek keretében szoros kapcsolatokat alakított ki és tartott fent a vállalat és nemzetközi szakmai szervezetek között, (ENSZ-WHO, UNIDO, az EU és más nem kormányközi szervezetek). 1989-2006 között részmunkaidőben, az Orvos és Kórháztechnikai Intézetben a főigazgató műszaki tanácsadójaként dolgozott. Az Egészségügyi Világszervezet és az ENSZ Iparfejlesztési Szervezetének a szakértőjeként számos fejlődő országban dolgozott az egészségügy műszaki hátterének a fejlesztésében. A hazai és nemzetközi szakmai egyesületi munkája során betöltött tisztségei: A Magyar Mérnökakadémia elnökségének a tagja. Több cikluson át elnöke a Méréstechnikai, Automatizálási és Informatikai Tudományos Egyesület (MATE) Elektronikus Mérőműszerek és Orvostechnikai Szakosztályának. Több évtizede tevékenykedik az International Federation for Medical and Biological Engineering (IFMBE) szervezetben, melynek 1985-1988 között az elnöke volt. 1988-1991 között alelnöke volt az International Union for Physical and Engineering Sciences in Medicine (IUPESM) szövetségnek. Örökös Tiszteleti Tagja az IUPESM-nek és a csehszlovák Purkinje Szövetségnek, valamint a MEDING Országos Orvostechnikai Egyesületnek. Alapító tagja az IUPESM keretében működő International Academy for Medical and Biological Engineering szakmai szervezetnek. A BME valamint a SE rektora az egészségügyi mérnökképzésben kifejtett kimagasló oktatói, tudományos, valamint szervező munkásságának elismeréséül 2005-ben a Műegyetem 1782 emlékérmét adományozta. Munkásságát Kolos Richárd Díjjal, Krusper István Emlékéremmel, Dr. Katona Zoltán Emlékéremmel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sitkei László

1939-ben született Nagylakon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 126/1962

A diploma megszerzése után 1962-ben a Magyar Kábel Művek Célgép Szerkesztési Osztályán kezdett el dolgozni önálló tervezőként. Választott szakterülete a Hajtástechnika volt, ezt itt jól kamatoztatta. Később a fenti osztály főkonstruktőre lett, számos új elveken épülő kábelgyártó gépet tervezett. Ezután az MKM Célgépgyáregység vezetője lett, majd az Automatizálási Önálló Osztály vezetője. 1982-ben elhagyta a Magyar Kábel Műveket és az Edison Kisszövetkezet műszaki vezetőjeként dolgozott. Itt az akkor még az MKM által gyártott fűtőkábelekkel valósítottak meg különböző fagyvédelmi és más fűtéseket. Néhány évvel később a kisvállalkozások területén kezdett el dolgozni, hasonló szakterületen. Jelenleg a Parázs-Coop Kft. tulajdonosa és ügyvezetője. Az altaluk gyártott fűtőkábelekkel valósítanak meg különböző fűtési feladatokat. A fűtőkábel gyártásán túl az általa tervezett készülékeket, automatikákat is gyártják, szerelik és forgalmazzák. Jeleneg még aktív dolgozó.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Somlyay Endre

1938-ban született Gután
Villamosmérnöki oklevelének száma: 271/1961

1961 őszén az Egyesült Izzó Mintagépgyárában kezdett dolgozni mint fejlesztőmérnök. Félvezetős és elektroncsöves eszközök gyártásához szükséges műszerek és berendezések tervezésével foglalkozott. A tervezett műszerek kísérleti példányának tesztelését is végezte egészen a már gyártásban használható mintapéldányig. Tervezett olyan mérőberendezést, melyet az Egyesült Izzó exportált. Félvezető diódaméró berendezésben lévő áramkörl megoldása szabadalmi oltalmat kapott. 1966 őszétől a Híradástechnika Szövetkezet fejlesztésére került. Laborvezetői beosztásban dolgozott. Televízió gyártásához, szervízeléséhez szükséges mérőeszközök, műszerek tervezésével foglalkozott. A Szövetkezetnek módja volt nyugati embargós élvonalbeli műszereket és elektronikus alkatrészeket beszerezni, melyekkel magas színvonalú termékeket lehetett tervezni és gyártani. A Szovjetunióban több színes televízió gyárban, valamint Varsóban is járt az általa tervezett berendezések működésének tanulmányozása érdekében. Több külföldi kereskedelmi tárgyaláson vezető mérnök szakértőként vett részt. Munkája mellett a BME Mémöktovábbképző Intézetébe járt korszerű témájú előadásokat hallgatni. Angol szakirodalom olvasásával is igyekezett tudását gyarapítani. Az általa tervezett színes televízió készülékek gyártásához szükséges rack rendszerű berendezés, mely félvezetős, főleg integrált áramkörös konstrukció volt, az Ipari Vásáron nagydíjat kapott. Foglalkozott gyártmányaik felhasználói dokumentációjával is, mely lehetőséget adott, hogy más készülékekkel és felhasználói igényekkel is megismerkedjék. Több szabadalma került megvalósításra.

1980-ban az Országos Találmányi Hivatal az „Eredményes feltalálói tevékenységéért Kiváló feltaláló kitüntetés Arany fokozatát” adományozta neki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Somos László

1939-ben született Beleden
Villamosmérnöki oklevelének száma: 180/1962

Pályafutása során több munkahelyen dolgozott. 1962-1964: Budapesti Elektromos Művek, Műszaki Fejlesztési Osztály, ügyintéző. Távlati fejlesztési tervek készítésében vett részt. 1964-1974: Székesfehérvári Könnyűfémmű. Beruházási műszaki ellenőrként, majd üzemfenntartási osztályvezetőként napi feladatok megoldása. 1974-1992: ALUTERV-FKI Irányító tervezőként kisebb-nagyobb tervezési feladatok megoldásában vett részt. 1992-1999: Vállalkozóként kisebb tervezési munkák.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó István

1938-ban született Békéscsabán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 241/1962

Mérnöki pályáját 1962-ben a VTRGY-nél kezdte Székesfehérvárott, a rádió- és TV-vevők gyártáshoz szükséges célműszereket fejlesztő osztályon. Az új, nyomtatott áramkörös TV-család egyes moduljaihoz impulzustechnikai és nagyfrekvenciás célműszereket tervezett és épített. Később a műszerhitelesítő csoport vezetésével bízták meg. 1968-tól a PRTMIG kötelékében a mikrohullámú jelátviteli láncok egyik állomásának üzemeltetését vezette, majd 1971-től a mikrohullámú jelátviteli láncok berendezései szervizközpontjának vezetője volt. 1975-ben Rádióműsorszóró- és Hírközlő Szakmérnök oklevelet szerzett a BME-n (okl. száma: 3314). 1976-tól részt vett a BME-MHT és a PRTMIG közös fejlesztésű URH térerősségmérő mikrobusz felszereléseinek fejlesztésében és építésében. Esetenként a nappali hallgatók mikrohullámú mérési gyakorlatait is vezette. Közreműködött a zajos rövidhullámú rádiócsatornák géptávírójel-átvitelének elemijel-hiba arányát ellenőrző mérésekben. A rövidhullámok terjedéséről előadás sorozatot tartott a Mérnöki Továbbképző Intézetnél. 1978-ban és népszerű ismeretterjesztő cikksorozatot írt a Rádiótechnika folyóiratban (1979-80). Külső szakértőként, felkérésre tanulmányt készített a szeizmikus jelek analóg átviteli lehetőségeiről URH-FM rádiótelefonok alkalmazásával. E munkával kapcsolatosan tanulmányúton vett részt Tadzsikisztánban, a helyi szeizmológiai kutató állomáson. 1982-től a BHG Fejlesztési Intézetben TV-adók passzív illesztő-köreinek fejlesztésében vett részt. Két szolgálati szabadaimat dolgozott ki az RF szűrők és illesztő elágazások témakörökben. Több RF-szűrő konstrukcióját ismertette a Rádiótechnikában (1984-86). 1988-tól az OMH Nagyfrekvenciás mérések Osztályán az RF teljesítmény mérések etalon mérőfejeinek hitelesítésében vett részt. A számítógéppel vezérelt, Engenféle kaloriméterben végzett effektív-hatásfok méréseket felügyelte, a lemezen rögzített mérési adatokhoz kiértékelő programot is szerkesztve. 1992-ben a nemzetközi körmérésekben is igen jó eredményekről munkatársával MATE-előadást tartott Kaposvárott és 1994-ben az IMEKO várnai konferenciáján. Az OMH-mérőrendszert társszerzőként ismertette a Magyar Elektronika folyóiratban (1995). Később témafelelősként foglalkozott az RF térerősségmérők hitelesítésével és az OMH Narda etalon karbantartásával. E témában

tanulmányúton vett részt Németországban, a PTB braunschweigi intézetében és az ausztriai Seibersdorban. Az OMH-ban részt ven a Traffipax és Multanova gyártmányú sebességmérő radarok, valamint a hazai HT gyártmányú lézeres sebességmérők típusvizsgálataiban és hitelesítésében. Az újabb típusokra Hitelesítési Előírásokat dolgozott ki fiatalabb kollégái számára. E sebesség-mérő készülékeket nyugdíjba menetele után a Rádiótechnika folyóiratban szakmai ismeretterjesztő cikksorozatban ismertette (2004-2006).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szathmáry Csaba

1939-ben született Szolnokon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 309/1962

1962-től 1995-ig (EMG) kutató mérnök, később kutató-fejlesztő laboratórium vezetője, majd vállalati műszaki-gazdasági tanácsadó. Mellékfoglalkozásként 1974-1985-ig a BME Műszer és Méréstechnika Tanszéken dolgozott, előadója volt a Mérnöktovábbképző Intézetnek, és több elektronikai vállalkozás (Instrument GMK, EMG Product Kft., Sixtec Mérnöki Iroda Bt.) fejlesztője, résztulajdonosa, ügyvezetője volt. Rendszeresen publikált szakfolyóiratokban, előadásokat tartott, tanfolyamokat vezetett, és mindig szívesen foglalkozott egyetemi hallgatókkal, azok konzultálásával és diplomamunkák bírálatával. A Kohó és Gépipari Minisztérium megbízásából – mint felügyelőbizottsági tag – felügyelte a GAMMA Művek gyártmányfejlesztési és gyártási stratégiáját 1993-tól a nagyvállalat felszámolásáig. Az EMG felszámolása után (1995) sikeres pályázatával az 1993-ban alakult Hírközlési Főfelügyelet (később Nemzeti Hírközlési Hatóság) munkatársa, tanácsosa, majd vezető-főtanácsosa lett. Letette a közigazgatási vizsgát, távközlési jogot tanult, távközlési auditori oklevelet szerzett, ösztöndíj révén az Egyesült Államokban, a Motorola Egyetemen mobil rádiótávközlést tanult. Munkaköri feladata volt rádióberendezések engedélyezése első-, majd másodfokon. Éveken át rendszeres előadója volt európai és világméretű konferenciáknak (Brüsszel, London, Boston), ahol a rádióberendezések magyar engedélyezési rendszerét ismertette. Képviselte a Nemzeti Hírközlési Hatóságot az Európai Unió Brüsszelben székelő „Távközlési és Piacfelügyeleti Bizottságában" (TCAM) és egyéb alkalmi bizottságokban. Tagja volt a Nemzeti Hírközlési Hatóság Stratégiai Tanácsadó Testületének. Számos elektronikai és távközlési publikációja jelent meg bel- és külföldi szakfolyóiratokban. Szerzője volt a „Rádióberendezések és távközlő végberendezések" c. Európa füzetnek. Miután elérte a köztisztviselői életkorhatárt, megvált a Nemzeti Hírközlési Hatóságtól, és 2005-től az európai felhatalmazású MATRIX Vizsgáló, Ellenőrző és Tanúsító Kft-nél, mint tanúsítási igazgató, végzett tanúsítási munkát. 2007-től önálló távközlési szakértő. 1987-ben „Kiváló Feltaláló Ezüst fokozata", 1996-ban „Hírközlés Szabályozásáért" elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szigetvári János

1939-ben született Dorogon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 250/1962

Villamosmérnöki diplomáját 1962-ben szerezte, erősáramú szakon. Az egyetem elvégzése után az Oroszlányi Szénbányáknál helyezkedett el, villamossági részlegvezetőként. Ott is dolgozott a nyugdijbavonulásáig. Az oroszlányi 312. sz. ipari szakmunkásképzőben rendszeresen vizsgaelnök volt a villanyszerelők záróvizsgáján. majd nyugdíjasként az Eötvös Lóránd Műszaki Szakközépiskolában német nyelvet is tanított.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szilárd Zoltán

1939-ben született Pécsett
Villamosmérnöki oklevelének száma: 151/1962

1962-1964 EMG (Elektronikus Mérőkészülékek Gyára) fejlesztő laboratórium, kutató mérnök, munkakör: Q-mérő fejlesztése, 1964-1968 Hewlett-Packard, Böblingen, Németország, munkakör: elektroakusztikus mérőműszerek fejlesztése. 1968-1999 IBM Németország: fő állomáshelyek és pozíciók: 1. Böblingen, felelős az ATM fejlesztéséért a World Trade világszerte; 2. FIC (Financial Industry Center) (1976-1979) munkakör: IBM EFTS stratégia, EFTS customer and market requirements, úttörő munkásság a „smart cards" területén; 3. IBM Stuttgart, Marketing manager, Networking Products.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szilvási Mihály

1938-ban született Mezőkövesden
Villamosmérnöki oklevelének száma: 219/1962

Az erősáramú villamosmérnöki diplomámat 1962-ben szerezte meg, száma 219/1962. 1962-ben a Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat Orosházi Kirendeltségén kezdett dolgozni, mint üzemviteli mérnök. 1964-ben a Kirendeltség vezetője lett, nyugdíjazásáig, 1998-ig. Feladata volt a Kirendeltség területének villamosenergia ellátási feladatainak irányítása. A kis- és középfeszültségű hálózatok, a közép/kisfeszültségű transzformátorállomások, fogyasztói mérőberendezések, és a közvilágítási berendezések üzemeltetése, üzemeltetésének irányítása, beleértve berendezések éritésvédelmi, villám- és túlfeszültségvédelmi ellenőrzését. Elvégezte a személyzet biztonságtechnikai, és technológiai oktatását. Részt vett kistérségi távlati villamosenergia ellátási tanulmány tervek kidolgozásában. Tervezési munkái egyrészt a szükséges fejlesztési tervek elkészítését, másrészt kiviteli tervek készítését jelentette közép- és kisfeszültségű hálózatok, és középkisfeszültségű transzformátorállomások esetén.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Takács Béla

1937-ben született Pusztahencsén
Villamosmérnöki oklevelének száma: 196/1962

Egyetemi tanulmányai befejezése után a Dunai Vasmű Meleghengermű Villamos Üzemébe került, miután 2 évig a DV ösztöndíjasa volt. Váltóműszakban végzett munkája során megismerte a Meleghengermű valamennyi villamos berendezését. Módja volt úgy üzemeltetési mint karbantartási szempontok alapján az elméletben tanultakat a gyakorlatban hasznosítani. Fél év után váltóműszakos művezetőként nagy felelősséggel 10-12 ember munkáját irányitotta, a hibaelháritásokat az üzemvezetés elvárásainak megfelelően végezte.Egy év után átkerült a Hideghengerműbe ahol a gépsorok telepítése, szerelése és üzembe helyezése folyt. A gépsorok gyártóival, szállítóival szerelőivel kellett szoros együttműködésben résztvennie a hozzá beosztott szakemberekkel együtt a berendezések üzembe helyezésében, próbajáratásában, majd átvételében. Kettő és féléves üzemi gyakorlatot követően 1964-ben a Csepel Művek Tervező Intézetébe nyert felvételt tervező beosztásba. Itt tudta hasznosítani a kohászati iparban szerzett üzemi tapasztalatait. kezdetben, mint tervezőmérnök, majd irányítótervező ill. szakosztályvezető. Kapcsolata rendszeres volt a rendelőkkel, beruházókkal, gyártókkal, kivitelezőkkel. A CSM területén szerzett ismeretei alapján 1982-ben a CSM Fejlesztési Főosztályára került fejlesztési főmérnöki beosztásba.Fő feladata az ipari robotok beállításának koordinálása. szervezése. irányitása volt. Kezdeti sikerek után a kohászati fejlesztések korlátozásával a feladatok le lettek állítva így 1986-ban visszakerült a Tervező Vállathoz vállalkozási osztályvezető beosztásba. Feladata volt az országosan jelentkező, bármiféle műszaki tervezési munka keresése, megszerzése, egyes létesítmények kiviteleztetése fővállalkozásban. Mivel hazai viszonylatban csökkent a műszaki tervezés iránti igény 1988-ban külföldön vállalt munkát. A német Hartman-Braun frankfurti irodájában erőművek villamos berendezéseinek tervezésében vett részt, majd Dániában a kivitelezési, szerelési munkák művezetésében vett részt. 1991-ben hazajött és elhagyta műszaki tervezési munkát, nehézipari gépek kereskedelmével foglalkozó cégnél helyezkedett el, ahol 12 évig, mint egyéni vállalkozó végzett műszaki kereskedelmi munkát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Teőke Zsuzsanna

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 205/1962

Tanulmányait a Budapesti Elektromos Művek ösztöndíjasaként fejezte be, így első munkahelye az Elektromos Művek Műszaki Fejlesztési Főosztálya volt. Abban az időben a Gazdasági Bizottság határozata alapján jelentős összegeket fordított a kormány a kisfeszültségű szabadvezeték hálózatok rekonstrukciójára. Miután kéthónapos moszkvai tanulmányúton megismerkedett az Ural számítógéppel, majd itthon a Nehézipari Minisztérium Elliott 803-as számítógépével, feladatul kapta a kisfeszültségű hálózatok modellezését, tervezését, valamint gazdaságossági számítások készítését az Elliott 803-as számítógépre írt programok segítségével. Számítógépes tevékenységét, első időben a programozást, 1969-től 1988-ig a Villamosenergiaipari Kutató Intézet (VEIKI) Számítóközpontjában tudományos munkatársként, majd, mint osztályvezető folytatta. A számítógépes szakma fejlődésével mindig lépést tartva több, elsősorban gazdasági témák számítógépre szervezésével kapcsolatos feladatot oldott meg. A témák üzemeltetése is osztályának feladata volt. Az áramszolgáltató vállalatok igénye szerint még 1969-ben számlázó programot készített az operációs rendszer nélküli, örmény Razdan 3 számítógépre, amely a villamoshálózatszerelési (VHSZ) törzsadatokból a felmérési naplók alapján dolgozott. Sikeres munkája volt a Nehézipari Minisztérium, majd az Ipari Minisztérium információs rendszerének fejlesztése, szoros munkakapcsolatban a Pénzügyminisztérium és KSH számítóközpontjaival. Osztályával elkészítették, majd üzemeltették a Láng Gépgyár számítógépes készletnyilvántartását, és a darabjegyzékek alapján a termelési tervek anyagszükségletét meghatározó rendszerét. Megoldották 1988-ban az új SZJA bevezetésekor az Intézet saját számítógépes bérelszámolását. A feladatokat a számítógépcserék során folyamatosan átdolgozták először ESZ R R40, majd IBM 4361 gépekre. A rendszerváltás, valamint a megjelenő személyi számítógépek a nagy számítóközpontok lehetőségeit beszűkítették. 1989-92 között saját cégén belül Ismerkedett a PC-k használatával és alkalmazási lehetőségeivel. 1993-ban a Kereskedelmi és Hitel Bank Számítástechnikai Igazgatóságán szervezte és fejlesztette a beszerzést támogató információs rendszert. 1994-2007 között mint osztályvezető az OTP Bank logisztikai rendszerét alakította ki, amely felölelt az

igényektől kezdve a megrendelések, a készletezés, állóeszköz nyilvántartás, kapcsolódó számviteli feladatok elvégzését, a GIRO részére átadott utalási tételek elkeszítéséig minden lehetséges fázist. 2002-től az SAP – az üzleti szoftvermegoldások vezető nemzetközi szállítója fokozatosan átvette a feladatokat. A működő rendszer adatainak migrálása után az új SAP modulok tesztelése, támogatása majd tovább fejlesztésben való részvétel képezte feladatát.

Munkáját folyamatosan elismerték, 2005-ben az OTP Fáy András-díját is átvehette és innen vonult nyugdíjba 2007 decemberében.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Terman Béla

1939-ben született Romhányon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 291/1962

1962-ben helyezkedett el gyakornokként az akkori Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt-nél. (ma TUNGSRSM Rt.) 1965-ben a központi gyártelep villamos üzemének vezetőjévé nevezték ki, ezt a munkakört 1983-ig látta el. 1983-84-ben Tanzániai fényforrásgyár építésén vett részt mint a gyár villamosenergia ellátó rendszere építésének irányítója. Hazatérése után 1984-ben a Szolgáltató Gyár energigazdálkodási osztályának vezetője lett. 1988-ban megvált az Egyesült Izzótól és fejlesztő mérnökként helyezkedett el a DELTRONIC holland-magyar kft-nél. 1990-91 között az ELCO Villamoskészülék gyár műszaki fejlesztési osztályának vezetője. 1991 novemberében belépett az amerikai tulajdonú Magnetek Hungaria Villamosgépgyártó Kft-hez ahol a próbaterem és a MEO vezetője lett. A későbbiek során a vállalatnál az ISO minőségirányítási rendszer kiépítése is feladata lett, majd a rendszertanúsítvány megszerzése után a gyár minőségügyi igazgatója lesz. A több kontinensen is jelenlévő amerikai Magnetek cégcsoport a 90-es évek elején úgy döntött, hogy Magyarországra telepíti a stand by üzemmódú több száz kilowatt teljesítményű villamos generátorok egy csoportjának gyártását. Részt vett a telepítési munkák előkészítésében, a hazai telepítésben, a munkatársak betanításában. Ennek kapcsán több alkalommal járt továbbképzésen a cég Tennessee állambeli Lexington városában lévő gyárában. A gyártás sikeresen beindult a budapesti telephelyen, több száz generátort gyártott és szállított a budapesti gyár szerte a világon a Magnetek piacaira. 1999 májusától nyugdíjba vonult. 1990-1995 közötti időszakban műszaki szakértőként is működött. 1995-ben minőségirányítási vezető auditori tanfolyamot is végzett, így napjainkban is ISO minőségirányítási rendszerek vezető auditoraként tevékenykedik. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek az 1960-as évek második felétől tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tiboldi János

1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 100/1960

1960-91 VILATI Automatika Vállalat, 1984-1990 német tervezések VGMK keretében, 1991-95 ELIN-VILATI Rendszertechnikai Kft. (tervezési munka Bécsben az ELIN számára). 1995-97 SIEMENS Rt. (rendszertervezés). 1997-2010 EL&ME Kft rendszertervezés). 1997-től kiegészítő tevékenységet folytató egyéni vállalkozó (rendszertervezés és szakértői tevékenység). 1960-67 rendszertervező 1967-82 rendszertervezési szakterület vezetője 1982-90 szaktanácsadó 1990-től rendszertervező, szakértő. Szakmai tevékenység: szerszámgépek, dróthúzó gépek és kábelgyártó gépek vezérlőberendezéseinek tervezése (köztük, egy dróthúzó gép BNV díjas vezérlő berendezése, amely a tirisztoros szabályozott hajtások első ipari alkalmazását képviselte hazánkban). A Paksi Atomerőmű diesel szükségáram ellátó berendezéseinek rekonstrukciójához az automatikus kapcsoló- és vezérlő berendezés önálló tervezése. Közreműködés a Paksi Atomerőmű udvartéri kábelezés rekonstrukciójának tervezési munkáiban. A VILAT műszaki tervdokumentációs rendszerének továbbfejlesztése a számítógépes tervezés előkészítésének keretében. Kábelsodró gépek vezérlőberendezésének bértervezése német nyelven a Starkstrom Anlagenbau Magdeburg részére. Hormozgáni (Irán) acélmű középfeszültségű és 0,4 kV-os energiaellátása, üzemi és térvilágítása, villámvédelme (ELIN-Bécs). Az 1997-ben történt nyugdíjazása után mint kiegészítő tevékenységet folytató egyéni vállalkozó, és az EL&ME Kft. alkalmazottja számos ipari és kommunális létesítmény teljes villamos rendszerének terveit készített el számítógéppel. A tervek jogtiszta szoftverek felhasználásával készülnek (Eplan, Autocad, Word). Eddig 125 berendezés tervei készültek el. Szabadalmak: Folyamatos huzallágyító berendezés (1974), „Napkerék" (1986). Publikációk: Egységes vezérlési rendszerek a VILATI-ban (Automatizálás 1980/5); A VILATI minőségbiztosítási rendszere (Automatizálás 1980/10); Az automatizálás szerepe a nap- és szélenergia hasznosításában (Automatizálás 1984/11); A VILATI minőségbiztosítási rendszerének továbbfejlesztése (Automatizálás 1989/4). Uránium porcsomagoló gépsor vezérlő berendezésének tervezése, tervező művezetése, amit a Munka Érdemrend ezüst fokozata kitüntetéssel ismertek el. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tota Jolán

1938-ban született Szolnokon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 286/1962

Villamosmérnöki tanulmányait 1962-ben abszolválta a hiradástechnikai szakon. Diplomatervét TV adók antennarendszerében használatos elosztó transzformátorok témakörben készítette. Ezután az Elektromechanikai Vállalatnál helyezkedett el, ahonnan korábban társadalmi ösztöndíjat kapott. Itt TV adók ellenőrző műszereinek a fejlesztésén dolgozott. Ezután 1965-ben az MTA Műszerügyi Szolgálatához került, ahol a Szolgálat által a SOTE II. sz. Sebészeti Klinikájára telepített lézer laboratóriumában dolgozott. Ezt a labort később a SOTE át is vette a Műszerügyi Szolgálattól. Itt részt vett a Mester Endre professzor által irányított lézer terápiás kisérletekben. Ezt a munkát 1971-ig, kislánya születéséig végezte. Utána, a gyes befejeztével már nem folytatta, hanem gyermekét nevelte, újra munkát már nem vállalt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Béla

1938-ban született Diósgyőrött
Villamosmérnöki oklevelének száma: 191/1963

A KGM Tervező Irodáiban 1961 júliusától ipari automatikai rendszereket, hírközlő hálózatokat tervezett, tervező mérnöki beosztásban 1964-ig. Már az egyetemi évei alatt a tanszéken analóg számítógép építésében vett részt. Adandó alkalommal (1963-64-ben) számítógépes tanfolyamon programozói, szerviz mérnöki kiképzéseken vett rész, itthon, valamint a gépet szállító a külföldi gyártóknál: SZU, Regnecentralen (Dánia), ICL (Anglia), MEMOREX (Belgium) stb. Az elsajátított ismeretek alapján a munkatársak betanítása is feladata volt. Jelentősebb munkakörök: 1964-65 KSH Információtechnikai Laboratórium KSH első URAL-2 gépének üzembehelyezése; KSH-SZÜV Minsk-2, GIER, ICL második generációs gépek telepítése. Műszaki osztályvezető, majd beruházási főosztályvezetői beosztásban, 1978-ig a SZÜV megyei regionális hálózat beruházásait irányította. Az élelmiszeripar számítóközpontjában (ÉLGAV, 1978-87) előbb adatfeldolgozási főosztályvezető, majd műszaki igazgató-helyettes. A NJSZT számítóközpont szakosztály vezetőségének tagja. A vezetői feladataihoz szükséges közgazdasági tanulmányokat 1975-ben a Bp-i Közgazdaságtudományi Egyetemen végezte, az ipar szakon közgazdász diplomát szerzett. 1987 végétől gazdasági igazgatói munkakörökben számviteli, szervezési, informatikai és minőségbiztosítási feladatokat irányított: 1987-92: Híradástechnikai Ipari Szövetkezet; 1992-96: Alcatel-Híradástecnika Kft; 1997-2005: SZÁMALK OKK Rt. ahol a University of Hertfordchire BSc AMIS (könyvelő-informatikus), részben angol nyelvű, akkreditált program megvalósításának programigazgatójaként tevékenykedett. Szakértőként közreműködött a KSH ÁSZSZ; a HTSZ HITERAS (a gyártásból kikerülő méréstechnikai termékek automatikus minőség-ellenőrzése) számítástechnikai rendszereinek megvalósításában, az ALCATEL - nemzetközi szabványoknak megfelelő - számviteli rendszerének kialakításában, valamint az ISO minőségbiztosítási rendszerek (SZÁMALK Rt-OKK; GDF) bevezetésében. A pályája során mindig feladata volt a fiatal munkatársak betanítása, 1998-tól a Gábor Dénes Főiskola Informatika Alkalmazási Intézeténél vezető tanár, főiskolai docens 2005-ig, nyugdíjazásáig. 1976-ban Miniszteri (KSH) Kiváló Dolgozó elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Lajos

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 284/1962

MÁV ösztöndíjasként, 1962-ben villamosmérnöki oklevelet szerzett az Egyetem erősáramú szakán, gépes tagozaton. A biztosítóberendezések szakvizsga letétele és az Országos Villamosenergia Felügyeletnél szerzett „C" kategóriás energetikusi képesítés után vasúti biztosítóberendezések üzemeltetésével, később építésével foglalkozott. 1966-ban áthelyezéssel került a Finommechanikai Vállalat 2. számú gyáregységébe, Törökszentmiklósra. Ott a szerelőüzemben főművezetőként, később üzemvezetőként dolgozott. 1972-ben visszakerült a MÁV biztosítóberendezések szakterületére. Szünetmentes áramellátások műszaki megoldásaival foglalkozott. Nyugdíjba 1996. december 27-én ment a MÁV Rt. Távközlő- és Biztosítóberendezési Gazdálkodási Központ, Energiaellátási Osztály vezetőjeként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Tóth Sándor

1939-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 332/1962

1966-69: az MTA aspiránsa; 1974: a műszaki tudomány kandidátusa (MTA, okl. sz. 5942/1974). 1994-ben Ph.D a BME-en (okl. sz.: 77-Ph. D. /1994). 2001: közigazgatási szakvizsga (Magyar Közig. Int. Sz.: 567/2001). 1962-1964: szerkesztő mérnök, Transzformátor és Villamos Készülékek Gyára; 1964-1966: tervező, a tröszt kutatási koordinátora, Villamos Berendezés és Készülék Művek (VBKM) Fejlesztési Intézet. 1966-1969: aspiráns, Magyar Tudományos Akadémia. 1968: vendégkutató, Technische Universitat Dresden. 1969-1980: számítóközpont vezető, VBKM Fejlesztési Intézet. 1975: vendégkutató, Electricai Research Association, University of Manchester. 1980-1981: osztályvezető, Kohó és Gépipari Minisztérium Műszaki Osztály. 1981-1986: osztályvezető helyettes, Ipari és Kereskedelmi Minisztérium Kutatáspolitikai Osztály (országos programok, nemzetközi műszaki-gazdasági együttműködések részkoordinátora). 1986-1990: szakértő, Iraqi Electricity Board, Electricai Energy Commission (nagyfeszültségű energiarendszerek nemzetközi hálózatának kialakítása témakörben). 1989-1992: kormányfőtanácsos, Miniszterelnöki Hivatal Tudománypolitikai Titkárság. 1990-1994: A Magyar CERN Bizottság tagja, közreműködő Magyarország a CERN-hez (Európai Részecskefizikai Laboratórium) történő csatlakozása előkészítésében, (a pénzügyi kérdésekben képviselő és a CERN vállalkozási tendereinek koordinátora). 1993-1994: a Magyar Űrkutatási Bizottság tagja. 1992-1993: kabinetfőnök dr. Mádl Ferenc tárca-nélküli miniszternél. 1993-1994: kabinetfőnöke, miniszteri főtanácsos, Művelődési és Közoktatási Minisztérium dr. Mádl Ferenc minisztersége alatt. 1994-től: főmunkatárs, OMFB 1994-1998: tudományos és technológiai tanácsos, a Magyar Köztársaság tokiói nagykövetségén. 1998-től: docens, Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Villamosmérnöki Kar. 1998-1999: főtanácsos, főosztályvezető-helyettes, OMFB Attaséi és Információs Osztály: 1999-2001 főosztályvezető, a Tudomány- és Technológiapolitikai Kollégium Titkárságának vezetője, Oktatási Minisztérium. 2001-2005 külgazdasági szakfőtanácsos, a Magyar Köztársaság szófiai nagykövetségén. 2005-től nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Turay Attila

1938-ban született Bánhidán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 210/1962

1962. szeptember 21. gyakorló villamosmérnökként munkavállalás a Tatabányai Hőerőmű Vállalatnál. Gyakorlati szakmai ismeretek szerzése a 65 WA-es hidrogénhűtésű kísérleti generátor tervezési, telepítési és üzembe helyezési, valamint a 100 MW-os blokk építési és beüzemelési munkáinál. 1966. okt. 1. áthelyezéssel munkahelyváltás – a Dorogi Szénfeldolgozó Vegyipari Vállalatnál energetikusi munkakör betöltése. 1968. szept. 9-től 1976. febr. 19-ig a Szeszipari Országos Vállalat, majd 1971-től a Győri Szeszipari Vállalat Aszári Keményítőgyárában energetikusi és villamosmérnöki tevékenység végzése. Ez idő alatt 1970. jún. 18-án sikeres energetikusi vizsga a Magyar Elektrotechnikai Egyesület és az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület által szervezett tanfolyam végén. 1972-1974 másodállásként óraadó tanár a kisbéri szakmunkásképző iskolában. 1976. máj. 25-től 1977. máj. 31-ig önálló villanyszerelő kisiparosi tevékenység. 1977. jún. 1-től 1994. aug-ig a Kisbéri Állami Gazdaság energetikusa és villamosmérnöke. 1978. dec. 11.: belépés az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesületbe. 1994-ben tagság megszüntetése, belépés a Magyar Biomassza Társaságba. 1979.01.22-02.02. és 1982.03.08-12. energetikus továbbképzésen való részvétel. 1993-tól – először kiegészítő –, majd az 1998. évi nyugállományba vonulástól önálló vállalkozói tevékenységként – energetikai és villamosmérnöki szaktanácsadás. 1994/95-ben óraadó tanár a kisbéri Bánki Donát Szakképző Iskola elektronikai műszerészeket oktató tanfolyamán. 2006 májustól a Magyar Szélenergia Társaság tagja. 2007 júliusában kezdeményezi Bakonybánk neves szülötte iránti tiszteletből a Bánki Donát Műszaki Klub megalakítását, mely létrejön november 22-én. 2008. ápr. 25-én a Klubot Egyesületté szervezik, melynek célja: decentralizált ökoenergetikai vidékfejlesztés – Bánki Donát emlékéhez méltó műszaki alkotásokkal. Terveik közt szerepel a vidéki települések energetikai önellátása. 2010. június 30.: egészségi okból az önálló vállalkozói tevékenység megszüntetése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Újtelki Mária

1939-ben született Veszprémben
Villamosmérnöki oklevelének száma: 306/1962

1962-től 1969-ig a Vegyiműveket Szerelő Vállalatnál vegyipari üzemek irányítástechnikai berendezéseinek szerelési terveit készítette, és részt vett azok üzembe helyezésében (Péti Nitrogénművek, Peremartoni Vegyiművek, Balatonfűzfő Nitrokémia, Szolnoki Vegyiművek). 1969-től 1982-ig az Erőműtervező Vállalatnál erőművi technológiák mérési és szabályozási kiviteli terveit készítette hazai és külföldi létesítményekhez, többek között az Inotai Hőerőmű, Pécsi Hőerőmű, Tiszapalkonya részére. Ebben az időszakban külföldi tervezőirodákkal működött együtt (GRW, Siemens, H&B, Teploelektroprojekt). 1982-től 1985-ig Karlsruheban, a Siemens megbízásából a kalkari atomerőmű mérés-szabályozástechnikai konstrukciós és áramútterveit készítette TELEPERM-C technikával. 1985-1986 közötti időszakban a Siemens megbízásából Siemens készülékekből felépített erőművi irányítástechnikai rendszerek konstrukciós és áramút terveit, valamint logikai terveit készítette HKW Hösselby (Dánia), Catalagzi (Törökország). Az 1987-1992 közötti időszakban az Erőműtervező Vállalatnál erőművi irányítástechnikai rendszerek megvalósításának tervezését és irányítását végezte létesítményi mémökként. Ezzel kapcsolatosan vállalkozási feladatokat is végzett (beruházási tanulmány terv, ajánlatkészítés). Számos létesítményben végzett kivitelezés közbeni művezetést (Ajkai Hőerőmű, Tatabányai Erőmű, Budapesti Hőerőművek, FŐTÁV, Dunaújváros).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ungvári László

1937-ben született Szolnokon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 98/1962

Első munkahelye 1960-ban az OKGT Szeizmikus Kutatási Laboratóriuma volt. Ekkor kezdett számítástechnikával foglalkozni. 1962-től 1965-ig a Távközlési Kutató Intézetben (TKI) számítástechnikai csoportvezető volt. 1964 és 1970 között a Villamosmémöki Kar Híradástechnika Tanszékén külső munkatársként a számítástechnika alapjairól tartott fakultatív előadásokat, és részt vett a digitális technika oktatásában. 1965-ben alapító tagja a Vegyipari Számítóközpontnak (későbbi nevei: MA VEMI, VSzFT, Econorg), ahol 25 éven át elsősorban vegyipari vállalatok gazdasági és műszaki irányításának számítástechnikai rendszereit fejlesztették. A központ 1990-es megszűnésekor annak műszaki igazgatóhelyettese volt. Ezzel párhuzamosan 1970 és 1973 között tudományos osztályvezetőként ismét a TKI-ban, majd – külső szakértőként – az MTA SZTAKI-ban, az Építésügyi Minisztérium Számítóközpontjában, az Országos Meteorológiai Szolgálatnál és meghívott előadóként a Veszprémi Vegyipari Egyetemen dolgozott. 1990-ben a számítógéphálózatok tervezésével, építésével és kereskedelmével foglalkozó, angol-dán tulajdonú CORE Computer Ltd. magyarországi vállalatának ügyvezetője lett. 2001-ben ment nyugdíjba. Szakmai érdeklődése középpontjában az ember-gép határfelületen működő grafikus input-eszközök álltak, ezen a területen sorozatban gyártott berendezések szabadalmának tulajdonosa volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Veszely Gyula

Professzor Emeritus

1938-ban született Szombathelyen
Villamosmérnöki oklevelének száma: 51/1963

1967-ben mikrohullámú szakmérnöki oklevelet szerzett a BME Villamosmérnöki Karán. 1960-tól demonstrátor, 1962-től ugyanitt tanársegéd, 1968-tól adjunktus, 1979-től docens, majd 1993-tól egyetemi tanár. 1994 és 2003 között a tanszék vezetője. A hallgatók a kar oktatói közül másodikként tüntették ki tiszteletbeli végzős címmel. A szakma fejlődésével mindig lépést tartva több új témát épített be előadásaiba. Ilyenek a diszkrét idejű hálózatok, a véges elem módszer, az optikai hullámvezetők, nanoelektronika. Egyetemi doktori fokozatot 1969-ben, a műszaki tudományok kandidátusa fokozatot 1977-ben, a műszaki tudomány doktora fokozatot 1993-ban szerezte meg. A csőtápvonalak elméletében elsőként vezette be a TE00 módust, mint sorfejtő függvényt. Vezetése alatt készült az első hazai kétdimenziós MOS tranzisztor analízis program. A Mikroelektronikai Vállalat részére kétdimenziós technológiai és eszközanalízis program készítésében meghatározó szerepet játszott. Az Egyesült Államokbeli Notre Dame University-vel történő együttműködés keretében kvantumpöttyökből álló mesterséges molekulák numerikus analízisét végezte az általa fejlesztett programrendszer segítségével. A hírközlési üvegszálak elméletének elismert szakértője, a „Fénytávközlő rendszerek és elemeik" c. könyvnek társszerzője. 2007-ben jelent meg „Hírközlési üvegszálak elmélete" c. könyve. A BME publikációs adatbázisában 40 közleménnyel szerepel. Két megvédett kandidátusi értekezés és számos első-második helyezést elért TDK dolgozat konzulense. A Delfti Műszaki Egyetemen a Tempus program keretében egy holland hallgató PhD munkáját irányította. Számos kandidátusi és akadémiai doktori értekezés bírálója, közismert bírálatainak alaposságáról. Tagja volt az MTA Doktori Tanácsa Elektronikai, Számítástechnikai Szakbizottságának. Jelenleg is tagja az URSI Magyar Nemzeti Bizottságának, az MTA Távközlési Rendszerek Bizottságának és a Híradástechnika szerkesztő bizottságának. Könyve 2007-ben, két, a hírközlési üvegszálakról szóló cikke 2007-ben és 2008-ban, egy térelméleti dolgozata 2008-ban jelent meg. 1985-ben Pollák Virág díjat kapott, 2010-ben A Kar Kiváló Oktatója, Tiszteletbeli végzős elismerésben részesült. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vidó Zoltán

1938-ban született Gyulán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 103/1962

1962-ben végzett a BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Szak Műves Tagozatán. A HÁTERV-nél kezdett dolgozni, ahol települések kisfeszültségű elosztóhálózatainak rekonstrukcióját és 20 kV-os középfeszültségű vezetékeket tervezett. A nem túl változatos munka nem elégítette ki szakmai ambícióját, ezért 1964-ben a Villamos Automatika Intézethez (Vilati) ment, az akkor szerveződő Logikai Főosztályra. Ez az az időszak, amikor a relés berendezéseket kezdik felváltani az elektronikusak. A termelés-ellenörző- és telemechanikai rendszerek építésének kezdetei is erre az időre tehetők. Hosszú évekig ezen két területen tevékenykedett, először mint tervező. Részt vett az első forgalomirányító berendezés létrehozásában is. Később a telemechanikai rendszerek rendszerfejlesztője lett. A Vilati jó iskola volt, mert a fejlesztéstől a gyártáson keresztül az üzembe helyezésig minden munkafázisban részt kellett venni, nem egyszer még a szerződéskötés is a feladatok közé tartozott. Nagyon sok, soha meg nem valósuló fejlesztési munkában is részt vett, amelyek műszaki szempontból kifejezetten szépek voltak, de megvalósíthatatlanok az ipari háttér hiánya miatt. A 80-as évektől nagy rendszerek fejlesztési témakörében dolgozozott főosztályvezetőhelyettesként, majd főosztályvezetőként a magasraktárak, a termelésirányítás és a már említett telemechanika területén. 1990-ben épült meg a Mohács-szigeti vízbázisra települő Pécs-Mohács vízmű távvezeték mely Pécs városának ivó- és ipari víz szükségletét volt hivatott biztosítani. Ennek irányítására a Vilati szállította a számítógépes telemechanika rendszert. A 90-es évek elején a Vilati egyik utódcégében dolgozott 1995-ig, ahonnan előnyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Vittay Pál

egyetemi tanár

1929-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 355/1962

1960-70: KBA, mellákállású radiológus szakorvos, 1955-2004. Országos Sugárfizikai Laboratórium (majd Országos Röntgen és Sugárfizikai Intézet, ORSI), tud. főmunkatárs (főálllás). 1991-2002: főigazgató főorvos, nyugdíjba vonulása után tud. tanácsadó. 1959-2007: OTKI majd OTE, HIETE, SEEK és OGYK: Radiológiai Klinika Sugárterápiás és Izotóp laboratóriumvezető, 1970-től adjunktus, 1978-tól egy. docens, 1983-tól egyetemi tanár. Az OTKI Izotóp Diagnosztikai Osztály alapítója; az ORSI Sugárfizikai Kutató Laboratóriumban számos műszaki tudományos fejlesztés; találmányok. Orvosbiológiai izotóptechnika 5 hetes képesítő tanfolyam szervezése és legtöbb előadásánaak tartója (1971-95); BME Orvosbiológiai mérnökképzés, Kandó Kálmán Műsz. Főisk. Orvostechnikai mémökképzés, Szt. István Egy. Állatorv. tud. Kar Radiológus és sugárvédelmi képzés, SE Egészségtudományi Kar dipl. asszisztens képzés területein rendszeres kurzusok tartása, szamos eü. intézményben kötelező sugárvédelmi tanfolyam tartása, a sugárvédelem területén jelentős kutatás. Több, mint 70 szakmai publikáció szabadalmaival és egyéb szakmai területtel kapcsolatban, számos hazai és nemzetközi kongresszusi előadás. Tagságai: A Nukleáris Medicine Szakvizsg. Bizottság elnöke (1979-2000), Radiológiai Szakvizsg. Biz. tagja (1979-2000), Radiológiai és Nukleáris medicinai Szakmai Kollégiumi tag több ciklusban, OMFB Szakbizottsági tag (1990-94), Orsz. Közp. Nagyműszerbizottsági tag, MTA Köztestületi tag, Professzorok Batthány-Körének tagja, Magyar Radiológusok Társasága (volt elnökségi tag), Magyar Onkológus Társaság, Hevesi György Nukleáris Orvostud. Társ. (valt alelnök), Eötvös Lóránd Fiz. Társulat Sugárvéd. szakcsoportja (volt elnökségi tag), Magy. Biofiz. Társ. (volt elnökségi tag), Orvosfizikai Társaság tiszteletbeli elnöke, MATE Orvostechnikai Szakcsoport (volt elnökségi tagja), MEDING tiszteletbeli tagja.

Országos Tanulmányi Verseny fizika III. hely. (1947), PPTE Orvostudományi Kar Centenáris Tanulmányi verseny fizika 1. hely, kémia III. hely. (1948), az OTKI Kiváló Oktatója (1975), Kiváló Feltaláló Arany fokozat (1988), Hevesi György Emlékérem (a nukleáris medicina terén kifejlesztett életművéért), Köztársasági Érdemrend Tiszti keresztje (2001), A Magyar Orvosfizikáért Emlékérem (2009), Nagy János Emlékérem, Erdélyi Mihály Emlékérem, Katona Zoltán Emlékérem elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vörös István

1936-ban született Kalocsán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 93/1962

Diplomáját 1962-ben védte meg jó eredménnyel. A gyárban az elektronikus elven működő szeizmikus geofizikai műszerek részegységeinek tervezésével, bemérésével és dokumentálásával foglalkozott. 1964-ben önálló gyártmánytervező lett, amikor is a speciális geofizikai (szeizmikus és carottage) műszerek tervezését, megépítését és terepi vizsgálatait végzi. 1965-ben csoportvezetői, majd 1969-ben vezető tervezői megbízást kap. Ebben a munkakörben részt vesz a vállalat geofizikai műszerfejlesztésének irányításában. Ennek keretében többek között a vállalat egyik legnagyobb volumenű termékének, az ún. elektronikus komplex carottage berendezés tervezési munkáit irányította. (Ezen berendezések a hazai olajkutatási és feltárási munkákon kívül eredményesen dolgoztak az akkori Szovjetunióban, több szocialista országban, valamint Kínában, Szíriában és Albániában is.) A vállalatnál a műszerkonstrukciós feladatok kapcsán finommechanikai, optikai, nehézgépészeti és speciális mélyfúrásgeofizikai feladatok megoldásával is foglalkozik. Munkakörénél fogva feladata volt a műszerek és berendezések gyártási dokumentációjának elkészítése, gyártásbevezetési és gyártáspatronálási feladatok elvégzése, valamint kooperációs és kereskedelmi jellegű feladatok ellátása. Ennek keretében rendszeresen képviselte a vállalatot a hazai és külföldi kereskedelmi partnerekkel szemben, így Csehszlovákiában, NDK-ban, Szovjetunióban, Szíriában, Algériában, Kínában, stb. 1977-ben a Bagdadban megrendezett magyar műszaki és gazdasági napok alkalmából „A szénhidrogén kutatás problémáinak megoldása szelvényező eszközökkel" címen megjelentetett kiadvány társszerzője volt. A kiadvány tartalma előadás formájában is elhangzott a bagdadi rendezvénysorozaton. 1980-ban a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolára került főiskolai adjunktusi beosztásba. Ott fizikát és villamosságtant oktat, mellette új laboratóriumi mérések kifejlesztését, valamint felvételi előkészítő tanfolyamok szervezését és vezetését végzi. 1989-ben eredményes munkájáért Művelődési Miniszteri dicséretben részesül, a Művelődésügyi Miniszterhelyettestől pedig „KIVÁLÓ FEB TANÁR"-i oklevelet kap. 1996-óta nyugdíjas. Munkája elismeréséül kétszer kapott „Kiváló dolgozó"-i kitüntetést, 1968-ban és 1974-ben. 1989-ben Művelődési Miniszteri dicséret elismerésben részesült. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Weigandt Pál

1938-ban született Zomborban
Villamosmérnöki oklevelének száma: 263/1962

1962-ben végzett a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakán. A Videoton vállalat ösztöndíjasaként Székesfehérvárra került, ahol a TV fejlesztési osztályon fejlesztő mérnökként dolgozott. A TV fejlesztés és gyártási problémák mellett munkatársaival három szabadalmat is kidolgoztak, majd 1982-ben kinevezték osztályvezetővé. A VIDEOTON leépítése során 1993-ban előnyugdíjazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Weisz Sándor

1938-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 344/1962

1964-ig a Távközlési Kutató Intézetben, azt követően a Villamos Automatika Intézetben" kutató tervezőként dolgozott. Mellékfoglalkozásban az MTA Automatizálási Kutató Intézet tudományos munkatársaként alkalmazta. A Csepeli Szerszámgépgyár Oktató Központjának felsőfokú tanfolyamán oktatott, és a Mérés és Automatikában publikált. A Távközlési Kutató Intézetben digitális modul-rendszer egyik kifejlesztője volt. A továbbiakban a modul-elemeket, majd TIL integrált áramköröket alkalmazva számjegyes szerszámgép vezérlő berendezések funkcionális egységeit tervezte, és munkatársaival megvalósította. HM megrendelésre a főosztályuk egy célszámítógépet tervezett és valósított meg. A célszámítógép aritmikai egységét tervezte meg. Kidolgozta egy ipari rendszer-BUS, valamint a BUS-ra csatlakozó mikroszámítógép általános célú egységeit, több részegység megoldást szabadalmaztatta. A mikrokroszámítógépet alkalmazva szerszámgépvezérléseket, (a ZEISS-el együttműködve) csillagászatl tükröstávcső-vezérléseket, és rajzgép vezérléseket készítettek. 1995-ben egészségügyi okból nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pro Progressio Alapítvány

PRO PROGRESSIO ALAPÍTVÁNY

A Műegyetem Baráti Köre 1996-ban létrehozta a Pro Progressio Alapítványt azzal a céllal, hogy a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen és a vele együttműködő intézményekben az oktatáshoz és a magas színtű oktatás nélkülözhetetlen környezetét képző kutatáshoz szükséges feltételeket jobbítsa annak érdekében, hogy a szellemi tőke a tudomány nemzetközi fejlődésének irányai mentén folyamatosan gyarapodjon, a nemzeti és egyetemes értékteremtés szerves része legyen. Az alapítvány minősítése: közhasznú alapítvány.

Mindezek megvalósításához az alapítvány feladatának tekinti:

- az oktatáshoz és a kutatás-fejlesztéshez szükséges tárgyi és személyi feltételek szinten tartását és fejlesztését,
- a tudományos továbbképzés feltételeinek támogatását ösztöndíjakkal,
- a tudomány eredményeihez és az ország mindenkori szükségleteihez folyamatosan igazodó iskola-, és tanfolyamrendszerű oktatást szolgáló szervezet kialakulásának támogatását,
- a szociálisan hátrányos helyzetű, de tehetséges hallgatók támogatását,
- a hallgatók, oktatók sportolási, kulturális lehetőségeinek bővítését, az egyetemhez tartozás tudatát erősítő szervezetekkel kapcsolattartást, színvonalas egészségügyi és szociális ellátást,
- az oktató és kutató munka természetes hátterét nyújtó egyetemi kapcsolatszervezés támogatását.

Az alapítvány nyílt, hozzá bármely bel- vagy külföldi természetes és jogi személy pénzbeli vagy természetbeni adománnyal, vagyoni értékű jog átengedésével, ingó vagy ingatlan vagyonrendeléssel csatlakozhat, ha írásban deklarálja egyetértését az alapítványi célokkal.

Az alapítvány céljainak a megvalósítását a kuratórium pályázatok kiírásával, ösztöndíjak, díjak alapításával is elősegítheti.

Várjuk a szervezeteinkhez csatlakozni kívánókat és támogatókat a Pro Progressio Alapítvány titkárságán:

1111 Budapest, Egry József u. 18. V1. épület C szárny Galéria 3. szoba

Tel.: 463-1595

Fax.: 463-1732

E-mail: ppai@mail.bme.hu

Honlap: www.proprogressio.hu

A Pro Progressio Alapítvány számlaszáma:

10700024-04310002-51100005

Az alapítvány közhasznúsági beszámolói a **www.proprogressio.hu** címen olvashatóak.

Megjelent:
A VILLAMOSMÉRNÖKI ÉS INFORMATIKAI KAR TÖRTÉNETE
1949-2009

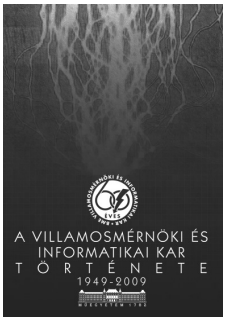

Ez a kiadvány a Villamosmérnöki és Informatikai Kar megalapításának 60. évfordulóját köszöntve, az ünnepi tanév megnyitásakor készült el. Részletesen taglalja az 1949 óta eltelt hatvan év jelentősebb eseményeit és eredményeit, történeti sorrendben tekintve át a szervezeti és oktatási rendszerben történt változásokat és a diákélet alakulását. Az eddig megjelent legrészletesebb leírást nyújtja az olvasónak, amely alkalmas arra, hogy megismerje e hosszú időszak történetét és alapot ad arra, hogy a Kar büszkén ünnepelhesse eredményeit az ünnepi tanév kari és tanszéki rendezvényein egyaránt.

A kiadvány a fellelhető dokumentumok alapján időrendben, tízéves időszakokra bontva tekinti át a Kar oktatásának fejlődését, az egymás után következő tantervek kialakításának céljait és küzdelmeit, a Kar által művelt tudományágak követésének eredményeit. Felsorolja a képzések szerkezetének módosításait, a tantervek és a szakok változatait. Részletesen, történelmileg kibontva írja le a tanszékek létrejöttének, átalakulásának, egyesüléseinek vagy szétválásának, valamint tudományterületeinek főbb adatait és azok művelőit.

A szöveget számos tantervi melléklet illusztrálja, a megjelenés időpontja szerinti formában. A kötet utolsó része a Kar elhunyt tanárairól emlékezik meg.

Bár a kötet nem terjed ki a kar történetének minden részterületére, hasznos információt adhat hallgatóknak, akik megismerkedhetnek intézményük hatvanéves törekvéseivel, fiatal oktatóknak, akik legfeljebb hallgatókoruk kezdetéig informáltak a múltról, valamint azon egykori hallgatóknak, akik több évtizede elhagyták az intézményt és keveset tudnak az azóta eltelt időben történtekről. Tájékoztatást ad azoknak is, akik eddig csak külső szemlélői voltak a Kar tevékenységének és most kívánnak megismerkedni azzal. A kötet B/5 formátumban, 300 oldalas terjedelemben jelent meg. *A kiadvány megvásárolható a VIK Dékáni Hivatalában 2400 Ft-os bruttó áron. (463 35 81, titkarsag@vik-dh.bme.hu)*

A Műegyetemi Kiadó gondozásában megjelent reprezentatív kiadványok

Németh József: A Műegyetemtől a világhírig

E könyv olvasója bizonyságot talál arra, hogy a Műegyetem tanárai és tanítványai hogyan vettek részt a magyar gazdaság fejlesztésében, hogyan járultak hozzá a világ műszaki fejlődéséhez. Könyvünk a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem közel 225 éves történetét, nemzetközi hírű mérnök-tanárait, több, ma már világhírű egykori tanítványát – akik közül hárman Nobel-díjat kaptak – és a mai Műegyetemen folyó oktató, kutató munkát mutatja be – magyar és angol nyelven – több mint 350 képpel. Elődeinktől kapott örökségünk arra kötelez bennünket, hogy a Műegyetem továbbra is hazánk vezető felsőoktatási intézménye, valamint Európa aktív, jelentős műszaki -, természet- és gazdaságtudományi oktató-kutató központja maradjon. Könyvünk emlékeztessen a régiekre, bátorítson az új keresésére.

Hencsei Pál: A Műegyetemtől a sport élvonaláig

A könyvben mindazokat a műegyetemi sportolókat kívánjuk bemutatni, akik résztvettek az olimpiai játékokon, illetve sikeresen szerepeltek más világversenyeken: világbajnokságokon, Európa-bajnokságokon, főiskolai világbajnokságokon. Műegyetemi sportolóknak tekintjük mindazokat, akik egyetemünkön mérnöki diplomát szereztek, egyetemi hallgatók vagy dolgozók voltak, vagy a MAFC egyesületben sportoltak. A sporteredmények ismertetése mellett kitérünk arra is, hogy a civil életben, a mérnöki pályán milyen sikereket értek el, hogyan állták meg a helyüket. Ezzel igazolni szeretnénk, hogy a sport és a tanulás öszszeegyeztethető, mindkét területen el lehet érni kiemelkedő eredményeket, meg lehet felelni az elvárásoknak. A mai egyetemi hallgatók a leírtakat követendő példaként használhatják fel, hogy sportbeli és szakmai sikereikkel a Műegyetem hírnevét a jövőben is öregbíthessék.

Palasik Mária: A műegyetemisták odüsszeiája 1944–1946

1944 decemberében a nyilas magyar kormány SAS-behívóval arra kényszerítette az orvosi egyetemek, a József nádor Műszaki- és Gazdaságtudományi Egyetem két végzős és szigorló évfolyama mérnöki karainak hallgatóit, valamint állatorvostan-hallgatóit, hogy Németországba telepítve (csaknem toloncolva) ott folytassák és fejezzék be tanulmányaikat. Azok előtt, akik megtagadták tanulmányaik Németországban történő folytatását, két választás volt: vagy katonai szolgálatra jelentkeznek, vagy bujkálnak. Az előbbi a harcba vetés, az utóbbi a pusztulás veszélyét jelentette. Ez sem hordozott kevesebb kockázatot, mint a németországi kitelepítés.

Az egykori hallgatók kezdeményezését felkarolva a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Egyetemtörténeti és Hagyományőrző Bizottsága védnöksége alatt, a BME támogatásával, a Műegyetemi Kiadó gondozásában monográfiában tárja az utókor elé ennek a generációnak a hányattatásait.

A kiadványok megrendelhetők:

BME Printer Nonprofit Kft. (Műegyetemi Kiadó)

1111 Budapest, Goldmann tér 3.

Telefon: 463-3864

Egyetemünk emlékei

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem egykori hallgatói, akik arany-, gyémánt-, vas-, rubin- és platinadiplomát vehettek át az ünnepség alkalmával, emlékezhetnek az egyetem egykoron volt épületeire, azóta sem látott tárgyaira, hangulatára és miliőjére. Egyetemünk patinás, múltjára büszke intézmény, de mára egyre kevesebb emlékünk maradt meg.

Éppen ezért szeretnénk megszólítani az Egyetem múltját őrzőket, akik a régi épületek és tereik fényképeivel, a korabeli egyetemi élettel kapcsolatos tárgyakkal rendelkeznek vagy hollétükről tudomásuk van, hogy másolatkészítés céljából vegyék fel a kapcsolatot az Egyetem BME Omikkal. Természetesen az eredeti emlékektől nem kell megválniuk, csupán fényképmásolatot szeretnénk készíteni egyetemi archívumunk számára.

Bízunk benne, sok érdekességgel fogunk találkozni, s mihamarabb megteremtjük a lehetőségét annak, hogy a mai hallgatók is megismerkedjenek eme relikviákkal. Ötven év múlva a mai fiatalok fognak mesélni és emlékezni erre a korra, de szeretnénk, hogy ez folyamatos legyen emlékezetünkben, s legfőképpen hiteles.

www.omikk.bme.hu

Visszaemlékezés-gyűjtemény

Egyetemünk több mint 225 évre visszanyúló, egyedülálló szellemi örökségének megőrzése szép feladat, kötelesség. Fontos része a mindenkori egyetemi polgárok identitásának és közösségtudatának formálása, erősítése, valamint az egyetemi hagyományok ápolásának gazdagítása és színesebbé tétele. Ennek egyik módja az egyetem múltjának újfajta módon, hétköznapi mélységében való feltárása és bemutatása, a személyes történetek, emlékek rögzítése, megőrzése és közreadása. Az egyetem levéltára ennek szellemében visszaemlékezés-gyűjtemény létrehozását tervezi írásos, hangzó és képi dokumentumok begyűjtésével.

Kérjük az egyetem volt és jelenlegi oktatóit, dolgozóit és volt hallgatóit, akik az 1940-60-as években tanultak, oktattak, dolgoztak a Műegyetemen, hogy közreműködésükkel segítsék vállalásunkat (természetesen az 1970-90-es évek történetére vonatkozó anyagokat is szívesen fogadunk, hiszen a közelmúlt története iránt egyre nagyobb az érdeklődés). Olyan írásos, hangzó és képi dokumentumokat várunk, amelyek a visszaemlékező egyetemi életére, tevékenységére és az egyetem történetének valamely szegmensére vonatkoznak.

A visszaemlékezést megkönnyítő, annak támpontokat adó összeállítás letölthető a levéltár honlapjáról (www.omikk.bme.hu).

A felhívásban foglaltakkal kapcsolatos információkért kérjük az alábbi munkatársunkat keressék:

Batalka Krisztina levéltáros (telefon: 463 1703, e-mail: kbatalka@omikk.bme.hu)

Megértő együttműködésüket előre is köszönjük.

Tisztelt Kitüntetett!

Tisztelettel köszöntjük Önt jubileumi diplomája átvétele alkalmából. Az ünnepélyes átadáson minden kitüntetettről fénykép készül, amint átveszi diplomáját. A felvételek az átadást követő második héttől megtekinthetőek a **www. foto. bme. hu** internetcímen.